J. U.

Ἡ ΤΟΥ

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ.

HOMERI

ILIAS.

VOL. II.

GLASGUAE,

IN AEDIBUS ACADEMICIS

EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS

ACADEMIAE TYPOGRAPHI.

M. DCC. XLVII.

ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΣ.

HOMERI
ILIAS.

VOL. II.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ, Ν.

Επιγραφή.

Νῦ δὲ, Ποσειδάων Δαναοῖς κράτος ὤπασε λάθρη.

ΖΕΥΣ δ' ἐπεὶ ὧν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε,
Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν
Νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ,
Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ·
Οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ', ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν, ἢ Δαναοῖσιν.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑλήεσσης,
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἰδη,
Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἐνθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἔζετ' ἰὼν, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιὺς
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κραιπνῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος καταβήσετο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ στεβιβάς· τρέμε δ' ὕρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰὼν· τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ,
Αἰγάς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης,

20. Ter quidem promovit, vel protendit, vel pandit pedes, incedens — unde de verbo ορεξάσθαι Eustath. in locum

Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί.
Ἔνθ' ἐλθὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
Ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· ἧστο δ' ἱμάσθλην
Χρυσείην, εὔτυκτον, ἐὺ δ' ἐπεβήσατο δίφρου·
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτεα ὑπ' αὐτῷ
Πάντοθεν ἐκ καθμῶν, ὑδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
Γηθοσύνη δὲ θάλασσα διΐστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
Ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι.
Ἔστι δὲ τις αἰπεῖα κάρη βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·
Ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν ἔδμεν
Ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.
Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕλκεσι Πριαμίδῃ ἄμοσαν μεμαῶτες ἕπεσθαι,
Ἀδρομοι, αὐτάχοι· ἔλπετο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
Αἱρήσειν, κλείειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας Ἀχαιούς·
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω παρέστη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
Αἴαντε, σφῷ μήν κε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
Ἀλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' ὑποδείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἵ μέγα τεῖχος ὑπερκαλέβησαν ὁμίλῳ·
Ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί·
Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν,

Ἦ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης, φλογὶ εἴκελος, ἡγεμονεύει
Ἕκτωρ, ὃς Διὸς εὔχετ' ἐριθενέος παῖς εἶναι.
Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
Αὐτώ θ' ἑσάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὠκυπόρων, εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο, 60
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Αὐτὸς δ', ὥς τ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς
Ὀρμήσει πεδίοιο διώκειν ὄρνιθ' ἄλλο·
Ὡς ἀπὸ τῷ γε ἴαλτο Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖϊν δ' ἔγνω πρῶτα Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴανθα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·
Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
Μάντιϊ εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι,
Οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐσὶ, θεοπρόπος οἰωνιςής· 70
Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων
Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος, ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ·
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Μαμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄπτοι
Μαμῶσιν, καί μοι μένος ὄρορε, νέρθε δὲ ποσσὶν
Ἐσσυμαι ἀμφοτέροισι· μαιμώω δὲ καὶ οἷος
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. 80
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
Τόφρα δὲ τὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιὺς,

Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀτέψυχον φίλον ἦτορ·
Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο,
Καί σφιν ἄχος καλὰ θυμὸν ἐγίνετο, δερκομένοισι
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκαλέδησαν ὁμίλῳ·
Τὼς οἵγ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον·
Οὐ γὰρ ἔφαν φάξεσθαι ὑπ' ἐκ κακῦ· ἀλλ' Ενοσίχθων
Ρεῖα μετεισάμενος κραδίας ὤτρυνε φάλαγγας. 90
Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων,
Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Αντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς·
Τὼς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αἰδὼς, Αργεῖοι, κοῦροι νέοι· ὔμμιν ἔγωγε
Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἠμάς·
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λαγανέοιο,
Νῦν δὴ εἰδεῖ ἦμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Ω πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Δεινὸν, ὃ ὔποτ' ἔγωγε τελεσθήσεσθαι ἔφασκον, 100
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἴέναι νέας· οἳ τοπάρος περ
Φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, ἄττε καθ' ὕλην
Θῶες, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἠϊα πέλονται,
Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀτάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ·
Ως Τρῶες τοπρίν γε μάχῃ γ' ἐθέλεσκον Αχαιῶν
Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναίσιον, οὐδ' ἠβαιόν·
Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
Ηγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κλείουσ' ἀν' αὐτάς. 110
Αλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
Ηρως Ατρεΐδης, εὐρυκρείων Αγαμέμνων,
Οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα,
Ημέας γ' οὔπως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο.

90. Hesych. Μετεισάμενος, μετελθὼν, ἐφορμήσας.

Αλλ᾽ ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
Υμεῖς δ᾽ ὑκέτι καλὰ μεθίετε θῡμὸς ἀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν· ὐδ᾽ ἂν ἔγωγε
Ανδρὶ μαχεσταίμην, ὅστις σολέμοιο μεθείη,
Λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
Ω πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον 120
Τῆδε μεθημοσύνη· ἀλλ᾽ ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Εκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς σολεμίζει,
Καρτερός· ἔῤῥηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.
Ως ῥα κελαδητιόων Γαμήοχος ὦρσεν Αχαιούς·
Αμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ Αἴαντας δοιὼς ἴσαντο φάλαγγες
Καρτεραί, ἃς ὕτ᾽ ἄν κεν Αρης ὀνόσαιτο μετελθών,
Οὔτε κ᾽ Αθηναίη λαοσσόος· οἱ γὰρ ἄριστοι
Κριθέντες Τρῶάς τε καὶ Εκτορα δῖον ἔμιμνον,
Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ σροθελύμνω· 30
Ασπὶς ἄρ᾽ ἀσπίδ᾽ ἔρεισε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ᾽ ἀνήρ·
Ψαῦον δ᾽ ἱσπόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νεύοντων· ὡς συκνοὶ ἐφέσασαν ἀλλήλοισιν·
Εγχεα δ᾽ ἐσπύοντο θρασειάων ἀσὸ χειρῶν
Σειόμεν᾽· οἱ δ᾽ ἴθυς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ σρῶτυναν ἀολλέες, ἦρχε δ᾽ ἄρ᾽ Εκτωρ
Ανδικρὺ μεμαὼς· ὁλοοίτροχος ὡς ἀσὸ σέτρης,
Οὖλε καλὰ σεφάνης σολαμὸς χειμάῤῥοος ὥσῃ,
Ῥήξας ἀσέτῳ ὄμβρῳ ἀναῤῥόος ἔχματα σέτρης,
Υψι τ᾽ ἀναθρώσκων σέτεῖ), κλυτὰ δέ θ᾽ ὑσ᾽ αὐτῦ 40
Υλη· ὁ δ᾽ ἀσφαλέως θέει ἔμσεδον, ὄφρ᾽ ἂν ἵκῃ)
Ισόσεδον, τότε δ᾽ ὔτι κυλίνδεῖ), ἐσύμβολός σερ·
Ως Εκτωρ, ἕως μὲν ἀσείλει μέχρι θαλάσσης
Ρεῖα δ᾽ ἐλάσσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Αχαιῶν,
Κτείνων· ἀλλ᾽ ὅτε δὴ συκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι,

Στῆ ῥα μὰλ' ἐγχριμθεὶς· οἱ δ' ἀγλίοι ἧες Αχαιῶν,
Νύσσονλες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
Ωσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ, χαοσάμενος σελεμίχθη,
Ηὔσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχεμαχηλαὶ, 150
Παρμμένετ'· ὄφρα δηρὸν ἐμὲ χήσσσιν Αχαιοὶ,
Καὶ μάλα σνργηδὸν σφέας αὐτὺς ἀρτύναγλες·
Αλλ', οἵω, χάσσοσ') ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
Ωρσε Διῶν ὤρισος, ἐρίγδνπος σόσις Ηρης.
Ως εἰπὼν, ὤτρννε μμύος καὶ Δυμὸν ἑκάσν.
Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει
Πριαμίδης, σεύαθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα σάγλοσε ἴσην,
Κῦφα σοσὶ σεβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια σεσποδίζων·
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκελο δνρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν, ὑδ' ἀφάμαρλε, καλ' ἀσπίδα σάγλοσε ἴσην, 60
Ταυρείην· τῆς δ' ὄγτι δήλασεν, ἀλλὰ σολὺ σρὶν
Εν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Δηΐφοβος δὲ
Ασπίδα ταυρείην χέθ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ Δυμῷ
Εγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Αψ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσαλο δ' αἰνῶς
Αμφότερον, νίκης τε, καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξε·
Βῆ δ' ἰέναι σαρά τε κλισίας καὶ νῆας Αχαιῶν,
Οἰσόμμμος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίησφι λέλειπλο·
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναγλο, βοὴ δ' ἄσβεσος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ σρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκλα 70
Ἰμβριον αἰχμηλὴν, σολυΐσσν Μέγλορος υἱόν·
Ναῖε δὲ Πήδαιον, σρὶν ἐλθεῖν ἧας Αχαιῶν,
Κύρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάσην·
Αὐτὰρ ἐσεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Αψ εἰς Ιλιον ἦλθε, μετέσρεσε δὲ Τρώεσσι·
Ναῖε δὲ σαρ Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·

Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' ὄατος ἔγχει μακρῷ
Νύξ', ἐκ δ' ἔασασεν ἔγχος· ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν, μελίη ὣς,
Ἥ τ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαιομβόιο
Χαλκῷ ταμνομβόη τέρεια χθονὶ φύλλα πελάσῃ·
Ὡς πέσεν· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τάχεα ποικίλα χαλκῷ·
Τεῦκρος δ' ὡρμήθη, μεμαὼς ἀπὸ τάχεα δῦσαι·
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Αλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλάσατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν· ὁ δ' Αμφίμαχον, Κτεάτου ἱὸν Ακτορίωνος,
Νιοτόμβον πολεμόνδε, καλὰ σῆβος βάλε δουρί·
Δύπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τάχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρῆαν
Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Αμφιμάχοιο·
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἕκτορος· ἀλλ' ὔπη χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν ὦτα,
Ὥστε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσατ' ὀπίσω
Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τὼς δ' ἐξείρυσαν Αχαιοί·
Αμφίμαχον μὲν ἄρα Στίχιος, δῖός τε Μενεσθεύς,
Αρχοὶ Αθηναίων, κόμισαν καλὰ λαὸν Αχαιῶν·
Ἰμβριον αὖτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς·
Ὥστε δύ' ἄγρα λέοντε, κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων
Ἁρπάξαντε, φέροντον ἀνὰ ῥωπήϊα θυκνά,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
Ὡς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυσταὶ
Τάχεα συλήτην, κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
Κόψεν Οἰλιάδης, κεχολωμβόος Αμφιμάχοιο·
Ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμβος δι' ὁμίλου,
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι.
Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
Υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·

Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτ' ἄχεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δυρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
Ἐρχόμενος παρ' ἑταῖρον, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
Ἦλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ·
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας
Ἤϊεν ἐκ κλισίης· ἔτι γὰρ πολέμοιο μένοινα
Ἀντιάαν· τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
(Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷϊ Θόαντι,
Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ·)
Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βυνηφόρε, πῇ τοι ἀπειλαὶ
Οἷσιν), τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν;
Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Ω Θόαν, ἤτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
Γιγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπισάμεθα πολεμίζειν·
Οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, ἤτε τις ὄκνῳ
Εἴκων, ἀνδυίῃ πόλεμον κακόν· ἀλλά πῃ ἥτω
Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἀλλά, Θόαν· ἦ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅτι μεθιέντα ἴδηαι·
Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἰδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
Ὅς τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
Σπεύδειν· αἴ κ' ὄφελός τι γένωμεθα καὶ δύο ἐόντε.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.

Ως εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνου ἀνδρῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην ἐὐτυκτον ἵκανε,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γῆτο δὲ δοῦρε·
Βῆ δ' ἴμεν ἀσπερχὴς ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίων
Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ολύμπου,
Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·
Ως τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων ἐὺς, ἀντεβόλησεν,
Ἐσχατιὴν ἔτι κλισίης· μέλαν γὰρ δόρυ χάλκεον ἧεν
Οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
Μηριόνη, Μόλων ἐλαφ', ὠκέας ταχύ, φίλταθ' ἑταίρων,
Τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
Ἦέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
Ἦέ τεο ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἦλυθες; οὐδέ τι αὐτὸς
Ἥμαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἐρχομαι, εἴ τι τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
Οἰσόμενος· τό γε καὶ ἑξάμεν, ὅ πρὶν ἔχεσκον,
Ασπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.
Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Δούρατά γ', αἴκ' ἐθέλῃσθα, κὴν ἔνι καὶ εἴκοσι δήεις,
Ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
Τρωΐα, τὰ κλαμπῶν ἀποαίνυμαι· οὐ γὰρ οἴω
Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἱσάμενος πολεμίζειν.
Τῷ μοι δούρατά ἐσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,
Καὶ κόρυθες, καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Καί τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ
Πολλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἐσὶν ἑλέσθαι·
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,

Αλλὰ μιλὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Ισαμαι, ὁππότε νεῖκος ὀρώρηι πολέμοιο.
Αλλον πύ τινα μᾶλλον Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
Λήθω μαρναμένους, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν οἴω.
Τὸν δ' αὖ Ιδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐστι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;
Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ες λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
Ενθ' ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη·
Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη,
Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἥδαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς,
Αλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
Εν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πάλάσσει,
Κῆρας ὀϊομένῳ· πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων·
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην
Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Αρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ·
Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο·
Εἴ περ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπιθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
Αλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσειε,
Πρόσσω ἰεμένοιο, μιλὰ προμάχων ὀαρίσσαι.
Αλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
Εσάστις, μή πύ τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
Αλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιὼν ἕλε ὄβριμον ἔγχος.
Ως φάτο· Μηριόνης δὲ, ποδῶν ἀτάλαντος Αρηϊ,
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος·
Βῆ δὲ μετ' Ιδομενῆα, μέγα πολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Αρης πόλεμόνδε μέτεισι,
Τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς,
Εσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε καὶ ἀφρονα περ πολεμιστήν·

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Εφύρης μέτα ϑωρήσσεσθον,
Ηὲ μετὰ Φλέγυας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώγε
Εκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
Τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ιδομενῆος, ἀγοὶ ἀνδρῶν,
Ηϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος προὔφη μῦθον ἔειπε·
Δαΐκαλίδη, πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
Η ἐπὶ δεξιόφιν πανὸς στρατῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
Η ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ ὔποθι ἔλπομαι οὕτω
Δαΐεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Αχαιούς. 310
Τὸν δ' αὖτ' Ιδομενῆος, Κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα·
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Αχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐστύμενον πολέμοιο,
Εκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
Αἰπὺ οἱ ἑστήκασι, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Εμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν. 20
Ανδρὶ δέ κ' ὐκ ἔθελει μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ος θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκλήν,
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
Οὐδ' ἂν Αχιλλῆϊ μήνορι χωρήσειεν,
Εν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσσὶ δ' ὔπερ ἐστὶν ἐρίζειν.
Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατὸν, ὄφρα τάχιστα
Εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.
Ως φάτο· Μηριόνης δὲ, ϑοῷ ἀτάλαντος Αρηϊ,
Ηρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο καλὰ στρατὸν, ἢ μιν ἀνώγει.
Οἱ δ' ὡς Ιδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν, 30
Αὐτὸν καὶ ϑεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,

Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάλες ἔβησαν·
Τῶν δ' ὁμὸν ἴσαλο νεῖκος, ἐπὶ πρύμνησι νέεσιν.
Ως δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων πέρχωσιν ἄελλαι
Ημαλι τῷ, ὅτε τε πλείση κόνις ἀμφὶ κελάθυς,
Οἵτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἰσᾶσιν ὀμίχλην·
Ως ἄρα τῆρ ὁμόσ' ἦλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
Αλλήλυς καθ' ὅμιλον ἐναρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Εφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄστε δ' ἄμερδεν 340
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, ζακέων τε φαεπῶν,
Ερχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
Ος τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, ὐδ' ἀκάχοιλο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω Κρόνυ ὑε κραταιὼ
Ανδράσιν ἡρώεσσι τελέσσαλον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Εκτορι βύλετο νίκην,
Κυδαίνων Αχιλῆα πόδας ταχύν, ὐδ' ὄγε πάμπαν
Ηθελε λαὸν ὀλέσσαι Αχαϊκὸν Ιλιόθι πρὸ,
Αλλὰ Θέτιν κύδαινε καὶ ἡέα καρτερόθυμον· 50
Αργείυς δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός· ἤχθετο γὰρ
Τρωσὶν δαμναμένυς, Διῒ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Η μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη,
Αλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἴδη.
Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινε,
Λάθρη δ' αἰὲν ἔγειρε καθὰ στρατὸν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
Τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐυ πολέμοιο
Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
Ἀρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γύνατ' ἔλυσεν. 60
Ενθα, μεσαμπόλιός περ ἐών, Δαναοῖσι κελάδσας
Ιδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε·

Πέφνε γὰρ Οθρυονῆα, Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα·
Ος ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλύθει·
Ἡτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Καπάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπό τ' ἔσχετο, καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὖτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών· ὁ δ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε·
Δύπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπαΐξας, φώνησέν τε·
Οθρυονεῦ, περί δή σε βροτῶν ἀνίζομ' ἁπάντων,
Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελαστήσεις, ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν.
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυέμεν· ἕπεσθαι σὺν ἄμμιν
Ἰλίῳ ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα πωλοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνώλαι κακοὶ εἰμέν.
Ὡς εἰπὼν, ποδὸς εἷλκε καλὰ κροταφήρη ὑσμίνην
Ηρως Ἰδομενεύς· τῷ δ' Ασιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
Πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν·
Ηριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' ὄρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον ἔναγ·
Ως ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
Βιβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.

Εκ δέ οἱ ἡνίοχος σλήγη φρένας, ἂς σάρος εἶχεν,
Οὐδ' ὄγε τόλμησεν, δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
Αψ ἴσπυς σρέψαγ· τὸν δ' Ανλίλοχος μψεχάρμης
Δυρὶ μέσον σερόνησε τυχών· ὑδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γασέρι σῆξεν.
Αὐτὰρ ὄγ' ἀθμαίνων ἀεργέος ἔκπεσε δίφρυ.
Ισπυς δ' Αντίλοχος, μεγαθύμυ Νέσορος υἱὸς,
Εξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Αχαιύς.
Δηΐφοβος δὲ μάλα χεδὸν ἦλυθεν Ιδομενῆος,
Ασίυ ἀχνύμψος, ϗ ἀκόνλισε δυρὶ φαεινῷ·
Αλλ' ὁ μψὺ ἄνλα ἰδὼν ἠλέαλο χάλκεον ἔγχος
Ιδομψεύς· κρύφθη γὸ ὑπ' ἀσπίδι σάνλοσε ἴσῃ,
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν ϗ νώροπι χαλκῷ
Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
Τῇ ὕσο σᾶς ἐάλη, τό δ' ὑπέρπαλο χάλκεον ἔγχος·
Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξανλος ἄϋσεν
Εγχεος· ὑδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
Αλλ' ἔβαλ' Ισπασίδην Υψήνορα, σοιμψα λαῶν,
Ηπαρ ὑπὸ σραπίδων, εἶθαρ δ' ὑσὸ γύνατ' ἔλυσε.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξαλο, μακρὸν ἀΰσας·
Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ασιος· ἀλλά ἑ φημὶ,
Εἰς Αϊδός σερ ἰόνλα συλάρλαο κραλεροῖο,
Γηθήσειν καλὰ δυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὤπασα σομπόν.
Ως ἔφατ'· Αργείοισι δ' ἄχος γλύτ' ἀξαμψίοιο,
Ανλιλόχῳ δὲ μάλισα δαΐφρονι δυμὸν ὄρινεν·
Αλλ' ὑδ', ἀχνύμψός σερ, ἑῦ ἀμέλησεν ἑταίρυ,
Αλλὰ δέων σερίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μψὺ ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκισεύς, Εφίοιο σαΐις, ϗ δῖος Αλάσωρ,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην, βαρέα σενάχονλε.
Ισομψεύς δ' ὑ λῆγε μψος μέγα· ἴετο δ' αἰὲι

Ηέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκλὶ καλύψας,
Η αὐτὸς δυπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Αχαιοῖς.
Ενθ' Αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν
Ηρω' Αλκάθοον· γαμβρὸς δ' ἦν Αγχίσαο·
Πρεσβύταλην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ιπποδάμειαν,
Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Εν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκασο
Κάλλεϊ, καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσί· τὼνεκα καὶ μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ὥριστος ἐνὶ Τροίῃ ἀρείῃ·
Τὸν τόθ' ὑπ' Ιδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
Αλλ', ὥστε στήλην, ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
Ατρέμας ἑσταότα, στῆθος μέσον ὔτασε δουρὶ
Ηρως Ιδομενεύς, ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί·
Δύπησεν δὲ πεσὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
Η ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ ὑρίαχον πελέμιζεν
Εγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μαῦος ὄβριμος Αρης.
Ιδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀύσας·
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι
Τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως;
Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἴσασ' ἐμεῖο,
Οφρα ἴδῃς, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω,
Ος πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον·
Μίνως δ' αὖ τέκετ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα,
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
Σοί τε κακὸν, καὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
Ως φάτο· Δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

πέριξ i.e. περιατῶς.

ἅτως, sic glossaris.

446.

Η τινά σφ Τρώων ἑταρίσσαλο μεγαθύμων,
Αψ ἀναχωρήσας· ἦ σειρήσαλο ᾗ οἷος.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσσαλο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕσσλον εὗρεν ὁμίλῳ
Εσσότ'· αἰεὶ γὰ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ,
Οὔτεκ' ἄρ', ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, ὅτι τίεσκεν·
Ἀσχὺ δ' ἰσάμβνος ἔπεια σλερόεντα σεσσύδα·

Αἰνεία, Τρώων βνληφόρε, νῦν ζε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμμναι, εἴπερ τί ζε κῆδος ἱκάνει·
Αλλ' ἕπ', Αλκαθόῳ ἐπαμύνομμι, ὅς σε σάρος σερ
Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε, δόμοις ἔνι, τυλθὸν ἐόντα·
Τὸν δέ τοι Ἰδομμνεὺς δνρικλυλὸς ἐξενάριζεν.

Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ σήθεσσιν ὄρινε·
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομμῆα, μέγα σλολέμοιο μεμηλώς.
Αλλ' οὐκ Ἰδομμῆα φόβος λάβε, τηλύγελον ὡς,
Αλλ' ἔμμ', ὡς ὅτε τις σῦς ἄρισιν ἀλκὶ σεποιθὼς,
Οσε μμένει κολοσυρλὸν ἐπερχόμενον σολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
Οφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ συρὶ λάμπελον· αὐτὰρ ὀδόνλας
Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ ᾗ ἄνδρας.
Ως μμένεν Ἰδομενεὺς δνρικλυλὸς, ὐδ' ὑπεχώρει,
Αἰνείαν ἐπιόνλα βοῇ θοόν· αὖε δ' ἑταίρνς,
Ασκάλαφόν τ' ἰσορῶν, Αφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, ᾗ Αντίλοχον, μήσωρας ἀϋτῆς·
Τνὺς ὅγ' ἐπολρύνων ἔπεια σλερόεντα σεσσύδα·

Δεῦτε, φίλοι, ᾗ μ' οἴῳ ἀμύνεσθε· δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόνλα σόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν·
Ος μάλα καρλερός ἐσι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ,τε κράτος ἐσὶ μέγισον.
Εἰ γὰ ὁμηλικίῃ γεγενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἢὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἢὲ φεροίμην.

Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔσησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι,
Δηΐφοβόν τε, Πάριν τ' ἐσορῶν, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρῶων ἔσαν · αὐτὰρ ἕπεσθαι
Λαοὶ ἕποντ', ὡσεί τε μετὰ κλίτεσσιν ἔπεσθαι μῆλα
Πίομεν' ἐκ βοτάνης · γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν ·
Ὡς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει,
Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἑπιασόμενον οἱ αὐτῷ.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοκεδὸν ὠρμήθησαν
Μακροῖσι ξυσοῖσι · περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
Ἀλλήλων · δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι, ἔξοχοι ἄλλων,
Αἰνείας τε, καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηϊ,
Ἰεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος ·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον σιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρυσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην ·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἧφυσ' · ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοσῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσπάσατ', οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὠμοιϊν ἀφελέσθαι · ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μετ' ἰὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι ·
Τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ,
Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο ·
Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος · δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί ·

Αλλ᾽ ὄγε καὶ τόθ᾽ ἅμαρτεν, ὁ δ᾽ Ασκάλαφον βάλε δουρὶ,
Υἱὸν Ενυαλίοιο, δι᾽ ὤμου δ᾽ ὄβριμον ἔγχος
Εσχεν· ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοσῷ.
Οὐδ᾽ ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Αρης
Υἱὸς ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κραδίῃ ὑσμίνῃ·
Αλλ᾽ ὅγ᾽ ἄρ᾽ ἄκρῳ Ολύμπῳ ὑπὸ χρυσείοισι νέφεσσιν
Ησο, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
Αθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἱ δ᾽ ἀμφ᾽ Ασκαλάφῳ αὐτοχεδὸν ὠρμήθησαν·
Δηΐφοβος μὲν ἀπ᾽ Ασκαλάφου σήκτρα φαεινὴν
Ηρπασε· Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Αρηϊ
Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ᾽ ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ᾽ ἐξαῦτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὡς,
Εξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος·
Αψ δ᾽ ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο· τὸν δὲ Πολίτης,
Αὐτοκασίγνητος, περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας,
Ἐξῆγε πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ᾽ ἵκεθ᾽ ἵππους
Ωκέας, οἳ οἱ ὄπισθε μάχης ἦδὲ πολέμοιο
Εσασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ᾽ ἔχοντες·
Οἵ τόν γε πρόσθε ἆσυ φέρον βαρέα στεναχοντα,
Τειρόμενον· καλὰ δ᾽ αἷμα νεύτατο ἔρρεε χειρός·
Οἳ δ᾽ ἄλλοι μάρναντο, βοὴ δ᾽ ἄσβεστος ὀρώρει.
Αἰνείας δ᾽ Αφαρῆα Καλητορίδην, ἐπορούσας,
Λαμὸν τύψ᾽, ἐπί οἱ τέτραμμένον, ὀξέϊ δουρί·
Εκλίνθη δ᾽ ἐτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ᾽ ἀσπὶς ἐάφθη,
Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο δυμοραϊσής.
Αντίλοχος δὲ Θόωνα, μετασρεφθέντα δοκεύσας,
Οὔτασ᾽ ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
Ητ᾽ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχέν᾽ ἱκάνει·
Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὁ δ᾽ ὕπλιος ἐν κονίῃσι

Ενθ᾽ Αινείας Αφαρῆα – vide Clarkium ad locum.

Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ ἄγχιλο τὰχὲ ἀπ' ὤμων,
Παπλαίνων· Τρῶες δὲ περισαδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Οὔταζον σάκος ἀρὺ παναίολον, ὐδὲ δύναλο
Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλεῖ χαλκῷ
Ἀντιλόχυ· περὶ γὰρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέσορος υἱὸν ἔρυλο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὰν γὰρ ποτ' ἄνδα δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτὺς
Στρωφᾶτ'· ὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰὲι
Σειόμενον ἐλέλικτο· τιτύσκελο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
Ἢ τὰ ἀκοντίσαι, ἠὲ χεδὸν ὀρμηθῆναι.
Ἀλλ' ὑ λῆθ' Ἀδάμανλα τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον
Ἀσιάδην, ὅς οἱ ὖτα σάκος μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἐγύθεν ὀρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότοιο μεγήρας.
Καὶ τὸ μὲν αὐτῦ μεῖν', ὥσε σκῶλος πυρίκαυσος,
Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
Ἀψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων·
Μηριόνης δ' ἀπιόνλα μεταστρόμενος βάλε δυρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλῦ· ἔνθα μάλισα
Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν·
Ἐνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν· ὁ δ' ἰασόμενος, περὶ δυρὶ
Ἤσπαρ', ὡς ὅτε βῦς, τόν τ' ὄρεσι βυκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν ὐκ ἐθέλονλα βίῃ δῆσανλες ἄγυσιν·
Ὡς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ, ὄυτι μάλα δήν,
Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνασπάσαι' ἐγύθεν ἐλθὼν
Ἥρως Μηριόνης· τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε.
Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφεϊ χεδὸν ἤλασε κόρσην
Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πίσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισε·

569. Hujus in obliquo missum telum inguine ferrum, Lehfor ille locus. W. Mek. V. 132.

Τὸν δὲ κάτ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ατρείδην δ' ἄχος εἷλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ελένῳ ἥρωϊ ἄνακτι,
Οξὺ δόρυ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε.
Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρλήτην, ὁ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Ιετ' ἀκοντίσας, ὁ δ' ἀπὸ νλῆφιν ὀϊστῷ·
Πριαμίδης μὲν ἔπειλα καλὰ σῆθος βάλεν ἰῷ
Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπλαλο πικρὸς ὀϊστός.
Ως δ' ὅτ' ἀπὸ νλαλέος σφυρὸν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
Θρώσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι,
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ·
Ως ἀπὸ θώρηκος Μενελάϊ κυδαλίμοιο
Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἐκὰς ἔπλαλο πικρὸς ὀϊστός.
Ατρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Τὴν βάλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον ἐϋξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
Αντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλαλο χάλκεον ἔγχος.
Αψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζελο, κῆρ' ἀλεείνων,
Χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκελο μείλινον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Αγήνωρ,
Αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν ἐϋτρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάϊ κυδαλίμοιο
Ηϊε· τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ χεδὸν ἦσαν, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ατρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάϊ κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσαλο χαλκὸν ἐλάσσαι·
Εχελο γὰρ σάκος ἀσπὶς, καλεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
Ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἧσι χάρη, καὶ ἐέλπελο νίκην·
Ατρείδης δὲ, ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,

F01

Αλτ' ἐπὶ Πειτάνδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
Αξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
Μακρῷ, εὐξέσῳ· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
Ητοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης
Ακρον ὑπαὶ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προτιόντα, μέτωπον,
Ρινὸς ὑπὲρ σὺμάτης· λάκε δ' ὀστέα, τὼ δέ οἱ ὄστε
Παὶρ σοσὶν αἱματόεντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
Ιδνώθη δὲ πεσών· ὁ δὲ λαὶξ ἐν σήθεσι βαίνων,
Τὰ χεά τ' ἐξενάριξε, καὶ ἀχόμενος ἔπος ηὔδα·
Λείψετέ θην ὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων,
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς·
Αλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδεῖς,
Ην ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· ὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν,
Ξεινίῳ· ὅστε πότ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
Οἵ μὰ κυριδίην ἄλοχον καὶ κλήματα πολλὰ
Μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·
Νῦν αὖτ' ἐν νησὶν μενεαίνετε σοντοπόροισι
Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κλῆναι δ' ἥρωας Αχαιὺς·
Αλλά σοθι χήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί σερ, Αρηος.
Ζεῦ σάτερ, ἦ τέ σέ φασι σερὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ανδρῶν, ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε σάντα σέλονται·
Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβρισῆσι
Τρωσὶν, τῶν μὺος αἰὲν ἀτάσθαλον, ὐδὲ δύναται
Φυλόσιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου σολέμοιο.
Πάντων μὲν κόρος ἐσὶ, καὶ ὕπνυ, καὶ φιλότητος,
Μολσῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
Τῶν σέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
Η σολέμυ· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
Ως εἰπὼν, τὰ μὲν εἵλε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Συλήσας, ἑτάροισι δίδυ Μενέλαος ἀμύμων·

623. cave legas κακοὶ, vide Seruium ad Virg. VI. 493. et Heinsium ad Vell. Mic. III. 140.

Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν σὺν μάχοισιν ἐμίχθη.
Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Ἀρπαλίων, ὅ ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πολεμίζων
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
Ὃς ῥα τότ' Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος ὔτασε δουρὶ
Ἐσγύθεν, οὐδὲ διὰ σπεῦσε συνήσαλο χαλκὸν ἐλάσσαι·
Ἀψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων,
Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴετο χαλκήρεϊ ὀϊστῷ·
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν καλὰ δεξιόν· αὐτὰρ ὀϊστὸς
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
Ἐζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων,
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφιπένοντο·
Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων·
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος.
Τῷ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκλαμένοιο χολώθη·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, σολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὄγε χωόμενος βάλεν χαλκήρεϊ ὀϊστῷ·
Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ, Πολυΐδου μάντιος υἱός,
Ἀφνειός τ', ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε·
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ὕπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἵς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νήεσσιν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην ἀπονόσφιν ἀλύσειεν Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε συγερὴν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κατ' οὖλος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων· συγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.

Ως οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Ἑκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ἤδη,
Οτλι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
Λαοὶ ὑπ' Αργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Αχαιῶν
Επλετο, τοῖος γὰρ ταφίοχος Εννοσίγαιος
Ωτρυν' Αργείους, αὐτὸς δὲ μάλιστα αὐτὸς ἄμυνεν·
Αλλ' ἔχεν, ἢ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ρηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς τίχας ἀσπιδάων· 680
Ενθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμένα· αὐτὰρ ὕπερθε
Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώταλον, ἔνθα μάλιστα
Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχη αὐτοί τε καὶ ἵπποι·
Ενθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ιάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες Επειοὶ,
Σπερδὴ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
Ωσαν ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Εκτορα δῖον·
Οἱ μὲν Αθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ηρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθέος· οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, 90
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' ἐὺς· αὐτὰρ Επειῶν
Φυλείδης τε Μέγης, Αμφίων τε, Δρακίος τε.
Πρὸ Φθίων δὲ, Μέδων τε, μαιμπλόλεμός τε Ποδάρκης,
Ητοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Οϊλῆος θείοιο
Εσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
Εν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα καλακλὰς,
Γνωτὸν μητρυιῆς Ερυώπιδος, ἣν ἔχ' Οϊλεύς·
Αὐτὰρ ὁ, Ιφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτοῖσ' ἐμάχοντο. 700
Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Οϊλῆος ταχὺς υἱὸς,
Ισατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·
Αλλ' ὥς τ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,

Ισον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς·
Τὼ μὲν τε ζυγὸν οἷον ἐΰξοον ἀμφὶς ἔεργει
Ιεμένω καλὰ ῥῶκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης·
Ως τὼ, παρβεβαῶτε μάλ' ἔσασαν ἀλλήλοιιν.
Αλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἔποντ' ἔταροι, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
Οππότε μιν κάμαλός τε καὶ ἱδρὼς γύναθ' ἵκοιτο.
Οὐδ' ἄρ' Οἰλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο·
Οὐ γὰρ σφιν ταδίη ὑσμίνη μίμνε φίλον κῆρ·
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας,
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας ἀκύκλους καὶ μείλινα δοῦρα·
Αλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ εὐστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Ιλιον εἰς ἅμ' ἕποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δὴ ῥα τόθ' οἱ μὲν πεφόδε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Εκτορι χαλκοκορυστῇ·
Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἰστοί.
Ενθα κε λαγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν πρὸς Ιλιον ἠνεμόεσσαν,
Εἰ μὴ Πυλυδάμας θρασὺν Εκτορα εἶπε παραστάς·
Εκτορ, ἀμήχανός ἐστι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα,
Τὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων;
Αλλ' ὕπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι·
Αλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα·
Αλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.
Αλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον ἀρύοπα Ζεύς
Εσθλὸν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι,
Καί τε πόλεις ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.

707. τὔ-μνει.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
Πάντη γὰρ σέ περι σέφανος πολέμοιο δέδηε·
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ καλὰ τεῖχος ἔβησαν,
Οἱ μὲν ἀφεσσάσιν σὺν τάχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
Παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες καλὰ νῆας.
Αλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους. 740
Ενθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν·
Η κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
Αἴκ' ἐθέλησι θεὸς δόμεναι κράτος, ἦ κεν ἔπειτα
Παρ' νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες· ἦ γὰ ἔγωγε
Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποσήσωνται Αχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν ὐκέτι πάλιν μάχης χήσεσθαι ὀΐω.
Ως φάτο Πυλυδάμας· ἄδε δ' Εκτορι μῦθος ἀπήμων·
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 50
Πυλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντίόω πολέμοιο·
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
Η ῥα, καὶ ὡρμήθη, ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς,
Κεκληγὼς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ', ἠδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πυλυδάμαντα
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Εκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ Δηΐφοβόν τε, βίην δ' Ελένοιο ἄνακτος,
Ασιάδην τ' Ασάμαντα, καὶ Ασιον Υρτάκου υἱόν,
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ πού ἐφεύροι· 60
Τὸς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
Αλλ' οἱ μὲν δὴ, νηυσὶν ἀπὸ πρυμνῆσιν Αχαιῶν,
Χερσὶν ὕπ' Αργείων κέαλο ψυχὰς ὀλέσαντες·
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυόεσσης

740. Vide Hesych. in Αποσήσωνται atque ibi Albert: vide quoque Salmas. de usuris pag. 519.

Δῖον Αλέξανδρον, Ελένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Αἶψα δ' ἰσάμβροτος ἔστη Ἄρηϊ ἀντομένῳ περ
Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ,
Που τοι Δηΐφοβός τε, βίη δ' Ελένοιο ἄνακτος,
Ασιάδης τ' Αδάμας, ἠδ' Ασιος Υρτάκου υἱός;
Που δέ τοι Οθρυονεύς; νῦν ὤλεο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ιλιος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Αλέξανδρος θεοειδὴς·
Εκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
Αλλοτε δήποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολεμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ·
Εξ οὗ γὰρ πρὸς νησὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
Εκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἐόντες ὁμιλέομέν Δαναοῖσι
Νωλεμέως· ἕταροι δὲ κατέκταθεν οὓς σὺ μεταλλᾷς·
Οἵῳ Δηΐφοβός τε, βίη δ' Ελένοιο ἄνακτος,
Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν,
Αμφοτέρω καλὰ χεῖρα· φόνου δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει·
Ημεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τι φημὶ
Αλκῆς δηήσεσθαι, ὅσον δύναμίς γε πάρεισι·
Παρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν.
Ως εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἥρως·
Βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
Αμφί τε Κεβριόνην, καὶ ἀμύμονα Πηλεσάμαντα,
Φάλκην, Ορθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην,
Πάλμυν τ', Ασκάνιόν τε, Μόρυν θ' υἱ' Ιπποτίωνος·
Οἳ ῥ' ἐξ Ασκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ηοῖ τῇ πρότερῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἱ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Η ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε,

Θειπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλὶ μίσγε), ἐν δέ τι πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κυρτὰ, φαληριόωντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαίροντες ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο·
Ἐκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ,
Πριαμίδης· πρὸ δ' ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ῥινοῖσιν πυκινήν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προπρολέζων,
Εἴπως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι.
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσατο, μακρὰ βιβάσθων·
Δαιμόνιε, χεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσεαι ὧτως
Ἀργείους; ὄφρα τι μάχης ἀδαήμονες εἰμὲν,
Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
Ἦ θήν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
Νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ
Χερσὶν ὕφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε, περθομένη τε.
Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ χεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φάγων
Ἀρήσῃ Διΐ πᾶσι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἱρήκων ἔμμεν καλλίτριχας ἵππους,
Οἵ κε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπταλο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
Θάρσυνος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Αἶαν ἀμαρτοεπὲς, βυγάϊε, ποῖον ἔειπες;
Αἴ γὰ ἐγὼν ὕτω γε Διὸς παῖς Αἰγιόχοιο
Εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων·

Ως νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Αργείοισι
Πᾶσι μάλ· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴκε ταλάσσῃς
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ τοι χρόα λειριόεντα
Δάψει· ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Αχαιῶν.
Ως ἄρα φωνήσας ἠγήσαλο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ηχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν·
Αργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο
Αλκῆς, ἀλλ' ἔμπεσον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους·
Ηχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα, καὶ Διὸς αὐγάς.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ, Ξ.

Επιγραφή.

Ξῖ, Κρονίδην λεχέεσι παρήπαφεν Υπνος, ἰδ' Ηρη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης,
Αλλ' Ασκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Φράζεο, δῖε Μαχάων, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
Αλλὰ σὺ μὲν νῦν σῖτε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Εκαμήδη
Θερμήνῃ, καὶ κῆσῃ ἀπὸ βρότον αἱματόεντα·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ως εἰπὼν, σάκος εἵλε τετυγμένον υἷος ἑῆος
Κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαῶντ'· ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα παλρὸς ἑοῖο.

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἐκὶὸς κλισίης, τάχα δ' εἰσιδεν ἔργον ἀεικὲς,
Τὼς μὲν ὀρινομένους, τὼς δὲ κλονέοντας ὄπιωθε
Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Αχαιῶν.
Ως δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύμαϊ κωφῷ,
Οσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαψηρὰ κέλεθα
Αὔτως, ὐδ' ἄρα τε προκυλίνδε) ὐδετέρωσε,
Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς ὄρον·
Ως ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
Διχθάδι'· ἢ μέθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ηὲ μετ' Ατρείδην Αγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
Ωδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Ατρείδην· οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
Μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Νέσορι δὲ ξύμβλητο διοτρεφέες βασιλῆες
Παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
Τυδείδης, Οδυσεύς τε, καὶ Ατρείδης Αγαμέμνων.
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς· τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
Εἵρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρυμνῇσιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ ὐδ', ἀρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· εἰνοῦτο δὲ λαοί.
Τῷ ῥα πεπυκάσατο ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
Ηϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνέεργαθον ἄκραι.
Τῷ ῥ' οἵγ' ὀφέοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
Εζετο ἑρεισάμενοι κίον ἀθρόοι· ἄχνυτο δέ σφιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν· ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς
Νέσωρ, πλῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Αχαιῶν·
Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Αγαμέμνων·
Ω Νέσορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Αχαιῶν,

Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
Δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγοραῶν,
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν πεσεῖν Ἰλιον ἀπονέεσθαι,
Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κλῆσαι δὲ καὶ αὐτούς. ὑφοσσ, i.e. nautis resistere. vide. ll. 525.
Κεῖνός θ' ὣς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ βάλλον ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς·
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
Ἀρρῆκτον νηῶν τε καὶ αὐτῆς εἰλαρ ἔσεσθαι·
Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι
Νωλεμές· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
Ὁππότερῶθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέουσι·
Ὡς ἐπιμὶξ κλείουσι, διὰ δ' οὐρανὸν ἵκει.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
Δύμεναι· οὐ γὰρ πως βεβλημένον ἐσὶ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Νέστορ, ἐπεὶ δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
Ἣ ἔπι πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
Ἀρρῆκτον νηῶν τε καὶ αὐτῆς εἰλαρ ἔσεσθαι·
Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἤδεα μὲν γὰρ, ὅτε περφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι
Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.

Αλλ᾽ ἄγεθ᾽, ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
Ελκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν·
Υψι δ᾽ ἐπ᾽ ἀνάων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἣν κ᾽ τῆ᾽ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἔπειτα δέ κεν ἐρυσσάμεθα νῆας ἁπάσας·
Οὐ γὰρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, ὐδ᾽ ἀνὰ νύκτα. 80
Βέλτερον, ὃς φεύγων περφύγῃ κακὸν, ἤπερ ἁλώῃ.
Τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Οδυσσεύς·
Ατρεΐδη, ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οὐλόμεν᾽, αἴθ᾽ ὄφελλες ἀπειπεῖν σφῶϊν ἄλλῳ
Σημαίνειν, μηδ᾽ ἄμμιν ἀναστέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Εκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Αργαλέης πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν ἀρυάγυιαν
Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ᾽ οἰζύομεν κακὰ πολλά; 90
Σίγα, μή τις τ᾽ ἄλλος Αχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
Οσις ἐπίσταιτο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ᾽ εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τοσσοίδ᾽, ὅσοισιν σὺ μετ᾽ Αργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σ᾽ ὀνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
Ος κέλεαι, πολέμοιο συνεσσάτος κ᾽ αὐτῆς,
Νῆας ἐϋσταμους ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν, ὄφρ᾽ ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὺθ᾽ ἀκτὰ γήθῃ), ἐπικρατέουσί περ ἔμπης·
Ημῖν δ᾽ αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ· οὐ γὰρ Αχαιοὶ
Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλαδ᾽ ἑλκομενάων, 100
†Αλλ᾽ ἀποπαπταίνουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
Ενθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται), ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων·
Ω Οδυσεῦ, μάλα πώς με καθίκετο θυμὸν ἐνιπῇ

101. De hoc Coco consule Epistolam Ric. Bentl. ad Davisium. consule quoque Clarkium ad Coelum. Barnesius erravit, sed nimis graviter Callimachum castigavit vir docti. Humanum est errare.

Αργαλέη· ἀτὰρ ὔ μὰν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
Νῆας ἐϋσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν ἡμετέρους Αχαιῶν·
Νῦν δ' εἶη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
Η νέος, ἠὲ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εγγὺς ἀνὴρ, ὃ δηθὰ ματᾶσομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσε
Πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
Οὕνεκα δὴ ἥμειῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γόος εὔχομαι εἶναι
Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψε.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ωκεον δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Αγριος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεύς,
Πατρὸς ἐμοῖο πατήρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
Αλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, πατὴρ δ' ἐμὸς Αργεῖ νάσθη,
Πλαγχθείς· ὣς γὰρ τῷ Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Αδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, καῖε δὲ δῶμα
Αφνειὸν βιότοιο, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς·
Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε, κέκασο δὲ πάντας Αχαιοὺς
Εγχείῃ· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ.
Τῷ οὐκ ἄν με γόος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάσθαι,
Μῦθον ἀτιμήσῃτε πεφασμένον, ὅν κεν εὖ εἴπω.
Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ ὑτάμενοί περ, ἀνάγκῃ·
Ενθάδ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος,
Εκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται·
Αλλους δ' ὀτρυνέομεν ἐήσομεν, οἳ τοπάρος περ,
Θυμῷ ἦρα φέρονται ἀφεσσάμενοι, οὐδὲ μάχονται.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὰν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Εννοσίγαιος,

Αλλὰ μετ' αὐτὺς ἦλθε, παλαμῶ φωτὶ ἐοικώς·
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρ' Αγαμέμνονος Ατρείδαο,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ατρείδη, νῦν δή που Αχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσι, φόνον καὶ φῦζαν Αχαιῶν
Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠδὰ μάλα·
Αλλ' ὀ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σίφλωσειε·
Σοὶ δ' ὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέωσιν·
Αλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὺς
Φεύγοντας προτὶ ἄστυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ως εἰπὼν, μέγ' ἄυσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
Οσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι
Ανέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Αρηος·
Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ενοσίχθων
Ηκεν· Αχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ηρη δ' εἰσιδὲ χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
Στᾶσ', ἐξ Ουλύμποιο ἀπὸ ῥίψ· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποικιλόμητα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
Ημενον εἰσιδὲ· συγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ηρη,
Οππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο·
Ηδὲ δέ οἱ καλὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ,
Ελθεῖν εἰς Ιδην, εὖ ἐντύνασαν ἑ αὐτὴν,
Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
Ἧ, χροΐ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεῦαι ἐπὶ βλεφάροισιν, ἰδὲ φρεσὶ πωκαλίμῃσι.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν

Ηφαιστος, πυκιναὶς δὲ θύρας ταθμοῖσιν ἐπῆρει
Κληῖδι κρυπτῇ· τὸν δ' ὑ θεὸς ἄλλος ἀνῳγεν.
Ενθ' ἤγ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς·
Αμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Αμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν·
Τῷ ῥ' ὃ γε κινυμένοιο Διὸς περὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Εμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.
Τῷ ῥ' ἤγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ καίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινὰς,
Καλὰς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
Αμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσατ', ὃν οἱ Αθήνη
Εξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
Χρυσείῃς δ' ἐνετῆσι καλὰ ζῶσατο πειρητᾶτο.
Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνους ἀραρυῖαν,
Εν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ· λαμπὸν δ' ἦν, ἠέλιος ὡς.
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο· καλεσσαμένη δ' Αφροδίτην,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Η ῥά νύ μοί τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅττι κεν εἴπω;
Ηέ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
Οὕνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη·
Ηρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Αὖδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαί γε τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ηρη·

174. Aliter distingue, nempe τῷ ῥ' ἤγε ἔμπης κινυμένοιο—
τῷ ῥ' ἤγε κινυμένοιο Διὸς περὶ χαλκοβατὲς δῶ
Εμπης, ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.

Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάλας
Δαμνᾷ ἀθανάτους, ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους·
Εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐῢ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον,
Δεξάμενοι Ρείης, ὅτε τε Κρόνον ἠρύσατο Ζεύς
Γαίης νέρθε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω·
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχουσ')
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
Εἰς ἀνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
Αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τιὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τῷ ἀρίστῳ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο·
Ἐνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς,
Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων·
Τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τῇ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ,
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τελεσσ)χα· οὐδέ (ε φημὶ
Ἀπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια Ηρη,
Μειδήσασα δ' ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
Ηρη δ' αἶψα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα, καὶ Ημαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
Ακροτάτας κορυφὰς, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν.

Ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσαλο κυμαίνοντα·
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος,
Ἔνθ' Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
Εἰ μήν ποτ' ἐμεῦ ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ· ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
Αὐτίκ', ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρα δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,
Χρύσεον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσει,
Τῷ κεν ἐπιχοίης λιπαρὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφωνεε νήδυμος Ὕπνος·
Ἥρη, πρέσβα θεὰ, Δύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν πολιοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἰοίμην,
Οὐδὲ καθευδήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὸν ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ,
Ἡμάλι τῷ, ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
Ἔπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
Ὀρσας' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας,
Νόσφι φίλων πάντων· ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
Ῥιπάζων καλὰ δῶμα θεούς· ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἄϊσον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν,

Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χώομαι περ 260
Αἶψα γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι.
Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ηρη·
Υπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μερμαίρεις;
Η φῂς, ὥς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἀρὺοπα Ζῆν',
Ως Ηρακλῆος περὶ χώσατο, παιδὸς ἑοῖο;
Αλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὀπυέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἥς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα.
Ως φάτο· χήραατο δ' Υπνος, ἀμείβετο δὲ προσηύδα·
Αγρει, νῦν μοι ὅμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, 71
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα παγχρυσείην,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα μαρμαρέην· ἵνα πάντες
Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες·
Η μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην, ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Ωμοσε δ', ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὅμοσέν τε, τελέσσέν τε τὸν ὅρκον, 80
Τὼ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ιμβρου ἄσυ λιπόντε,
Ηέρα ἐσαμβαίνω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον·
Ιδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Λεκτὸν· ὄθι πρῶτον λιπέτην ἅλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
Βήτην· ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπ' ἐσείετο ὕλη.
Ενθ' Υπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι,
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἥ τότ' ἐν Ιδῃ
Μακροτάτη πεφυυῖα διὰ ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν·
Ενθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
Ορνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε κατ' ὄρεσσι 90

Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμηδιν.
Ἥρη δὲ κρατερῶς προσεβήσατο Γάργαρον ἄκρον
Ἰδης ὑψηλῆς· ἴδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως συκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς ἐυνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας·
Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἥρη, πῆ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
Ἵπποι δ' ὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῷ κ' ἐπιβαίης.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον·
Τὰς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχον)
Εὐνῆς καὶ φιλότητος· ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἰδης
Ἑσσῦσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ ταφερήν τε καὶ ὑγρήν.
Νῦν δέ σε εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
Μήπως μοὶ μετέπειτα χολώσεαι, αἴκε σιωπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἥρη, κεῖσε μέν ἐσι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι·
Νῶϊ δ', ἄγε, ἐν φιλότητι τραπείομεν ἠνεθέντε·
Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
Ἣ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήσωρ' ἀτάλαντον·
Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης,
Ἣ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
Οὐδ' ὅτε Φοίνικος κύρης τηλεκλειτοῖο,

Η τέκε μοὶ Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ραδάμανθυν·
Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, ὃς Αλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
Η ῥ' Ηρακλῆα κραιερόφρονα γείνατο παῖδα·
Η δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν.
Οὐδ' ὅτε Δήμητρος, καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
Οὐδ' ὁπότε Λητὼ ἐρικυδέος, ὃδε σεῦ αὐτῆς·
Ως σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ηρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εἰ νῦν ἐν φιλότητι μιαίγεσι δμηθῆναι
Ἰδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφαται ἅπαντα,
Πῶς κ' ἔοι, εἴτις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
Εὖδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Πεφράδοι; οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην,
Ἐξ ἀνῆς ἀνσᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.
Αλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Εστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ηφαιστος, πυκιναὶ δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν·
Ενθ' ἴομεν κοῖται, ἐπεὶ νύ τοι εὐάδεν εὐνή.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ηρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν
Οφθαλμὸν· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
Χρύσεον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ηέλιός περ,
Οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.
Η ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν·
Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον
Πυκνὸν καὶ μαλακόν· ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε.
Τῷ ἔνι λιξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσταλο
Καλὴν, χρυσείην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ως ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε παλὴν ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,

347. Hunc locum pulcrè imitatus est Miltonus noster, Lib. VIII. vers. 513. Confer Hesiod. in Theog. vers. 194.

Ὑπνῳ χ' φιλότητι δαμεὶς· ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
Ἀγελίην ἐρέων γαμπρὸς Ἐνοσιγαίῳ·
Ἀγχοῦ δ' ἱσάμβως ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναι,
Καί σφιν κῦδος ὄπαζε, μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεύς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα·
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν ἀγνιθέην.
Ὡς εἰπών, ὁ μὲν ὤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων·
Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν·
Ἀργεῖοι, χ' δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ, χ' κῦδος ἄρηται;
Ἀλλ' ὁ μὲν ὕτω φησὶ, χ' εὔχεται, ὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ·
Κεῖνυ δ' ὅπη λίην σοθὴ ἔσται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Ἀσπίδας, ὅσσαι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγιστοι,
Ἐσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ περαΐθησιν κορύθεσσι
Κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες,
Ἰομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδέ τι φημὶ
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Τοὺς δ' αὖτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, ὑτάμενοί περ,
Τυδείδης, Ὀδυσεύς τε, χ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων·
Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον,
Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἔσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,

Βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' ὑ δέμις ἐσὶ μιγῆναι
Ἐν δαὶ λαγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμεε φαίδιμος Ἕκτωρ.
Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
Κυανοχαῖται Ποσειδάων, ἠ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ητοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Αργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύθη δὲ θάλασσα πολὶ κλισίας τε νέας τε
Αργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάα πρὸς χέρσον,
Ποτὶ ὄθεν ὀρνύμενον πνοιὴ Βορέω ἀλεγεινῆ·
Οὔτε πυρὸς τόσσος γε πολὶ βρόμος αἰθομένοιο,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρεσι καίεται ὕλη·
Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε πολὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ηπύει, ὅσσε μάλισα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
Οσση ἄρα Τρώων ἠ Αχαιῶν ἔπλετο φωνὴ,
Δεινὸν ἀϋσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἔσχεν, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἱ, ἠδ' ἀφάμαρτε·
Τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τέταθεν,
Ητοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
Τώ οἱ ῥυσάσθην τέρεα χρόα· χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Οτλι δή οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Αψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ, θοάων ἔχμαλα νηῶν,
Παρ ποσὶ μαρναμένων ἑκυλίνδετο· τῶν ὑπ' ἀείρας,
Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, ἀσχόθι δειρῆς·
Στρόμβον δ' ὡς, ἔστησε βαλών, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
Ως δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς παλιὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρυὸς

Πρόῤῥιζος, δεινὴ δὲ θεὸν γίνεˆ ὁδμὴ
Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' ὕπερ ἔχει θράσος, ὅσσον ἴδηˆ
Ἐῤῥυὺς ἐὼν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός·
Ὡς ἔπεσ' Ἐκτορος ἄκρα χαμαὶ μύες ἐν κονίῃσι·
Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀπὶς ἐάφθη,
Καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες Ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἑρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
Αἰχμάς· ἀλλ' ὅτις ἔδυνήσατο πουλυβώτεω λαῶν
Οὐτάσαι, ὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰ περίβησαν ἄριστοι,
Πυλυδάμας τε, καὶ Αἰνείας, καὶ δῖος Ἀγήνωρ,
Σαρπηδών τ' ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
Τῶν δ' ἄλλων ὅτις εὖ ἀκήδησε, ἀλλὰ πάροιθεν
Ἀσπίδας ἀκύκλους ἔχθον αὐτῆ· τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας, οἵ οἱ ὄπιθε μάχης ἠδὲ πολέμοιο
Ἑστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες·
Οἵ τόν γε πρῶτα φέρον βαρέα στενάχοντα.
Αλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος πολαμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέσασαν χθονὶ, καδδέ οἱ ὕδωρ
Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
Ἑζόμενος δ' ἐπὶ γῦια, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσεν·
Αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, καδδέ οἱ ὄσσε
Νὺξ ἐκάλυψε μίλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
Αργεῖοι δ', ὡς ὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα,
Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος Οἰλῆος ταχὺς Αἴας
Σάντιον ὦρσε, θοὸν μεταλήμονα ὀξυόεντι,
Ἡνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηὶς ἀμύμων
Ἡνοπι βουκολέοντι πὰρ ὄχθας Σαλνιόεντος.

Τὸν μὲν Οἰλιάδης ταχὺς Αἴας ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνέρραπτ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ δ' ἐπὶ Πυλυδάμας ἐλάχε σταλος ἦλθεν ἀμύνων
Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
Υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο· διὰ ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ·
Πυλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀύσας·
Οὐ μὰν αὖτ' οἴῳ μεγαθύμου Πανθοίδαο
Χειρὸς ἀπὸ σιβαρῆς ἄλιον σπεῖσαι ἄκοντα,
Ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ· καί μιν οἵῳ
Αὐτῷ σκηπτόμενον καλίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γλυκὺ θῦμὸν ὄρινε
Αἰανλι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε
Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ σταῖσεν ἄγχι μάλιστα·
Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πυλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλάλκαθε κῆρα μέλαιναν,
Λικριφὶς αἰτξας· κόμισεν δ' Αντήνορος υἱὸς
Ἀρχίλοχος· τῷ γάρ θεοὶ βλάψαν ὄλεθρον·
Τόν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
Νειάλον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
Τοῦ δὲ σολὺ σπεύτερον κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε
Οὔδεϊ σπλῆντ', ἦπερ κνήμαι καὶ γοῦνα σεσόγγει.
Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πυλυδάμαντι·
Φράζεο, Πυλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἔνισπε,
Ἦ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντιφερέσθαι
Ἄξιος· ὑμῶν μοι κακὸς εἰδέμεν, οὐδὲ κακῶν ἔξ·
Ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
Ἦ σαΐς· αὐτῷ γὰρ γλυκὺν ἄγχισα ἐώκει.
Ἦ ῥ', εὖ γινώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
Ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον ὕτασε δουρὶ,

Αμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὔφελλε φοδοῖϊν.
Τῷ δ' Ακάμας ἔκπαγλον ἐπᾴξαλο, μακρὸν ἀΰσας·
Αργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
Οὔ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσε(ι) καὶ ὀϊζὺς
Ημῖν, ἀλλά ποθ' ὧδε καλαχλαινέεσθε καὶ ὔμμες.
Φράζεσθ', ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
Εγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
Δηρὸν ἔη ἄτιλος· τῷ καί κέ τις εὖχε(ι) ἀνὴρ
Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἄρεος ἀκλῆρα λιπέσθαι.
Ως ἔφατ'· Αργείοισι δ' ἄχος γλυκὺ δξαμβύοιο·
Πηνέλεῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·
Ωρμήθη δ' Ακάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέοιο ἄνακτος· ὁ δ' ὕστασεν Ιλιονῆα,
Υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου, τόν ῥα μάλιστα
Ερμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κλῆσιν ὄπασσε·
Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μῦθον τέκεν Ιλιονῆα·
Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος ὕστα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
Εκ δ' ὦσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διὰ σεῦ,
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσας
Αμφω· Πηνέλεως δὲ, ἐρυσάμενος ξίφος ὀξύ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασεν· ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
Αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ηεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,
Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ ἀχόμενος ἔπος ηὔδα·
Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαυοῦ Ιλιονῆος
Παῖρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν·
Οὐδὲ γὰ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Αλεγηνορίδαο,
Ανδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσε(ι), ὁππότε κεν δὴ
Εκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Αχαιῶν.
Ως φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε·
Πάπληνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Εσπίλε νῦν μοι, Μοῦσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Οσις δὴ πρῶτος, βροτόεντ' ἀνδράγρι', Αχαιῶν
Ηρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Εννοσίγαιος. 510
Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος ὗρτιον ὗτα
Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
Φάλκην δ' Αντίλοχος, κὴ Μέρμερον ἐξενάριξε·
Μηριόνης δὲ Μόρυν τε, κὴ Ιπποτίωνα καλέκλα·
Τεῦκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο, κὴ Περιφήτην·
Ατρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Υπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
Οὗτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσε
Δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' ὀταμνὴν ὠτειλὴν
Εσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Πλεῖστος δ' Αἴας εἷλεν, Οϊλῆος ταχὺς υἱός· 20
Οὐ γὰρ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν,
Ανδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὦρσεν.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, Ο.

Επιγραφή.

Οὗ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι, κὴ Ηρῃ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας κὴ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσὶν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μενόντες,
Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ιδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ηρης·
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας κὴ Αχαιοὺς,

Τὺς μὲν ὀρινομένους, τὺς δὲ κλονέοντας ὄπιθεν
Αργείους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Εστορα δ' ἐν πεδίῳ ἷδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵαθ', ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,
Αἷμ' ἐμέων· ἐπεὶ ἤ μιν ἀφαυρόταλος βάλ' Αχαιῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε παλὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ηρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Η μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ηρη,
Εστορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
Οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὖτε κακορράφιης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῆσιν ἰμάσσω.
Η ὑμέτερη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν
Ακμονας ἧκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἧηλα
Χρύσειον, ἄρρηκτον· σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
Εκρέμω, ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ολυμπον·
Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμι,
Ρίπτασκον τελαγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Γῆν ὀλιγηπελέων· ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει
Αζηχὴς ὀδύνῃ Ηρακλῆος θείοιο,
Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θύελλας,
Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μηδιόωσα,
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναομένην ἀπένεικας.
Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Αργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.
Τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
Οφρ' εἰδῇς, ἦν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
Ην ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.

Ως φάτο· ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ηρη,
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ισω νῦν τόδε γαῖα καὶ Οὐρανὸς ἀρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ καταιβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος

Ορκος, δεινὸταλός τε τέλει μακάρεσσι θεοῖσι·
Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ, ἠ νωΐτερον λέχος αὐτῆς
Κυρίδιον, τὸ μὴ οὐκ ἄν ἐγώ ποτε μάψ ὀμόσαιμι· 40
Μὴ δὶ ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει Τρῶάς τε ἠ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
Αλλά σε αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει ἠ ἀνώγει·
Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Αχαιούς.
Αὐτάρ τοι καὶκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
Τῇ ἴμεν, ἢ κεν δὴ σύ, Κελαινεφὲς, ἠγεμονεύοις.
Ως φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπτεα πτερόεντα προσηύδα·
Εἰ μὴ δὴ σύ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ηρη,
Ισον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις, 50
Τῶ κε Ποσειδάων γε, ἠ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
Αἶψα μετατρέψειε νόον, μετὰ σὸν ἠ ἐμὸν κῆρ·
Αλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε ἠ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
Ερχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, ἠ δεῦρο κάλεσσον
Ιρίν τ' ἐλθέμεναι, ἠ Απόλλωνα κλυτότοξον,
Οφρ' ἡ μὴ μετὰ λαὸν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ελθῃ, ἠ ἐπῄσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Παυσάμενον πολέμοιο, τὰ ἂ πεὸς δῶμαθ' ἱκέσθαι·
Εκτορα δ' ὀτρύνῃσι, μάχην ἐς, Φοῖβος Απόλλων,
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, 60
Αἳ νῦν μιν τείρουσι καταὶ φρένας· αὐτὰρ Αχαιοὺς
Αὖτις ἀποτρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φῦζαν ἐνόρσας·
Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Αχιλῆος· ὁ δ' ἀντήσει ὃν ἑταῖρον
Πάτροκλον, τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχει φαίδιμος Εκτωρ
Ιλίῃ προπάροιθε, πολεῖς ὀλέσαντ' ἀζηοὺς
Τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον·
Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Εκτορα δῖον Αχιλλεύς.

Ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
Αἰὲν ἐγὼ τάχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ
Ἰλιον αἰπὺ ἕλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βυλάς.
Τοπρὶν δ' ὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον, ὅττι τιν' ἄλλων
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελαστηθῆναι ἐέλδωρ·
Ὡς οἱ ὑπέσην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρηϊ
Ἡμάλι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἅψατο γένυν,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
Ὡς ἔφατ'· ὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλυθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ,
Ἐνθ' εἴην, ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
Ὡς καιπνῶς μεμαυῖα διέπλατο πότνια Ἥρη·
Ἷκτο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες,
Πάντες ἀνήϊξαν, κὴ δειπνόωντο δέπασσιν.
Ἣ δ' ἄλλυς μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
Δέκτο δέπας, πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένη δὲ ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα κὴ αὐτὴ,
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος κὴ ἀπηνής·
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαῖτὸς ἐΐσης·
Ταῦτα δὲ κὴ μεθ' πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκει)· οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, ὅττε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυ) εὔφρων.

Η μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα καθέζετο ποτνια Ηρη·
Ωχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς, θεοί· ἡ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσηθεῖσα μεληδὰ·
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες,
Η ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἤτοι ἰόντες,
Η ἔπει, ἠὲ βίῃ· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ὄθεῖ· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεῖ τε σθένεῖ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῶ ἔχεθ', ὅ,τι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ·
Ηδη γὰρ νῦν ἕλπομ' Αρηΐ γε πῆμα τέλυχθαι·
Υἱὸς γὰρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, φίλταλος ἀνδρῶν,
Ασκάλαφος, τὸν φησὶν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Αρης.
Ως ἔφατ'· αὐτὰρ Αρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δὲ πεφυσδα·
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ', Ολύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἷος, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Αχαιῶν,
Εἴπερ μοι κῆ μοῖρα, Διὸς πληγῆτι κεραυνῷ,
Κεῖσθαι, ὁμῦ νεκύεσσι μεθ' αἵμαλι καὶ κονίῃσιν.
Ως φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
Ζεύγνυμεν· αὐτὸς δ' ἕννε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
Ενθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Αθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
Ωρτο δι' ἐκ θυρέθρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσε.
Τῆ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων,
Εγχος δ' ἔσσυτο σιβαρὴς ἐκ χειρὸς ἐλοῦσα
Χάλκεον· ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Αρηα·
Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας· ἦ νύ τοι αὖτως
Οὖατ' ἀκουέμεν ἐσὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδὼς;
Οὐκ ἀΐεις, ἄτε φησὶ θεὰ λαοσσόος Ηρη;

101. Bre. Schol. Ἕτος ὁ γέλως σαρδόνιος καλεῖται, ὅτ' ἂν τις μὴ ἐκ διαθέσεως γελᾷ. Vide Suidam. v. 302.

Η δὴ νῦν παρὰ Ζηνὸς Ολυμπίου εἰλήλυθεν·
Η ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ,
Αψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε ἁμ' ἀχνυμένοις περ ἀνάγκῃ,
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυλεῦσαι;
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους ἐὸν Ἀχαιοὺς
Λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ολυμπον·
Μάρψει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅστε καὶ ὑκί.
Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεθέμεν χόλον ὃς τὸ πάρος περ
Ηδη γάρ τις, τῶνδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
Η πρόφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥυσθαι μοίρην περ τόκον τε.
Ως εἰπὼν, ἴδρυσε θρόνῳ ἔνι δῖον Αρηα.
Ηρη δ' Απόλλωνα καλέσατο δώματος ἐκτὸς,
Ιρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι,
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ζεὺς σφὼ εἰς Ιδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅτλι τάχιστα·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
Ερδειν, ὅ,τλι κε κεῖνος ἐπορούνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Η μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσα, πάλιν κίε ποτνια Ηρη·
Εζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην,
Ιδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·
Εὗρον δ' Ἀρύσπα Κρονίδην ἀτὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ
Ημενον, ἀμφὶ δέ μιν νέφος ἐστεφάνωτο·
Τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο,
Στήτην· ὑδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Οτλι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην·
Ιρις δὲ πρωτίστη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Βάσκ' ἴθι, Ιρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγειλας, μηδὲ ψεύδαγγελος εἶναι·
Παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ερχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.

Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσῃ), ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δὴ πεῖλα καὶ φρένα ᾗ καὶ θυμὸν,
Μή μ' ὑδὲ, κραιερός περ ἐών, ἐπιόνια ταλάσσῃ
Μεῖναι· ἐπεὶ ἔο φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γωεῇ πρότερος· τῦ δ' οὐκ ὄθεῖ) φίλον ἦτορ
Ισον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε συγέυσι ᾗ ἄλλοι.
Ως ἔφατ'· ὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ιρις·
Βῆ δὲ κατ' Ιδαίων ὀρέων εἰς Ιλιον ἱρήν.
Ως δ' ὅταν ἐκ νεφέων πλῆται νιφὰς, ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγωέος Βορέαο·
Ως κραπνῶς μεμαῦα διέπλατο ὠκέα Ιρις,
Αγχῦ δ' ἰσαμένη πρυτέφη κλυτὸν Εννοσίγαιον·
Αγελίην τινά τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Ηλθον δεῦρο φέρυσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο·
Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ὑδὲ πολεμοιο,
Ερχεσθ' ἢ μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι, ἀλλ' ἀλογήσεις,
Ηπείλει κἀκεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
Ενθάδ' ἐλάσσασθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γωεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὄθεῖ) φίλον ἦτορ
Ισόν οἱ φάσθαι, τόν τε συγέυσι ᾗ ἄλλοι.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας πρυτέφη κλυτὸς Εννοσίγαιος·
Ω πόποι, ἦ ῥ', ἀγαθός περ ἐών, ὑπέροπλον ἔειπεν,
Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
Τρεῖς γὸ τ' ἐκ Κρόνυ εἰμὲν ἀδελφεοὶ, ὕς τέκε Ρεία,
Ζεὺς ᾗ ἐγὼ, τρίταλος δ' Αἰδης ἐνέροισιν ἀνάσσων·
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασαι, ἕκασος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Ητοι ἐγὼν ἔλαχον πολίην ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
Παλλομένων, Αἰδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' ὐρανὸν ἀρὺν ἐν αἰθέρι ᾗ νεφέλῃσι.

Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ολυμπος·
Τῷ ῥα καὶ ὕπτι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἕκηλος,
Καὶ κραιπερός περ ἐών, μιμέτω τριπάτη ἐνὶ μοίρῃ.
Χερσὶ δέ μήτι με πάσχυ, κακὸν ὣς, δεισιστέωσαν.
Θυγατέρεσσιν γὰρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη
Εκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνιστέμεν, ὅς τέκεν αὐτὸς,
Οἳ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκύσουσ' καὶ ἀνάγκῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα Ιρις·
Οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε κυανοχαῖτα,
Τόνδε φέρω Διὸς μῦθον ἀπηνέα τε, κραιπνόν τε;
Η τι μετατρέψεις; τρεπταὶ μὰν τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶσθ', ὡς πρεσβυτέροισιν Ερινύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ιρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος καλὰ μοῖραν ἔειπες·
Εσθλὸν γὰρ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ·
Αλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Οππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Αλλ' ἦτοι νῦν μὰν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω·
Αλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ,
Αἴκεν ἄνδ' ἐμέθεν καὶ Αθηναίης ἀγελείης,
Ηρης, Ερμείω τε, καὶ Ηφαίστοιο ἄνακτος,
Ιλίου αἰπεινῆς περιδόσεν, οὐδ' ἐθελήσει
Εκπέρσαι, δῦναι δὲ μέγα κράτος Αργείοισιν,
Ἴσθι τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.
Ως εἰπὼν, λίπε λαὸν Αχαϊκὸν Εννοσίγαιος·
Δῦνε δὲ πόντον ἰών, πόθησαν δ' ἥρωες Αχαιοί·
Καὶ τότ' Απόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ερχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μέθ' Εκτορα χαλκοκορυστήν·
Ηδη μὰν γὰρ τοι γαιήοχος Εννοσίγαιος
Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλεύαμενος χόλον αἰπὺν

Ημέτερον· μάλα γὰρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντες.
Αλλὰ τόδ' ἡμῖν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, ἠδέ οἱ αὐτῷ
Επλεο, ὅτι πάροιθε νεμεσηθεὶς ὑπόειξε
Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ ἤ κεν ἀνιδρωλί γ' ἐτελέσθη.
Αλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσι λάβ' Αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Τὴν μάλ' ἐπιστείως, φοβέειν ἥρωας Αχαιούς. 230
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Εκαληβόλε, φαίδιμος Εκτωρ·
Τόφρα γὰρ ἦν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Αχαιοὶ
Φάγοντες νῆάς τε καὶ Ελλήσποντον ἵκωνται·
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
Ως κε καὶ αὖτις Αχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
Ως ἔφατ'· ὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούησεν Απόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ιδαίων ὀρέων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ωκείῃ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·
Εὗρ' ἰὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Εκτορα δῖον,
Ημενον, ὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, 40
Αμφί ἑ γινώσκων ἑτάρους· ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ', ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ασχὺ δ' ἰσάμβως πρόσφη ἑκάεργος Απόλλων·
Εκτορ, τί Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
Ησ' ὀλιγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει;
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Εκτωρ·
Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
Οὐκ ἀΐεις, ὅ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσιν Αχαιῶν,
Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θύριδος ἀλκῆς; 50
Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αΐδαο
Ημαλι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἧτορ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Απόλλων·
Θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσητῆρα Κρονίων

Ἐξ Ἰδης φοιτήσε παρισάμενος καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς τε πάρος περ
Ρύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ ἵππειον πολίεθρον.
Ἀλλ' ἄγε, νῦν ἵπποισιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἤρωας Ἀχαιούς.
Ὡς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ὡς δ' ὅτε τις σταλὸς ἵππος, ἀκοσήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἒ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
Ὡς Ἕκτωρ λαιψηρὰ ποδὰς καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ' ὥς τ' ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα
Εὖ δ' ὄντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται·
Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἴρυσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμενα ἆσιμον ἦεν·
Τῶν δέ θ' ὑπαὶ ἰαχῆς ἐφάνη λὶς ἠϋγένειος
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
Ὡς Δαναοὶ, εἶως μέν, ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον τε κατ' ἀνδρῶν,
Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παρὰ φρεσὶ κάππεσε θυμός.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱὸς,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπισάμενος μὲν ἄκοντι,
Ἐσθλὸς δ' ἐν παλάμῃ· ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ω πόποι, η μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Οἷονδ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέση, κῆρας ἀλύξας,
Εκτωρ· ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστω,
Χερσὶν ὑπ' Αἰακίδαο δαμήμεναι Τελαμωνιάδαο·
Αλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν 290
Εκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ως καὶ νῦν ἔστεται οἴομαι· ἀ γὰ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἴσαται), ὧδε μαχοινῶν.
Αλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Πηθὺν μὲν πρὸτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
Αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ ἀχόμεθ' εἶναι,
Στείομεν, εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δύρατ' ἀναχόμενοι· τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα, 301
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ' ἀτάλαντον Αρηϊ,
Υσμίνην ἤρτυνον, ἀρισῆας καλέσαντες,
Εκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
Η πληθὺς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ πρῦτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Εκτωρ
Μακρὰ βιβάς· πεφόβητο δὲ κὶ αὐτοῦ Φοῖβος Απόλλων,
Εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θυσσὶν,
Δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ηφαιστος Διΐ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν· 10
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.
Αργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Οξεῖ ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ ναρῇφι δ' ὀϊστοὶ
Θρῴσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Αλλα μὲν ἐν χροΐ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν·
Πολλὰ δὲ πὶ μεσηγὺ, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν,

Εν γαίῃ ἵσαντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Οφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Απόλλων,
Τόφρα μὰλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπιλλο, σίπλε δὲ λαός·
Αὐτὰρ ἐπεὶ καλενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Εν στήθεσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θύριδος ἀλκῆς.
Οἱ δ' ὥς τ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ σῶϋ μέγ' οἴων
Θῆρε δύω κλονέυσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ελθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος ὐ σαρέοντος·
Ως ἐφόβηθεν Αχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὸ Απόλλων
Ηκε φόβον, Τρωσὶν δὲ κ) Εκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ενθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδαωθεῖσης ὑσμίνης·
Εκτωρ μὲν Στιχίον τε κ) Αρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων·
Τὸν δὲ, Μενεωθῆος μεγαθύμου σισὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δὲ Μέδοντα κ) Ιασον ἐξενάριξεν·
Ητοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Οϊλῆος θείοιο
Εσκε Μέδων, Λοκρῶν ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναγεν
Εν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο σατρίδος, ἄνδρα καλακλὰς
Γνωλὸν μητρυιῆς Εριώπιδος, ἣν ἔχ' Οϊλεύς·
Ιασος αὖτ', ἀρχὸς μὲν Αθηναίων ἐτέτυκτο,
Υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βυκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πυλυδάμας, Εχίον δὲ Πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἕλε δῖος Αγήνωρ·
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε,
Φάγοντ' ἐν σρομάχοισι, διὰ σρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Οφρ' οἱ τὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Αχαιοὶ
Τάφρῳ, κ) σκολόπεσσιν, ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ενθα κ) ἔνθα φέβοντο· δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ·
Εκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἄϋσας,
Νηυσὶν ἐπισσάσθαι, ἐᾶν δὲ ἔναρα βροτόεντα·

Ον δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
Αὐτῷ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γυῖοί τε γνῶται τε συρὸς λελάχωσι θανόντα,
Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἠμετέροιο.
Ὡς εἰπὼν, μάστιγι καλωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμβους Τρώεσσι καλὰ σίχας· οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ· πρηπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
Ῥεῖα ὄχθας καπέτοιο βαθείης σοσσὶν ἐρείπων
Ες μέσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
Μακρὴν, ἠδ' ἀρέϊαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Γίγνεθ', ὁππότ' ἀνὴρ αθέντος σειρώμασι ἧσει.
Τῇ ῥ' οἵγε σρηχέοντο φαλαγηδὸν, σρὸ δ' Ἀπόλλων,
Αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον σαῖς ἄγχι θαλάσσης,
Ος' ἐπεὶ ὖν σοιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Αψ αὖτις συνέχαε σοσὶν ἠ χερσὶν, ἀθύρων.
Ὡς ῥα σὺ, ἧϊε Φοῖβε, σολὺν κάματον ἠ οἶξὺν
Σύγχεας Αργείων, αὐτοῖσι δὲ φῦζαν ἐνῶρσας.
Ὡς οἱ μὲν σαρὰ νησὶν ἐρητύοντο μάχεσθαι,
Αλλήλοισί τε κεκλόμβοι, ἠ σᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' ἀχετόωντο ἕκαστος·
Νέσωρ αὖτε μάλιστα, Γερήνιος, ὦρος Αχαιῶν,
Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Ζεῦ σάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Αργεῖ σερ σολυπύρῳ,
Η βοὸς, ἢ οἷος καλὰ σίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοσῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο ἠ καθένευσας·
Τῶν μνῆσαι, ἠ ἄμυνον, Ολύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ·
Μηδ' ὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμναθαι Αχαιούς.
Ὡς ἔφατ' ἀχόμενος· μέγα δ' ἔκλυπε μητίετα Ζεύς,
Αράων αἰῶν Νηληϊάδαο γέροντος.

Τρῶες δ', ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἱ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης ἀφρυπόροιο
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότ' ἐπέγῃ
Ἰς ἀνέμου· ἡ γὰρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
Ὡς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵπποις δ' εἰστάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψι μελαινάων ἐπιβάντες,
Μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα, κολλήεντα, καλὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
Πάτροκλος δ', εἶος μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
Τόφρ' οὐ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἡστό τε, χὴ τὸν ἔτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ', ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεστυμβοὺς ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γωιέτο ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, χὴ ὧδ' ἐπιπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καὶ ἀπρηνέσσ'· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, κατέοικε σιρ ἔμπης,
Ἐνθάδε παρμένεμεν· δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν·
Ἀλλά σὲ μὲν θεράπων ποτιπερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
Τίς δ' οἶδ', εἴκεν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐσιν ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδὲ δύναντο,
Παυροτέρους περ ἐόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν,
Οὔτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν.

Αλλ᾽ ὥτε ταθμὴ δόρυ νηΐαν ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποθημοσύνῃσιν Αθήνης·
Ως μὼ τηλ᾽ ἐπὶ ἶσα μάχη τέταλο πολεμός τε.
Αλλοι δ᾽ ἀμφ᾽ ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν·
Εκλωρ δ᾽ αὐτ᾽ Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ᾽ ἐδύναντο
Οὔθ᾽ ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ᾽ ὁ τὸν ἄψ ὤσασθαι, ἐπεὶ ῥ᾽ ἐπέλασσέ γε Δαίμων.
Ενθ᾽ ἦα Κυλλήνιος Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα, καλὰ κῆθος βάλε δουρί·
Δύπησεν δὲ πεσὼν, σάλος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Εκλωρ δ᾽ ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
Εν κονίῃσι πεσόντα, νεὼς πεφπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε, καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀσχιμαχηταί,
Μὴ δή πω χάζεσθε μάχης ἐν σείνεϊ τῷδε·
Αλλ᾽ ἦα Κυλλήνιον σαώσατε, μή μιν Αχαιοὶ
Τάχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ως εἰπὼν, Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Τοῦ μὼ ἅμαρθ᾽· ὁ δ᾽ ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάσορος υἱὸν,
Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ᾽ αὐτῷ
Ναῖ᾽, ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι·
Τόν ῥ᾽ ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὖατος ὀξεῖϊ χαλκῷ,
Εσάτ᾽ ἄσχ᾽ Αἴαντος· ὁ δ᾽ ὕπλιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάδις πέσε· λῦντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ᾽ ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος
Μασορίδης, ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἔοντα,
Ισα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι·
Τὸν δ᾽ Εκλωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε· τῷ νύ τοι ἰοὶ

Ωκύμοροι, ἢ τόξον, ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει·
Καί ῥ' ἕβαλε Κλεῖτον, Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
Πυλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοίδαο,
Ηνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους·
Τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσαι κλονέοντο φάλαγγες,
Ἑκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ηλθε κακὸν, τό οἱ ὔτις ἐρύκακεν, ἱεμένῳ περ·
Αὐχένι γὰρ οἱ ὄπιθε πολύσσονος ἔμπεσεν ἰός·
Ηριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
Κεἰν' ὄχεα κροτέοντες· ἄναξ δ' ἐνάριζε τάχιστα
Πυλυδάμας, ἢ πρῶτος ἐναντίον ἦλυθεν ἵππων.
Τὼς μὲν ὅγ' Ασυνόῳ, Προμιάονος υἱέϊ, δῶκε·
Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε χεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
Ἵππους· αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν πεσμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἴνυτο, καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν·
Αλλ' ὑ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα,
Ος οἱ ἐϋσπιφέα νάρηϊ ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ρῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
Ἰὸς χαλκοβαρὴς, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ πεσυύδα·
Ω πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ,τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός·
Νάρηϊ δ' ἐξέρρηξε νεοσσοφον, ἣν οἱ ἔδησα
Πρωΐον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

Ω πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰὸς
Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχαδε θεὸς, Δαναοῖσι μεγήρας·
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
Μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Μὴ μὰν ἀασσάδεί γε, δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσταέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
Ως φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τελαθέλυμνον·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἐΰτυκτον ἔθηκεν, 480
Ἱππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.
Εκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τελαμώνιε βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας·
Τρῶες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ανέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ανδρὸς ἀρισῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
Ρεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ, 90
Ημὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
Ηδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
Ως νῦν Αργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Αλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες· ὃς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος, ἢὲ τυπεὶς, θάνατον καὶ μοῖραν ἐπίσπῃ,
Τεθνάτω· ἦ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
Τεθνάμεν· αλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσω,
Καὶ οἶκος, καὶ κλῆρος ἀκήραιος· εἶεν Αχαιοὶ
Οἶχον σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου· 500
Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν·
Αἰδὼς, Αργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,

Ηὲ σαωθῆναι, ἠὲ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
Η ἔλπεαι, ἣν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Εμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
Η οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενιαίνει;
Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ημῖν δ' ὅττις τῦδε νόος ἠὲ μῆτις ἀμείνων,
Η αὐτοχεδίην μίξαι χεῖράς τε μένος τέ. 510
Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
Η δηθὰ τρέγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ωδ' αὖτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε μένος ἠδὲ θυμὸν ἑκάστου.
Ενθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον, Περιμήδεος υἱὸν,
Αρχὸν Φωκήων· Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα,
Ηγεμόνα πρυλέων, Αντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
Πυλαιμένεα δ' Ωτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,
Φυλείδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Επειῶν.
Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδών· ὁ δ' ὕπαγθα λιάσθη 20
Πυλαιμένεος· ἠ τῦ μὲν ἀπήμβροτεν· ἐν δὲ Απόλλων
Εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ πρωμάχοισι δαμῆναι·
Αὐτὰρ ὄγε Κρόισμα σῆθος μέσον ὕτασε δουρί·
Δύπησεν δὲ πεσὼν, ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδὼς,
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς·
Ος τότε Φυλείδαο μέσον σάκος ὕτασε δουρὶ,
Εγγύθεν ὁρμηθείς· πυκινὸς δέ οἱ ἦρκεσε θώρηξ,
Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν πολε Φυλεὺς 30
Ηγαγεν ἐξ Εφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Ξεῖνος γὰρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ευφήτης,
Ες πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·

Ος οἱ ϗ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἦρκεσ' ὀλεθρον.
Τὸν δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
Κύμβαχον ἀκρόταλον νύξ' ἔλχει ὀξυόεντι,
Ρῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
Εως ὁ τῷ πολέμιζε μιῷ, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην,
Τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύνων· 540
Στῆ δ' ἀραξ σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν·
Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσυτο μαιμώωσα,
Πρόσσω ἰεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
Τῷ μιῷ ἐφισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
Συλήσειν· Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἰκετάονίδην ἐνένιπτεν
Ἱφθιμον Μελάνιππον· ὁ δ' ὄφρα μιῷ εἰλίποδας βῶς
Βόσκ' ἐν Περκώτῃ, σηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
Αψ εἰς Ἰλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν· 50
Νῷν δὲ παρ' Πριάμῳ· ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι·
Τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Οὕτω δὴ, Μελάνιππε, μεθήσομιν; ὐδέ νύ τοί περ
Ἐντρέπεϑ' φίλον ἦτορ, ἀνεψιῦ κλαμιόοιο;
Οὐχ' ὁράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπυσιν;
Αλλ' ἕπεο· ὐ γὰ ἔτ' ἐσὶν ἀποσαδὸν Αργείοισι
Μάρναϑαι, πρίν γ' ἢ κατακλάμιν, ἢ κατ' ἄκρης
Ἰλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κλάϑαί τε πολίτας.
Ως εἰπὼν, ὁ μιὴ ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Αργείυς δ' ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 60
Ω φίλοι, ἀνέρες ἐσὲ, ϗ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Αλλήλυς τ' αἰδεῖσθε καλὰ καλερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομιόων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἢ πέφαν'ϑ'·
Φαγόντων δ' ὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυϑ', ὔτε τις ἀλκή.

Ως ἔφαθ᾽· οἱ δὲ ϗ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μψέαινον·
Εν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φραζαντο δὲ νῆας
Ερκεϊ χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζᾶς Τρῶας ἔγειρεν.
Αντίλοχον δ᾽ ὦτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Αντίλοχ᾽, ὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Αχαιῶν,
Οὔτε σοσὶν θάασιν, ὔτ᾽ ἄλκιμος, ὡς σὺ, μάχεσθαι· 570
Εἴτινά σε Τρώων ἐξάλμψος ἄνδρα βάλῃσθα.
Ως εἰπὼν, ὁ μψὶ αὖτις ἀπέστυλο, τὸν δ᾽ ὀρόθυνεν·
Εκ δ᾽ ἔθορε σεσμάχων, ϗ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Αμφί ἑ σαπλῆνας· ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
Ανδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ᾽ ὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν,
Αλλ᾽ Ικετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνιππον,
Νιστόμψον σόλεμόνδε βάλε κῆθος σαρὰ μαζόν·
Δύπησεν δὲ σεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ·
Αντίλοχος δ᾽ ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅς ῥ᾽ ἐπὶ νεβρῷ
Βλημψὼ αἴξῃ, τόν τ᾽ ἐξ ἀνῆφι θορόντα 80
Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
Ως ἐπὶ σοὶ, Μελάνιππε, θόρ᾽ Αντίλοχος μψιχάρμης,
Τεύχεα συλήσων· ἀλλ᾽ ὐ λάθεν Εκτορα δῖον,
Ος ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα·
Αντίλοχος δ᾽ ὐ μεῖνε, θοός σερ ἐὼν σολεμιστὴς,
Αλλ᾽ ὄγ᾽ ἄρ᾽ ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς,
Οστε κύνα κλείνας, ἢ βυκόλον, ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει, σρίν σερ ὅμιλον ἀολλισθήμψαι ἀνδρῶν·
Ως τρέσε Νεσορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε ϗ Εκτωρ
Ηχῇ θεσπεσίῃ βέλεα σονόεντα χέοντο· 90
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἕθνος ἑταίρων.
Τρῶες δὲ, λέουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι,
Νηυσὶν ἐπεσεύοντο· Διὸς δ᾽ ἐτέλειον ἐφετμὰς·
Ος σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Αργείων, ϗ κῦδος ἀπαίνυτο· τοὺς δ᾽ ὀρόθυνεν.

Εκτορι γὰρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Εμβάλῃ ἀκάματον· Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν
Πᾶσαν ἐπικρήηνεε· τὸ γὰρ μφὶ μητίετα Ζεὺς,
Νηὸς καμομφῆς σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· 600
Εκ γὰρ δὴ τῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
Θησέμφαι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Εκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Αρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὁλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνῃ), βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Αφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, τῶ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμφόιο
Εκτορος· αὐτὸς γὰρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ 10
Ζεὺς, ὅς μιν πολέεσσι μετ' ἀνδράσι μῦνον ἐόντα
Τίμα καὶ κύδαινε· μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Εσσεσθ'· ἤδη γὰρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Αθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι·
Καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι σίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων,
Η δὴ πολῆσιν ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄρισα·
Αλλ' ὅδ' ὣς δύναλο ῥῆξαι, μάλα περ μφεναίνων·
Ιχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη
Ηλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐῦσα·
Ητε μφεῖ λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλεθα, 20
Κύμαλά τε τροφόεντα, τά τε πρῶτα γε) αὐτήν·
Ως Δαναοὶ Τρῶας μφὸν ἔμπεσον, ὐδὲ φέβοντο.
Αὐτὰρ ὁ λαμπόμφος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ·
Εν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφὲς, ἡ δέ τε πᾶσα
Αχνὴ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης

Ισίῳ ἐμβρέμε)· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες· τυτθὸν γὰ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρο)·
Ως ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Αχαιῶν.
Αὐτὰρ ὅ γ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βυσὶν ἐπελθὼν,
Αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμο)
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῆσι νομεὺς ὔπω σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχέσασθαι, ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν·
Ητοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστάτῃσι βόεσσιν
Αἰὲν ὁμοσχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσῃσιν ὀρούσας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὣς τότ' Αχαιοὶ
Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Εκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
Πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφήτην,
Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος
Ασγελίης οἴκονδε βίῃ Ηρακληείῃ·
Τοῦ γοῦν ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι,
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
Ος ῥα τόθ' Εκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε.
Στρεφθεὶς γὰ μετόπισθεν, ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο,
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἔρκος ἀκόντων·
Τῇ ὅγ' ἐνιβλαφθεὶς, πέσεν ὔπτιος· ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος·
Εκτωρ δ' ὀξὺ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν'· οἱ δ' ὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρῳ,
Χραισμεῖν· αὐτοὶ γὰ μάλ' ἐδείδισαν Εκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔχεθον ἄκραι
Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Αργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
Τῶν πεντέρων, αὐτῦ δὲ πάρα κλισίῃσιν ἔμειναν
Αθρόοι, ὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰ αἰδὼς

Καὶ δέος· ἀζηχὲς γὰ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι·
Νέσωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, ὖρος Αχαιῶν,
Λίσετ' ὑπὲρ τοκέων γυνόμενος ἄνδρα ἕκασον·
Ω φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, κὰ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Αλλων ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκασος
Παίδων, ἠδ' ἀλόχων, κὰ κλήσιος, ἠδὲ τοκήων,
Ημὼ ὅτεῳ ζώυσι, κὰ ὧ καλαλεθνήκασι.
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γυνάζομαι ὐ παρεόντων,
Εσάμεναι κραλερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε μῶος κὰ θυμὸν ἑκάσυ·
Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Αθήνη
Θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
Ημὼ πρὸς νηῶν, κὰ ὁμοιΐυ πολέμοιο.
Εκλορα δ' ἐφράσαντο βοὴν ἀγαθὸν, κὰ ἐταίρυς,
Ημὼ ὅσοι μετόπισθεν ἀφέσασαν, ὑδ' ἐμάχοντο,
Ηδ' ὅσοι παρ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῆσιν·
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ
Εσάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέσασαν ἧες Αχαιῶν·
Αλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο, μακρὰ βιβάσθων,
Νώμα δὲ ξυσὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ος τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρε) ἵππυς,
Σθ'ας ἐκ πεδίοιο μέγα πρὸς πτὶ ἄσυ διώκει,
Λαοφόρον καθ' ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο
Ανέρες, ἠδὲ γυναῖκες· ὅ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβε)· οἱ δὲ πέτον)·
Ως Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
Φοίτα, μακρὰ βιβὰς, φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε,
Νηυσί τε κὰ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. Οὐδὲ μὺ Εκλωρ

Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ σύκα θωρηκτάων·
Αλλ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς ἄγθων
Εθνος ἐφορμᾶται, πολαμὸν πάρα βοσκομβυάων,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δολιχοδείρων·
Ως Εκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπώροιο
Αντίος αἴξας· τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπιθε
Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Αντιαθ' ἐν πολέμῳ· ὣς ἐστυμβρὼς ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμβύοισιν ὅδ' ἦν νόος· ἦτοι Αχαιοὶ
Οὐκ ἔφασαν φάξιαθαι ὑπ' ἐκ κακῦ, ἀλλ' ὀλέιαθαι·
Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἑκάστυ,
Νῆας ἐνιπρήσειν, κλενέειν δ' ἥρωας Αχαιύς·
Οἱ μβὼ τὰ φρονέοντες ἐφέσασαν ἀλλήλοισιν.
Εκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο πολυπόροιο,
Καλῆς, ὠκυάλυ, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
Ες Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν·
Τῇ περ δὴ περὶ νηὸς Αχαιοί τε Τρῶές τε
Δήϊν ἀλλήλυς αὐτοχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
Τόξων αἰϊκὰς ἀμφὶς μβύον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
Αλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἰσάμβυοι ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Οξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ, μελάνδετα, κωπήεντα,
Αλλα μβὺ ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
Ανδρῶν μαρναμβύων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Εκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐκὶ μεθίει,
Αφλαστον μελὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν·
Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ὁλολύγες ὄρνυτ' ἀϋτήν.
Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε,

Νῆας ἐλεῖν, αἰ δ' εὖρο θεῶν αἰείκελι μολῦσαι,
Ημῖν πήμαλα πολλὰ θέσαν, κακότηλι γερόλων·
Οἵ μ', ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ θρύμνησι νέεσσιν,
Αὐτόν τ' ἰχανάασκον, ἐρηθύνλό τε λαόν.
Αλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτε φρένας ἀρύοπα Ζεύς
Ημετέρας, νῦν αὖτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Αργείοισιν ὄρυσαν·
Αἴας δ' ὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰ βελέεσσιν·
Αλλ' ἀνεχάζελο τυλθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι,
Θρῆνυν ἐφ' ἑπλαπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης·
Ενθ' ἄρ' ὅγ' εἰσήκει δεδοκημένος· ἔγχει δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅσις φέροι ἀκάμαλον πῦρ·
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·
Ω φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Αρηος,
Ανέρες ἐσὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θύριδος ἀλκῆς.
Ηέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ηέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
Οὐ μήν τις χεδόν ἐσι πόλις, πύργοις ἀραρῖα,
Η κ' ἀπαμυναίμεθ', ἐτεραλκέα δῆμον ἔχονλες·
Αλλ' ἐν γὰ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκλάων,
Πόνλῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης·
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, ὑ μειλιχίη πολέμοιο.
Η, καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόενλι·
Οσις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο,
Σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριν Εκλορος ὀτρύναλος,
Τόνδ' Αἴας ὕτασκε, δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί·
Δώδεκα δὲ πρόπαροιθε νεῶν αὐτοχεδὸν ὕτα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ, Π.

Επιγραφή.

Πῆ, Πάτροκλον ἔπεφνεν ἀρήϊον Ἕκτορος αἰχμή.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥσε κρήνη μελάνυδρος,
Ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὰν χέει ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τίπτε δὲ δάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη
Νηπίη; ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
Εἰανῦ ἀπομόρξῃ, καί τ' ἐσταμένην καλέρυκει,
Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέληται·
Τῇ ἴκελος, Πάτροκλε, τέρην καλὰ δάκρυον εἴβεις.
Ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
Ἦέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες οἷος;
Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, Ἀκτορος υἱόν,
Ζώει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων.
Ἦὲ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὡς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἔπι κλαφυρῇσιν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἰδόμεν ἄμφω.
Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
Ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, ὑπάμενοί τε·
Βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
Οὖτασαι δ' Ὀδυσῆα δυρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων·
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος καλὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τὼς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ·
Μὴ ἐμὲ γῶν ὕτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις,
Αἰναρέτη· τίς (ἔυ ἄλλος ὀνήσει) ὀψίγονός περ,
Αἴκε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς;
Νηλεές· οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τέκλετο θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι παὰρ Διὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Αλλ' ἐμὲ περ πρὸς ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπαζον
Μυρμιδόνων, ἵν' πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι·
Δὸς δέ μοι ὦμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
Αἴκ' ἐμὲ (σοὶ ἴσκοντες ἀπόχωον) πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὠσαίμεθ' πρὸτὶ ἄστυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ὤ μοι, διογενὲς Πατροκλεες, οἷον ἔειπες·
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα,
Οὔτε τί μοι παὰρ Διὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
Αλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,

Οππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
Καὶ γέρας ἄψ ἀφελέσθαι, ὅ,τε κρατεῖ πεφνεβήκει·
Αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐσὶν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ.
Κύρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Δυρὶ δ' ἐμῷ κλειήσασα, πόλιν ἀτειχέα πέρσας,
Τὴν ἄψ ἔκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ατρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάσην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν πεπάλεύχθαι ἐάσομεν· ἦδ' ἄρα πέρ ἦν 60
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
Οὐ πρὶν μνησθήμεν καλαπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπόταν δὴ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκῃ) ἀϋτή τε, πόλεμός τε.
Τύνη δ' ὦμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τάχεα δῦθι,
Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπολέμοισι μάχεσθαι,
Εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ἐπικραλέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίᾳ), χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε,
Θάρσυνος· ὐ γὰ ἐμῆς κόρυθος λάασσι μέτωπον 70
Εὐγύθι λαμπομένης· τάχα κεν φάγοντες, ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
Ἤπια εἰδείη· νῦν δὲ σφαλὸν ἀμφιμάχονῦ).
Οὐ γὰ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνε) ἔγχειη, Δαναῶν ἅπο λοιγὸν ἀμῦναι·
Οὐδέ πω Ατρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος,
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Τρωσὶ κελαδόντος, περιάγυῦ)· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Πᾶν πεδίον καλέχυσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιύς.
Ἀλλὰ γὴ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἅπο λοιγὸν ἀμύνων 80
Εμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐπιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόσον ἕλωνῦ).
Πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθυ τέλος ἐν φρεσὶ θείω,

Ως ἄν μοι τιμὴν μεγάλην κὴ κῦδος ἄροιο
Πρὸς πάντων Δαναῶν· ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην
Αψ ἀποναίσωσιν, περὶ δ' ἄγλαα δῶρα πόρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἱέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ σὺ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ κὴ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος, περὶ Ἰλιον ἡγεμονεύειν·
Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήῃ· μάλα τύς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων·
Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
Θείης, τύσσε δ' ἐᾶν πεδίον καλαθηριάασθαι.
Αἴ γὰ, Ζεῦ τε πάτερ, κὴ Ἀθηναίη, κὴ Ἄπολλον,
Μήτε τις ὧν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασι,
Μήτε τις Ἀργείων· νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον·
Οφρ' οἷοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύσιμεν.
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἴας δ' ὑκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰ βελέεσσι·
Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, κὴ Τρῶες ἀγαυοὶ,
Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰὲι
Καπφάλαρ' ἀμοίνθη· ὁ δ' ἀρισερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδὲ δύνατο
Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν·
Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθμαλι· κάδδέ οἱ ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
Ἀμπνεῦσαι· πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐσήρικτο.
Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἆσχι παρασὰς

Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ κωλὸν ὀπιδεν·
Αντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
Πᾶλ' αὖτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆς
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας καλὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε
Εργα θεῶν, ὅ ῥα πάντ' μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βύκαλο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων· τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάμαλον πῦρ
Νηῒ θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' αὐτίκα κέχυλο φλόξ.
Ως τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπε· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος Πατροκλῆα προσέειπεν·
Ορσεο, διογενὲς Πατρόκλεις, ἱπποκέλευθε·
Λάσιν δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν·
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, κὴ ὑκέτι φυκλὰ πέλωνται·
Δύσεο τάχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ως φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσελο νώροπι χαλκῷ·
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἁραρυίας·
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο·
Αμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλελο ξίφος ἀργυρόπλοον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπεῖτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
Κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκλον ἔθηκεν,
Ἱππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει·
Εγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Αχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἷος ἐπίσκλο πῆλαι Αχιλλεὺς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ιππους δ' Αὐτομέδονλα ποδῶς ζαγνύμεν' ἄνωγε,

Τὸν μὲτ' Αχιλλῆα ῥηξήνορα τῆε μάλιστα·
Πισόταλος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔπι μεῖναϛ ὁμοκλήν.
Τῶδε ϗ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον ϗ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
Τὼς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Αρπυια Ποδάργη,
Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παραὶ ἵππους ἀμύμονα Πήδασον ἧκε,
Τόν ῥά ποτ' Ηετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ' Αχιλλεύς·
Ος ϗ θνητὸς ἐὼν, ἔπετ' ἀθανάτοισι παρ' ἵπποις.
Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Αχιλλεύς,
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δὲ, λύκοι ὣς
Ωμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν ὄρεσι δηώσαντες
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φωνὸν·
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
Ακρον, ἐρεύγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ γε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περισείει δέ τε γαστήρ·
Τοῖοι Μυρμιδόνων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Αμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
Ρώοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατ' Αχιλλεύς,
Οτρύνων ἵππους τε ϗ ἄνέρας ἀσπιδιώτας.
Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ, ἧσιν Αχιλλεὺς
Ες Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δὲ ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπιτοίθει,
Σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἥνασσε.
Τῆς μὲν ἧς τιχὸς ἦρχε Μενέσθιος ἀσπιστὴς,
Υἱὸς Σπερχειοῖο, διιπετέος ποταμοῖο·
Τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ ἐνθεῖσα·

Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρω, Περιήρεος υἱΐ,
Ος ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυε, πορὼν ἀπερείσια ἔδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη,
Φύλαντος δυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Αργειφόντης
Ηράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, μετὰ μελπομένῃσιν,
Εν χορῷ Αρτέμιδος χρυσηλακάτυ, κελαδεινῆς·
Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρη
Ερμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον, περὶ μὺν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια
Εξάγαγε φερφόωσδε, καὶ ἠελίυ ἴδεν αὐγὰς,
Τὴν μὺν Εχεκλῆος κρατερὸν μνῶς Ακτορίδαο
Ηγάγετο φεὺς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
Τὸν δ' ὁ γερὼν Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν,
Αμφαγαπαζόμενος, ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
Εγχεϊ μάρναδθαι, μετὰ Πηλείωνα ἑταῖρον.
Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
Πέμπτης δ' Αλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν Αχιλλεὺς
Στῆσεν εὖ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε·
Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
Ας ἐπὶ νυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσι,
Πάντ' ὑπὸ μηνιθμόν· καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος·
Σχέτλιε, Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
Νηλιὲς, ὃς παρὰ νυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους·
Οἴκαδέ περ σὺν νυσὶ νεώμεθα πουλοπόροισιν
Αὖτις, ἐπεί βά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι δὰμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ σέφαν

Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τὸ πρίν γ' ἐράασθε·
Ενθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε μῶλος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Μᾶλλον δὲ σίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ως δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
Δώμαλος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Ως ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
Ασπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νεύοντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέσαν ἀλλήλοισι.
Πάντων δὲ πρηπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· κηλεῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέωγε
Καλῆς, δαιδαλέης, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νῆος ἄγεσθαι, ἐϋπλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, ἠλόν τε ταπήτων.
Ενθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
Οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ κηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι,
Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον·
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον·
Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
Η μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες ἠξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴφθιμον λαὸν Αχαιῶν·
Ηδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·

Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Αλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
Μάρναθαγ· τῷ κῦδος ἅμα πρέπει, ἀρύσσαι Ζεῦ·
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Εκτωρ
Εἴσεται, ἢ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταται πολεμίζειν
Ημέτερος θεράπων, ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνονθ', ὁππότ' ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Αρηος.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
Ασκηθές μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
Τάχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
Ως ἔφατ' ἀχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε·
Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσαθαι πόλεμόν τε μάχην τε
Δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Ητοι ὁ μὲν, πρήσας τε, καὶ ἀξάμενος Διὶ πατρὶ,
Αψ κλισίην εισῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ κηλῷ.
Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Αχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
Εσιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρυσσαν.
Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἐθόντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τίθεισι.
Τοὺς δ' εἴ περ παρά τίς τε καὶ ἀνθρωπος ὀδίτης
Κινήσει ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
Πρόσω πᾶς πέτ[ε], καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Εκ νηῶν ἐχέοντο· βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει·
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀύσας·
Μυρμίδονες, ἕταροι Πηληϊάδεω Αχιλῆος,

Ανέρες ἐστὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Ως ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Αργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
Γνῶ δέ κ' Ατρείδης, ἀρυκρείων Αγαμέμνων,
Ην ἄτην, ὅτ' ἄριστον Αχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου·
Εν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ' Αχαιῶν.
Τρῶες δ', ὡς εἶδον Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Αὐτὸν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
Ελπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα
Μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι·
Πάπληγεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Αντικρὺ καλὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Νηῒ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·
Καὶ βάλε Πυραίχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστὰς
Ηγαγεν ἐξ Αμυδῶνος, ἀπ' Αξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος·
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας· ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
Παίονες· ἐν γὰ Πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν,
Ηγεμόνα κλείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Εκ νηῶν δ' ἔλασεν, καλὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
Ημισαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ως δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσει πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
Εκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι, ὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ.

Ως Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμῳ δ' ὑ γίνετ' ἐρωή·
Οὐ γὰρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Αχαιῶν
Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Αλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσαντο, νεῶν δ' ὑποείκον ἀνάγκῃ.
Ενθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
Ηγεμόνων· πρῶτος δὲ Μενοίτιν ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Αρηϊλύκῳ βάλε μηρὸν
Εγχεϊ ὀξυόεντι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
Ρῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ, πρηνὴς ἐπὶ γαίης
Κάππεσ'· ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος ὕτα Θόαντα,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Αμφικλον ἐφορμηθέντα δοκάσας,
Εφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος
Μυὼν ἀνθρώπῳ πέλει· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμὴ
Νεῦρα διεχίθη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν ὕτασ' Ατύμνιον ὀξέϊ δουρὶ
Αντίλοχος, λαπάρης δὲ διῆλασε χάλκεον ἔγχος·
Ηριπε δὲ πρηπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
Αντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθείς,
Στὰς πρόσθεν νέκυος· τῷ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
Εφθη ὀρεξάμενος, πρὶν ὑτάσαι· ὦδ' ἀφάμαρτεν,
Ωμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε·
Δύπησεν δὲ πεσὼν, καλὰ δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν.
Ως τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε
Βήτην εἰς ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Υἷες ἀκοντισταὶ Αμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Οϊλιάδης ἐπορούσας
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα καλὰ κλόνον· αὐτίκα δ' οἱ αὖθι

Λῦσε μηρός, πλῆξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἑλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δὲ, Λύκων τε, συνέδραμον· ἔσχεσι μὲν γὰρ
Ἠμβρόσιον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον· ἔνθα Λύκων μὲν
Ἱπποκόμυ κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλὸν
Φάσγανον ἐρράσθη· ὁ δ' ὑπ' ἴσχαλος αὐχένα θεῖνε
Πηνέλεως, πᾶν δ' ἔισω ἔδυ ξίφος, ἔσχεθε δ' οἷον
Δέρμα· πάρπερθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα, κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
Νύξ, ἵππων ἐπιβησόμενον, καλὰ δεξιὸν ὦμον·
Ἡριπε δ' ἐξ ὀχέων, καλὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα καλὰ στόμα γηλέϊ χαλκῷ
Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά·
Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ καλὰ ῥῖνας
Πρῆσε χανών· θανάτυ δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκασος.
Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, ἢ ἐρίφοισι,
Σίν), ὑπ' ἐκ μήλων αἰρεθμμοι, αὖτ' ἐν ὄρεσσι
Ποιμμύος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
Αἶψα διαρπάζυσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἔχυσας·
Ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
Δυσκελάδυ μνήσαντο, λάθοντο δὲ θυρσοδ ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἔφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἰετ' ἀκοντίσαι· ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο,
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμμένος ὤμυς,
Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἤ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἐτεραλκέα νίκην·

Αλλὰ χ᾽ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ᾽ ἑρίηρας ἑταίρους.
Ως δ᾽ ὅτ᾽ ἀπ᾽ Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω,
Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς καίλαπα τείνει·
Ως τῆμος ἐκ νηῶν γωέτο ἰαχή τε φόβος τε.
Οὐδὲ καλὰ μοῖραν πέραον πάλιν· Εκλορα δ᾽ ἵπποι
Εκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκὸν, ὣς ἀέκοντας ὁρυκλὴ τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ᾽ ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
Αξαντ᾽ ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ᾽ ἀνάκτων·
Πάτροκλος δ᾽ ἔπελο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἆρ τμάγεν· ὕψι δ᾽ ἄειλαι
Σκίδναθ᾽ ὑπαὶ νεφέων· ταύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
Αψορρον πεδίοιο ἄσυ, νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ᾽, ᾗ πλεῖσον ὁρινόμενον ἴδε λαὸν,
Τῇ ῥ᾽ ἔχ᾽ ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ᾽ ἄξοσι φῶτες ἔπιπλον
Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ᾽ ἀνεκυμβαλίαζον.
Αγλικρὺ δ᾽ ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
Αμβροσοι, ἅς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ᾽ Εκλορι κέκλετο θυμός·
Ιετο γὰ βαλέειν· τὸν δ᾽ ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
Ως δ᾽ ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
Ηματ᾽ ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρόταλον χέει ὕδωρ
Ζεὺς, ὅτε δή ῥ᾽ ἄνδρεσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Εκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες·
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Πολλὰς δὲ κλιτὺς τότ᾽ ἀποτμήγουσι χαράδρας,
Εις δ᾽ ἅλα ποφυρέην μεγάλα σεναχουσι ῥέουσας
Εξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ᾽ ἀνθρώπων·
Ως ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα σεναχοντο θέουσαι.

Πάτροκλος δ', ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
Αψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, οὐδὲ πόλησς
Εἴα ἐμβῆνς ἐπιβαγέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
Ενθ' ἤτοι Πρόκλεα πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Δύπησεν δὲ πεσὼν· ὁ δὲ Θέστορα, Ηνοπος υἱὸν,
Δεύτερον ὁρμηθεὶς· ὁ μὲν ἀξέσσῳ ἐνὶ δίφρῳ
Ησο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ηνία ἠΐχθησαν· ὁ δ' ἔλσει νύξε παρασὰς
Γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ δ' αὐτῆς πεῖρεν ὀδόντων·
Εἶλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος· ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἐπὶ προβλῆτι καθήμενος, ἰερὸν ἰχθὺν
Ἐκ πόντοιο δύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ·
Ως εἷλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα, δουρὶ φαεινῷ·
Καδδ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ερύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάδη
Εν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ερύμαντα, καὶ Αμφοτερὸν, καὶ Επάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμασορίδην, Εχίον τε, Πύρνην τε,
Ιφέα τ', Εὐϊππόν τε, καὶ Αργεάδην Πολύμηλον,
Πάντας ἐπασσυλέρυς πέλασε χθονὶ πυκνοβολείρῃ.
Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρυς
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπλόμενος Λυκίοισιν·
Αἰδὼς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἐσέ·
Αντήσω γὰρ ἐγὼ τῷδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω,
Οστις ὅδε κραίνει· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε

Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γένατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἅλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἴδεν, ἔκθορε δίφρου.
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται·
Ὡς οἱ, κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Τὰς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην, ἄλοχόν τε·
Ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὁρμαίνοντι,
Ἢ μιν ζωὸν ἑόντα μάχης ἄπο δακρυόεσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Ἦ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Ἀνδρα θνητὸν ἑόντα, πάλαι πεπρωμένον ἆσαι,
Αὖ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομέν θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Αἴκε ζωὸν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
Φράζεο, μήτις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης·
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄσυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
Υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
Ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστὶ, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι·
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών,
Πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν, καὶ νήδυμον Ὕπνον,
Εἰσόκε δὴ Λυκίης ἁρπῆς δῆμον ἵκωνται·

Ενθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἑταί τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ως ἔφατ· οὐδ' ἀπίθησε φαληρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Αἱμαλοέσσας δὲ ψιάδας καλέσσατο ἔραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε 460
Φθίσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, πηλόθι πάτρης.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ενθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλείδην Θρασύμηλον,
Ος ῥ' ἡνὺς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα· λῦσε δὲ γυῖα·
Σαρπηδὼν δ' αὖτε μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Δεύτερος ὁρμηθείς· ὁ δὲ Πήδασον ὕτασεν ἵππον
Εσχεῖ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων·
Καδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός·
Τὼ δὲ διασήτην· κρίγε δὲ ζυγὸν, ἡνία δέ σφι 470
Σύντυτ', ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὖρετο τέκμωρ,
Σπασσάμενος ταναήκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Αἴξας ἀπέκοψε παρήορον· αὖε δ' ἐμάτησε.
Τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν·
Τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
Ενθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Παλρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκὴ
Εσχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὦρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἐκφυγε χειρὸς, 480
Αλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαθ' ἀμφ' ἀσπιδιῶτ κῆρ·
Ηριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' ὄρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι·
Ως ὁ πρόσθ' ἵππων τε δίφρου κεῖτο τανυσθείς,
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματόεσσης.

Ἦτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέλῃφι μεθελθών,
Αἴθωνα, μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσι βόεσσιν,
Ὧλετό τε σενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος·
Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπισάων
Κτεινόμενος μνείαγε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μεθ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμὴν τ' ἔμμαι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν·
Νῦν τοι ἑτοιδέτω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐστι,
Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι·
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα καθῆφειν καὶ ὄνειδος
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴκε μ' Ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
Ὀφθαλμὼς, ῥῖνάς θ'· ὁ δὲ λαὶξ ἐν κήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροὸς εἵλκε δόρυ, περὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔπορσε·
Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε, καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' ἀχμήν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ κέθον ἵππους φυσιόωντας
Ἱεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων.
Γλαύκῳ δ' ἀϊδὴς ἄχος ᾐνετο φθονγῆς ἀΐοντι·
Ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' ὐ δύνατο πεσσαμένην.
Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
Ἕλκος, ὅ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ,
Τείχεος ὑψηλοῖο ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
Κλῦθι, ἄναξ, ὅς τις Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἶς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
Ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
Ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερὸν, ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ

Οξείης ὀδύνῃσιν ἐλήλαμαι, ὐδέ μοι αἷμα
Τερσῆναι δύναται· βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτῦ·
Ἔγχος δ' ὐ δύναμαι χεῖν ἔμπεδον, ὐδὲ μάχεσθαι
Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν· ἀνὴρ δ' ὤρισος ὄλωλε,
Σαρπηδών, Διὸς υἱός· ὁ δ' ὐδ' ὧ παιδὶ ἀμύνει.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρῆρὸν ἔλκος ἄκεσαι,
Κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισι
Κεκλόμβυος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν·
Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυϊ καλῆθρειῶτι μάχωμαι.
Ὡς ἔφατ' ἀχόμβυος· τῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν τέρσηνε, μβύος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,
Οτλι οἱ ὦκ' ἤκυσε μέγας θεὸς ἀξαμβύοιο.
Πρωτα μβὺ ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
Πάντη ἐποιχόμβυος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβάσθων,
Πυλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοίδην, κὴ Ἀγήνορα δῖον·
Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τὲ, κὴ Ἔκτορα χαλκοκορυστὴν,
Ἀγχῦ δ' ἰσάμβυος ἕπετο πλερόεντα πεσσκύδα·
Ἔκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμβύος εἶς ἐπικύρων,
Οἳ σέθεν εἵνεκα, τῆλε φίλων, κὴ παλρίδος αἴης,
Θυμὸν ἀποφθινύθυσι· σὺ δ' ὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
Κεῖται Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγὸς ἀπισάων,
Ος Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε κὴ σθένει ᾧ·
Τὸν δ' ὑπὸ Πάτροκλῳ δάμασ' ἔγχει χάλκεος Αρης.
Αλλὰ, φίλοι, πάρστητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
Μὴ ἀπὸ τάχε' ἕλωῦ), ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμβύοι, ὅσσοι ὅλοντο,
Τὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομβυ ἐγχείῃσιν.
Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ καταπρῶθεν λάβε πένθος

Αχιλλον, ὑκ ἐπιεικλὸν, ἐπεί σφισιν ἔρμα σόλησς
Εσκε, καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών· σολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕσανλ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριςεύεσκε μάχεσθαι.
Βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Εκλωρ, χωόμενος Σαρπηδόνος· αὐτὰρ Αχαιὺς
Ωρσε Μενοιλιάδαο Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·
Αἴανλε σρώτω σεσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ·
Αἴανλε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔσω,
Οἷοί περ σάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖναι ἀνὴρ, ὃς σρῶτος ἐσήλαλο τεῖχος Αχαιῶν,
Σαρπηδών· ἀλλ' εἰ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόνλες,
Τάχεά τ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
Αὐτῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλεῖ χαλκῷ.
Ως ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναλο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Αχαιοὶ,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ καλαλεθνειῶτι μάχεσθαι,
Δεινὸν ἀΰσανλες· μέγα δ' ἔβραχε τάχεα φωτῶν.
Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κραλερῇ ὑσμίνῃ,
Οφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὁλοὸς πόνος εἴη.
Ωσαν δὲ σρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Αχαιύς·
Βλῆτο γὰρ ὕτις κάκισος ἀνὴρ μελὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Υἱὸς Αγακλῆος μεγαθύμυ, διος Επειγεύς,
Ος ῥ' ἐν Βυδείῳ ἀναμενμένῳ ἤνασε
Τοπρὶν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσλὸν ἀνεψιὸν ἐξενάριξας
Ες Πηλῆ ἰκέτευσε, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
Οἳ δ' ἅμ' Αχιλλῆϊ ῥηξήνορι σέμπον ἕπεσθαι
Ιλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιλο.
Τόν ῥα τόθ' ἁπλόμενον νέκνος βάλε φαίδιμος Εκλωρ
Χερμαδίῳ κεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάδη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα σρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ

Κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Παλρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γλυέλο φθιμένυ ἑτάροιο·
Ιθυσεν δὲ διὰ πεμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ωκείῃ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιύς τε, ψῆράς τε·
Ως ἰθὺς Λυκίων, Παλρόκλεις ἱππηκέλαθε,
Εσσυο κὴ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο.
Καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ιθαμμήνος φίλον ἡὸν,
Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένονλας.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πεμαχοι κὴ φαίδιμος Εκλωρ.
Οσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ τανανοῖο τέτυκ),
Ηι ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ,
Ηὲ κὴ ἐν πολέμῳ, δηΐων ὑπὸ θυμοραϊσέων·
Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὦσανλο δ' Αχαιοί.
Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀπισάων,
Ετράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον,
Χάλκωνος φίλον ἡὸν, ὃς Ελλάδι οἰκία ναίων,
Ολβῳ τὲ πλύτῳ τὲ μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μὴ ἄρα Γλαῦκος, σῆθος μέσον, ὕτασε δυρὶ,
Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μὶν κατέμαρπλε διώκων·
Δύπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Αχαιὺς,
Ως ἔπεσ' ἐθλὸς ἀνὴρ, μέγα δὲ Τρῶες κεχάρονλο·
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόνλες ἀολλέες· ὐδ' ἄρ' Αχαιοὶ
Αλκῆς ἐξελάθονλο, μνῶος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῆ.
Ενθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυσσὴν
Λαόγονον, θρασὺν ἡὸν Ονήτορος, ὃς Διὸς ἱρῆς
Ιδαίυ ἐτέτυκλο, θεὸς δ' ὣς, τίελο δήμῳ·
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κὴ ὦαλος· ὦκα δὲ θυμὸς
Ωχετ' ἀπὸ μελέων, συγερὸς δ' ἄρα μὶν σκότος εἶλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἦκεν·
Ελπέλο κὴ τἀξεσθαι ὑπαπίδια πεσβιβῶνλος·
Αλλ' ὁ μὴ ἄνλα ἰδὼν ηλάλο χάλκεον ἔγχος,

Πρόσω γὰρ καλέκυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὖδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' ὑρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίει μῶνος ὄβριμος Ἄρης·
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον σθεναρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δυρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα·
Αἰνεία, χαλεπόν σε, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Πάντων ἀνθρώπων σθένεσαι μῶνος, ὅς κέ σ' ἄπτα
Ἐλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε, καὶ κραταιὸς περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
Εὖχος ἐμοὶ δώῃς, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπώλῳ.
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνέπαλε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός·
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγοράεις;
Ὦ πέπον, ὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νεκρῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει·
Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἑπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·
Τῷ, ὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἔκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή·
Ὣς τῶν ὥρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιήτων,
Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐδ' ἂν ἔτι φράσσαιο νοήμων ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι, καὶ αἵματι, καὶ κονίῃσιν,
Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μῆλα

Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας καλὰ μέλλας,
Ὡρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τὲ γλάγος ἅζγεα δάει·
Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον· οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτὺς αἰὲν ὅρα, ἠ φράζετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλυ, μερμηρίζων,
Ἢ ἤδη καὶ κεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτῆ ἐπ' ἀνδιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ
Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληῃ,
Ἢ ἔτι ἠ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Ὅφρ' ἠῢς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἐξαῦτις Τρῶάς τε ἠ Ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Ὦσαι πρὸς ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν·
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φαλήμεναι· γνῶ ἠὺ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
Ἐνθ' οὐδ' ἴφθιμοι Λύκιαι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλημένον ἦτορ,
Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιϊν Σαρπηδόνος ἕλκε' ἕλοντο,
Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Εἶδ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα,
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν σομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὑπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα

Θήσουσιν Λυκίης ἀρείης πίονι δήμῳ·
Ενθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἕταί τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τέ· τὸ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ως ἔφατ· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούσησεν Απόλλων·
Βῆ δὲ κατ' Ιδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν·
Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
Πολλὸν ἄπο πρηφέρων, λῦσεν πολαμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε· 680
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Υπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν· οἳ ῥά μιν ὦκα
Κάθεσαν ἐν Λυκίης ἀρείης πίονι δήμῳ.
Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη,
Νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ητ' ἄν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
Αλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος, ἢ πέρ ἀνδρῶν,
Οστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ρηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι· 90
Ος οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ενθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
Πατρόκλεις, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
Αδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Εχεκλον,
Καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Επίστορα, καὶ Μελάνιππον·
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ελασον, καὶ Μύλιον, ἠδὲ Πυλάρτην·
Τοὺς ἄλλους· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
Ενθα κὲν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Αχαιῶν,
Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ, περὶ πρὸ γὰρ ἔσχεϊ θῦεν·
Εἰ μὴ Απόλλων Φοῖβος ἐϋσμήνου ἐπὶ πύργου 700
Εστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' αἴσχωνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεσυφέλιξεν Απόλλων,

Χείρεσιν ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων·
Αλλ', ὅτε δὴ τὰ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὀμοκλήσας ἠνσέφη ἑκάεργος Απόλλων·
Χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεις· οὐ νύ τοι αἶσα
Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
Οὐδ' ὑπ' Αχιλλῆος, ὅς περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ως φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλεύμενος ἑκαηβόλου Απόλλωνος. 711
Εκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους·
Δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο καὶ ἀνδράσιν ἐλάσσας,
Η λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Απόλλων,
Ανέρι εἰσάμενος ἀζηχῆ τε, κραταιρῷ τε,
Ασίῳ, ὃς μήτρως ἦν Εκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος Εκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος,
Ος Φρυγίην ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε Φοῖβος Απόλλων· 20
Εκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἔπασθεν εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἶην·
Τῷ κε τάχα συγερῶς πολέμου ἀπερώησειας.
Αλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Αἴκεν πώς μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος Απόλλων.
Ως εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη Θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Εκτωρ
Ιππους ἐς πόλεμον τραπεῖν ἡνιοχεύμενον· αὐτὰρ Απόλλων
Δύσετ' ὄμιλον ἰών· ἐν δὲ κλόνον Αργείοισιν
Ηκε κακὸν, Τρωσὶν δὲ κῦδος ὄπαζεν. 30
Εκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε κραταιρώνυχας ἵππους.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλλο χαμᾶζε,
Σκαῇ ἕγχος ἔχων· ἑτέρῃφι δὲ λάζετο πέτρον

Μάρμαρον, ὀκριόεντα, τόν οἱ πρὸ χεὶρ ἐκάλυψεν.
Ἦκε δ' ἐρεισάμενος· νὺξ δὲν χάζετο φωτὸς,
Οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
Ἵππων ἠνί' ἔχοντα, μετώπιον ὀξέϊ λαΐ·
Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύντεμεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
Ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτῷ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρηϊθόῃ ἐοικώς,
Κάππεσ' ἀπ' ἀντήνης δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τὸν δ' ἐπιχερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ·
Ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ·
Εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γυοῖτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα δυφῶν,
Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ·
Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.
Ὡς εἰπὼν, ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σαθμοὺς κεραΐζων,
Βλῆτο πρὸς στῆθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
Ὡς ἐπὶ Κεβριόνῃ, Πατρόκλεις, ἅλσο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἅλτο χαμᾶζε.
Τὼ περὶ Κεβριόναο, λέοντε ὼς, ὀρεσφίτην,
Ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κλισμοῖσι ἐλάφοιο,
Ἀμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
Ὡς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρε ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἰεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐκὶ μεθίει·
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν

Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέην περιμιζέμεν ὕλην,
Φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμένων·
Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει,
Ἰοί τε πλεκτοὶ ἀπὸ νευρῇφι θορόντες·
Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐσφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν τροφάλιγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπλετο· πίπτε δὲ λαός·
Ἦμος δ' ἠέλιος μετετρέποιτο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν·
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσαν,
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε·
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῷ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν·
Αὐτὰρ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή·
Ἤντετο γὰρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Δεινός· ὁ μὲν τὸν ἴόντα καθὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
Ἠέρι γὰρ πολλῇ πεκαλυμμένος ἀντεβόλησε·
Στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον, ἠρέε τ' ὤμω
Χειρὶ καταπρηνεῖ· τρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἡ δὲ κυλινδομένη κανάχην ἔχε ποσσὶν ὕφ' ἵππων
Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
Αἵματι καὶ κονίῃσι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,

Ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν·
Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη, χαρίεν τε μέτωπον
Ῥύετ' Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν
Ἧ κεφαλῇ φορέειν· κεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος·
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα·
Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα·
Στῆ δὲ ταφών· ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺ κεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
Ἔγχεΐ θ', ἱπποσύνῃ τε, ποδέεσσί τε καρπαλίμοισι·
Καὶ γὼ δή πολλοὺς φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο.
Ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλειος ἱππεῦ,
Οὐδὲ δάμασσ'· ὁ μὲν αὖθις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ,
Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον· ἂδ' ὑπέμεινε
Πάτροκλον, γυμνόν περ ἐόντ', ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς,
Ἀψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ', ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
Ἀψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀσχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε καλὰ σίχας, ἦτα δὲ δουρὶ
Νείατον ἐς κενεῶνα· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
Δύπησεν δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἴαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμῃ,
Τώ τ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
Πολλὰ δέ τ' ἀθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφιν·
Ὡς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν

Ἕκτωρ Πριαμίδης κεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
Καί οἱ ἐπαλχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἡμῖν, 830
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Νήπιε· τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅς σφιν ἀμύνω
Ἦμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται).
Ἀ δειλέ, ὑδέ τοι, ἐσθλὸς ἐών, χραισμήσειν Ἀχιλλεύς,
Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μετόπισθ' ἐπιέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατροκλεὶς ἱπποκέλευθε,
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς, πρίν γ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο 40
Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
Ὣς πού σ' ἔπεσφι, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πείθε.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης, Πατροκλεὶς ἱππεῦ·
Ἤδη νῦν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
Ῥηϊδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ, καὶ Λητὼς ἔκλυτον υἱὸς,
Ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. 50
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Οὔ σ' ἦν ὑδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἆσσον παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ,
Χερσὶ δαμεὶς Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ὀλοφυρομένη, λιποῦσ' ἀνδρότητα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ·

Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαλθάσσαι αὐτὰρ ἄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ', εἰκὰ Αχιλλεῦς, Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο,
Φθὴ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι; 861
Ως ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκειον ἐξ ὠτειλῆς
Εἴρυσε, λὰξ πεσσὼν· τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
Αντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
Ιέλο γὼ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
Αμβροσοι, ὕς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, Ρ.

Επιγραφή.

Ρῶ, Δαναοὶ, Τρῶές τε περὶ νέκυν ἀμφεμάχοντο.

Ὣς δ' ἔλαθ' Ατρέος υἱὸν, ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ·
Αμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βᾶν', ὥς τις περὶ πόρκακι μήτηρ,
Πρωτοτόκος, κινυρὴ, ὑ περὶ εἰδυῖα τόκοιο·
Ως περὶ Πατρόκλῳ βᾶγε ξανθὸς Μενέλαος·
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Τὸν κλάμμαι μεμαὼς, ὅστις τῦ γ' ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ' ἄρα Πάνθυ υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῦ
Εστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον·

Ατρεΐδη Μενέλαε, διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα·
Οὐ γὰρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ καλὰ κραιπνὴν ὑσμίνην·
Τῶ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, ὑ μὴ καλὸν ὑπέρβιον ὀχθήσασθαι.
Οὔτ' ἴν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος,
Οὔτε συὸς κάπρυ ὀλοόφρονος, ὅ τε μέγιστος

Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ φρένες βλεμεαίνει,
Οσσον Πάνθυ ὗιες ἐϋμμελίαν φρονέουσιν.
Οὐδὲ μὰν ὑδὲ βίη Υπερήνορος Ἱπποδάμοιο
Ης ἤβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤναλο, καί μ' ὑπέμειτε·
Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Εμμεναι· ὐδέ ἑ φημὶ πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, καδνής τε τοκῆας.
Ως δὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴκε μεῦ ἄντα
Στῆθι· ἀλλά σ' ἐγὼν ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ες πληθὺν ἰέναι· μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Ως φάτο, τὸν δ' ὐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
Νῦν μὰν δὴ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ἦ μάλα τίσεις
Γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες· ἐπεχόμενος δ' ἀγορεύεις·
Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο,
Αρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Η κέ σφιν δειλοῖσι γόυ καλάπαυμα γένοιμην,
Εἴκειν ἐγὼ κεφαλήν τε τὴν καὶ τάχε' ἐνείκας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ·
Αλλ' ὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπειρήσιος πόνος ἔσαι,
Οὐδέ τ' ἀδήριτος, ὅτ' ἀλκῆς, ὅτε φόβοιο.
Ως εἰπὼν, ὅτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ασπίδι ἐν κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ
Ατρείδης Μενέλαος; ἐπεξάμενος Διὶ πατρί.
Αψ δ' ἀναχαζομένοιο κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρείῃ χειρὶ πιθήσας·
Αντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.
Δύπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἱμάτι οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοκμοί θ', οἵ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τό δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος, σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρου τ' ἐξέσεψε καὶ ἐξέλασεν ἐπὶ γαίῃ·
Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
Ατρεΐδης Μενέλαος, ἐπεὶ κλάγξ, τάχ' ἐσύλα. 60
Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς
Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατερῇσιν ὀδοῦσι,
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
Δηῶν, ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
Ἀνλίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ·
Ὡς ἄρ' ὅ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
Ἀνλίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο 70
Ατρεΐδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Απόλλων,
Ος ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
Ανέρι εἰσάμενος Κικόνων ἠγήτορι Μέντῃ·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
Ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ανδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι,
Ἀλλῳ γ', ἢ Αχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι Μενέλαος, ἀρήϊος Ατρέος υἱὸς,
Παλρόκλῳ περιβὰς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε, 80
Πανθοΐδην Εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν·
Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος κύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας·

53. οἰοπόλῳ solo et occulto arvo. vide Bentl. Horat. 2. 1. 68. 12. v. 45.

Πάπληγεν δ' ἄρ' ἔπειτα καλὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ἀπαγνύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείμενον· ἔρρει δ' αἷμα κατ' ὐταμένην ὠτειλήν.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ὀξέα κεκληγὼς, φλογὶ εἴκελος Ἡφαίστοιο
Ἀσβέστῳ· τὸν γὰρ λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μή με λίπω καλὰ τεύχεα καλὰ,
Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
Μή τις μοὶ Δαναῶν νεμεσήσεῖ), ὃς κεν ἴδηῖ)·
Εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν ἠ Τρωσὶ μάχωμαι
Αἰδεσθείς, μήπως με περισσείωσ' ἕνα πολλοί·
Τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ὅππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη·
Τῷ μ' ὔτις Δαναῶν νεμεσήσεῖ), ὃς κεν ἴδηῖ)
Ἕκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
Εἰ δέ πω Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
Ἀμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης,
Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη.
Ἑως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα ἠ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἦλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λῆπε δὲ νεκρὸν
Ἐνπροπαλιζόμενος· ὥστε λὶς ἠϋκόμοιο,
Ὅν ῥα κύνες τε ἠ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνῖ)
Ἔρχεσι ἠ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Στῆ δὲ μεταφρενθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἕθνος ἑταίρων,

Παπλαγόνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν·
Τὸν δὲ μάλ' ἆψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ φάσης,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
Θεσπέσιον γὰρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παρισάμενος ἔπος ἤυδα·
Αἶαν, δεῦρο, σὺ πόνον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Σπάσομεν, αἴ κε νέκυν τε καὶ Ἀχιλλῆϊ τεθφέρωμεν
Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τά χε ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κτάνε τά χε ἀπήνρα,
Ἑλχέ', ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη·
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἄψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζετ' ἐταίρων·
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τά χεια καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος ἄρυ καλύψας,
Εἰσήκει, ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν·
Ὅν, ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωσι) ἐν ὕλῃ
Ἀνδρες ἐπακτῆρες, ὁ δέ τε σθένει βλεμεαίνει,
Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεῖ), ὄσσε καλύπτων·
Ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν, ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Εἰσήκει, μέγα πένθος ἐπὶ σθένεσσιν ἀέξων.
Γλαῦκος δ', Ἱππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο·
Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα.
Φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἷος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν·

Οὐ γὰ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
Εἶσι περὶ πλόλιος· ἐπεὶ ὑκ ἄρα τὶς χάρις ἦεν
Μάρναδαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεὶ.
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον,
Σχέτλι· ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον ἠ ἑταῖρον
Κάλλιπες Αργείοισιν ἔλωρ ἠ κύρμα γυέσθαι·
Ος τοι πόλλ' ὄφελος γυίελο πόλεί τε ἠ αὐτῷ,
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' ὑ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεϊ ἀνδρῶν,
Οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεϊ αἰπὺς ὄλεθρος.
Εἰ γὰ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη
Ατρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεϊ, οἵ περὶ πάτρης
Ανδράσι δυσμένεσσι πόνον ἠ δῄριν ἔθηλο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ιλιον εἴσω·
Εἰ δ' ὗτος προλὶ ἄσυ μέγα Πριάμοιο ἄνακλος
Ελθοι τεθνειὼς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης,
Αἶψά κεν Αργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ιλιον εἴσω·
Τοίυ γὰ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
Αργείων παρὰ νηυσὶ, ἠ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Αλλὰ σύγ' Αἴανλος μεγαλήτορος ὐκ ἐτάλασσας
Στήμεναι ἄντα, κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν αὐτῇ,
Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρλερός ἐσι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Εκλωρ·
Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ω πέπον, ἦ τ' ἐφάμην ἐ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Τῶν, ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι·
Νῦν δέ ἐ ὠνοσάμην πάλχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
Ος τέ με φὴς Αἴανλα πελώριον ὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτοι ἐγὼν ἔδρηγα μάχην, ὐδὲ κλύπον ἵππων·
Αλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,

Οσε κ᾽ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, κ᾽ ἀφείλετο νίκην
Ρηϊδίως· ὅτε δ᾽ αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Αλλ᾽ ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ᾽ ἔμ᾽ ἵστασο, κ᾽ ἴδε ἔργον.
Ηὲ παυημέριος κακὸς ἔσομαι, ὡς ἀγορεύεις, 180
Η τινα κ᾽ Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος·
Ως εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἄυσας·
Τρῶες, κ᾽ Λύκιοι, κ᾽ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Ανέρες ἐστὲ φίλοι, μήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
Οφρ᾽ ἂν ἐγὼν Αχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω,
Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα καλακλάς.
Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Εκτωρ
Δηΐῳ ἐκ πολέμοιο· θέων δ᾽ ἐκίχανεν ἑταίρους
Ωκα μάλ᾽, ὄπω τῆλε, σοσὶ κραπνοῖσι μελάσσων, 90
Οἳ περὶ ἄσυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
Στὰς δ᾽ ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔνθ᾽ ἄμειβεν.
Ητοι ὁ μὲν τὰ ἀδῶκε, φέρειν περὶ Ιλιον ἱρὴν,
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ᾽ ἄμβροτα τεύχε᾽ ἔδυνε
Πηλεΐδεω Αχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ ὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ᾽ ἄρα ῷ παιδὶ ὄπασσε
Γηράς· ἀλλ᾽ ὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι παλτὸς ἐγήρα.
Τὸν δ᾽ ὡς ὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο, 200
Κινήσας ῥα κάρη προσέφη ὃν μυθήσατο θυμὸν·
Α δειλ᾽, ὐδέ τι τοὶ θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
Ος δή τοι πεδόθεν ἐσὶ· σὺ δ᾽ ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ανδρὸς ἀρισῆος, τόν τε τρομέουσι κ᾽ ἄλλοι·
Τῷ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε, κρατερόν τε·
Τεύχεα δ᾽ ὐ καλὰ κόσμον ἀπὸ κρατὸς τε κ᾽ ὤμων
Εἵλε· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίζω,
Τῶν σοινὴν, ὅ τοι ὔτι μάχης ἐκνοσήσαντι

Δέξε) Ανδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνος.
Η, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Εκλονε δ' ἔρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ· δῦ δέ μιν Αρης
Δεινὸς ἐνυάλιος· πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἑκάστου
Αλκῆς καὶ σθένεος· μετὰ δὲ κλειτὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἐνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Ωτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος, ἐπέεσσι,
Μέδοντά τε, Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε, Θερσίλοχόν τε,
Ασφοπαῖόν τε, Δεισήνορά θ', Ιππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίον τε, καὶ Εννομον οἰωνιστήν·
Τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικλιτῶν ἐπικούρων,
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, ὔδε χατίζων,
Ενθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἦγειρα ἕκαστον·
Αλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Αχαιῶν·
Τὰ φρονέων, δώροισι καταιθύσσω καὶ ἐδωδῇ
Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθαι,
Ἠὲ σαωθῆναι· ἢ γὰρ πολέμου ἀρίστους.
Ος δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνεῶτά περ, ἕλκῃς
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσει, εἵξει δέ οἱ Αἴας,
Ημισυ γὰρ ἐνάρων ἀποδάσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Ἕξω ἐγώ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσται), ὅσσον ἐμοί περ.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
Δύρατ' ἀναχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' Αἰακίδαο τελαμωνιάσειν·
Νήπιοι· ἦτε πολίτσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ω πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊ

Ελπομαι αὐτὼ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος περὶ δείδια Πατροκλοιο, 240
Ος κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας, ἠδ' οἰωνὺς,
Οσσον ἐμῇ κεφαλῇ περὶ δείδια, μήτι πάθησι,
Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
Εκτωρ· ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνε) αἰπὺς ὄλεθρος·
Αλλ' ἄγ', ἀρισῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ.
Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ηὔσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς·
Ω φίλοι, Αργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ' Ατρείδῃ Αγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
Δήμια πίνυσιν, καὶ σημαίνυσιν ἕκαστος 50
Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ·
Αργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιάσθαι ἕκαστον
Ηγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
Αλλά τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γλυέσθαι.
Ως ἔφατ'· ὀξὺ δ' ἄκουσεν Οϊλῆος ταχὺς Αἴας·
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὸν δὲ μέτ' Ιδομενεὺς καὶ ὀπάων Ιδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ενυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων τίς ἄν ἦσιν ἐνὶ φρεσὶν ὀνόματ' εἴποι, 60
Οσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Αχαιῶν;
Τρῶες δὲ πρῶτυναν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Εκτωρ.
Ως δ' ὅτ' ἐπὶ πρηχοῇσι διϊπετέος πολιοῖο
Βέβρυχεν μέγα κῦμα πολὺ ῥόον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
Ηϊόνες βοόωσιν, ἐρεγομένης ἁλὸς ἔξω·
Τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γλώσσῃσιν ὀρώρει·
Εσσαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρῇσιν κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν

Χεῦ· ἐπεὶ ὑδὲ Μενοιτιάδην ἤχθηρε πάρος γε,
Ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·
Μίσησεν δ' ἄρα μιν θῆων κυσὶ κύρμα γωέσθαι
Τρωῇσιν· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὧσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιούς·
Νεκρὸν δὲ πολιπόλες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·
Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ κῆ τῦ Ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέστεσθαι· μάλα γὰ σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς πρὶ μὲν εἶδος, πρὶ δ' ἔργα τέτυκτο
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα·
Ἰθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ζυὶ ἴκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' ἀζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·
Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυῦ φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ πρὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
Ἀσυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, κῆ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἦτοι τὸν, Λήθοιο Πελασγῦ φαίδιμος υἱὸς,
Ἱππόθοος ποδὸς εἶλκε καλὰ κραιπνὴν ὑσμίνην,
Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἐκλόρι κῆ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὁμίλυ,
Πλῆξ' αὐτοχεδίην, κυνέης διὰ χαλκοπαρῄυ·
Ἧρικε δ' ἱππασίαεια κόρυς περὶ δυρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἔγχεϊ τε μεγάλῳ κῆ χειρὶ παχείῃ·
Ἐγκέφαλος δὲ, παρ' αὐλὸν, ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
Αἱμαλόεις, τῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεἰσθαι· ὁ δ' ἄλχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,

Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλετ', ὑπ' Αἰακίδαο μεγαθύμου δουρὶ δαμάσσας.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἰακίδης ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄλλα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυδίδου· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγάθυμον Ἰφίτου υἱόν,
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Παρνησσῷ
Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων·
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην· διὰ δ' ἄμπερὲς ἄκρη
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε·
Δύπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
Ἱππόθοῳ περιβάντα, μέσην καὶ γαστέρα τύψε·
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἧφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ·
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ·
Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ', Ἱππόθοόν τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες, ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμῶντες·
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ· ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
Κήρυκι Ἡπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς·
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, πῶς ἄν κε καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαιο
Ἰλιον αἰπεινήν, ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεί τε σθένεί τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε,
Πληθεί τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας·
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται, ἢ Δαναοῖσι,

Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρῶτ' ἄασθον, ὐδὲ μάχεσθε.
Ως ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἐκαλήβολον Ἀπόλλωνα
Εγνω ἐσάντα ἰδών· μέγα δ' Εκλορα εἶπε βοήσας·
Εκλορ τ', ηδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ, ηδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὴ νῦν ὅνδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' Αχαιῶν
Ιλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείῃσι δαμῶντας.
Αλλ' ἔτι γὸ τις φησὶ θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι·
Τῷ ῥ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μήδ' οἵ γε ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασσάτο τεθνειῶτα.
Ως φάτο· καὶ ῥα πολὺ πεσμάχων ἐξάλμενος ἔσκε·
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσαν Αχαιῶν.
Ενθ' αὖτ' Αἰνείας Λειόκριτον ὔτασε δουρὶ,
Υἱὸν Αρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος Λυκομήδης·
Στῆ δὲ μὰλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν Ιππασίδην Απισάονα, ποιμένα λαῶν,
Ηπαρ ὑπὸ πραπίδων· εἶθαρ δ' ὑπὸ γόνατ' ἔλυσεν·
Ος ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλύθει,
Καὶ δὲ μετ' Αστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Αστεροπαῖος,
Ιθυσεν δὲ καὶ ὁ πεσφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
Αλλ' ὔπως ἔτι εἶχε· σάκεσι γὸ ἔρχαλο πάντη
Εσάοτες περὶ Πατρόκλῳ, πεὸ δὲ δοῦρατ' ἔχοντο·
Αἴας γὸ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκρῶ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτε τινὰ πεσμάχεσθαι Αχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
Αλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, πεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ως Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀσχετοῖοι ἔπιπτον
Νεκροὶ ὁμῶ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,

Καὶ Δαναῶν· ὑδὲ οἵ γε ἀναμωλεῖ γ' ἐμάχοντο·
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Αλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ως οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· ὑδέ κε φαίης
Οὔτε πόθ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην·
Ηέρι γὰρ καλέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
Εσαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ καλαλεθρεῦτι·
Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶές τε καὶ ἀκτήμιδες Αχαιοὶ, 370
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπταλο δ' αὐγὴ
Ηελίυ ὀξεῖα, νέφος δ' ὑ φαίνετο πάσης
Γαίης, ὑδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο,
Αλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα τοτόιτα,
Πολλὸν ἀφεσαότες· τοὶ δ' ἔν μέσῳ, ἄλγε' ἔπαχον
Ηέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
Οσσοι ἄριστοι ἔσαν· δύο δ' ὔπω φῶτε πεπύσθην,
Ανέρε κυδαλίμω, Θρασυμήδης, Αντίλοχός τε,
Παλρόκλοιο δαΐντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι. 80
Τὼ δ' ἐπισσομένω θάνατον καὶ φῦζαν ἑταίρων,
Νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπιτέλλετο Νέστωρ,
Οτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Αργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ γυλεμὲς αἰεὶ
Γυναλά τε, κνῆμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστυ,
Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε, παλάοστέο μαρναμένοιϊν,
Αμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην
Λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύσασ' ἀλοιφῇ· 90
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διασχίσες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ,
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυ) δέ τε πᾶσα διαπρό·

Ως οἵγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι· μάλα γὰρ σφισιν ἤλπετο θυμὸς,
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ιλιον, αὐτὰρ Αχαιοῖς,
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτῇ μῶλος ὀρώρει
Αγριος· οὐδέ κ' Αρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Αθήνη
Τόν γε ἰδὼν ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι·
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ημαλι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Ηδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Αχιλλεύς·
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων· τὸ μιν οὔποτε ἤλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πυλῆσιν,
Αψ ἀπονοσήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
Εκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τόγε μήτηρ ἐπέθηλο, νόσφιν ἀκουών,
Η οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
Μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλετ' ἑταῖρος.
Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δύρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Ωδέ δέ τις εἶπεσκεν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ω φίλοι, ἦ μὰν ἦμιν εὔκλειὰς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἀλλ' αὐτῇ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι· τό κεν ἦμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Η τῦτον Τρώεσσι μεθησόμεν ἱπποδάμοισιν
Ασυ πολὶ σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ωδέ δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν·
Ω φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ως ἄρα τις εἶπεσκε, μύθος δ' ὄρσασκεν ἑταίρῳ.
Ως οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς

Χάλκεον ὐρανὸν ἵκε, δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
Ἵπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Ἡ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς,
Πολλὰ μφ' ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι πεπτήυῖα, πολλὰ δ' ἀρειῇ·
Τὼ δ' ὔτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
Ἤθελέτην ἰέναι, ὔτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὥστε στήλη μφίει ἔμπεδον, ἤτ' ἐπὶ τύμβῳ
Ἀνέρος εἰσήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·
Ὡς μφὶν ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα· δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομφίοισιν,
Ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριπῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέροισι.
Μυρομφίῳ δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν, ἐλέησε Κρονίων,
Κινήσας δὲ κάρη, πρὸς ὃν μυθήσατο θυμόν·
Ἆ δειλὼ, τί σφῶϊ δόμφ Πηλῆϊ ἄνακτι
Θήκφμεν, ὑμεῖς δ' ἐσὸν ἀγήρω τ', ἀθανάτω τε·
Ἦ ἵνα δυσήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
Οὐ μφὴ γφ τί πω ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει.
Ἀλλ' ὔ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Ἕκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· ὔ γφὰ ἐάσω.
Ἦ ὐχ ἅλις, ὡς καὶ πατὶ ἔσχε, καὶ ἐπάχεται αὖτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γένασι βαλῶ μφύος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς· ἔτι γφὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋστέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Ως εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠῦ·
Τὼ δ' ἀπὸ χαλκάων κονίην ὄδασι βαλόντε,
Ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μιλὰ Τρῶας ἐς Ἀχαιούς·
Τοῖσι δ' ἔπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενος περὶ ἑταίρῳ·
Ἵππους αἴσσων, ὥς τ' αἰγυπιὸς μιλὰ χῆνας. 460
Ῥεῖα μὲν γὰρ φάγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὁρυμαγδῶ,
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Αλλ' οὐχ ἥρει φῶτας, ὅτ' ἐσσάκλο διώκειν·
Οὐ γάρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔσχει ἐφορμᾶσθαι, ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Αλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἱμονίδαο·
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς; 70
Οἷον περὶ Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μόνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκταλο· τάχεα δ' Ἕκτωρ
Αὐτὰς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
Αλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμηῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μήτηρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Αλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 80
Ως ἔφατ'· Αλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπόρουσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε· νόησε δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τὼ ἐνόησα ποδώκεε Αἰακίδαο

Ες πόλεμον περφανέντε συν ηνιόχοισι κακοῖσι·
Τῶ κεν ἐελποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῶ
Σῶ ἐθέλεις· ἐπεὶ ὐκ ἄν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ. 490
Ως ἔφατ'· ὐδ' ἀπίθησεν ἐὺς πάϊς Αἰσάκοο·
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην, βοέης εἰλυμβώω ὤμω
Αὔησι, σερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε, καὶ Αρηος θεοειδὴς,
Ηϊσαν ἀμφότεροι· μάλα δέ σφισιν ἤλπετο θυμὸς
Αὐτῶ τε κλειτέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι, ὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναμωλεῖν γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' Αὐτομέδοντος· ὁ δ', ἀξάμβως Διὶ πατρὶ,
Αλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας·
Αὐτίκα δ' Αλκιμέδοντα προσηύδα, στισὸν ἑταῖρον· 500
Αλκίμεδον, μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰαχέμεν ἵππους,
Αλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένω· ὐ γὰ ἔγωγε
Εκτορα Πριαμίδην μένος οχήσεσθαι οἴω,
Πρίν γ' ἐπ' Αχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
Νῶϊ καλακλείναντα, φοβῆσαι δὲ στίχας ἀνδρῶν
Αργείων· ἦ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλώῃ.
Ως εἰπὼν, Αἴαντε καλέσσατο, καὶ Μενέλαον·
Αἴαντ', Αργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
Ητοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ἕσσοι ἄριστοι,
Αμφ' αὐτῶ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν· 510
Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ.
Τῆδε γὰ ἔβρισαν πόλεμον καλὰ δακρυόεντα
Εκτωρ, Αἰνείας θ', οἳ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι·
Αλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται·
Ησω γὰ ἐγώ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αρήτοιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην·

Η δ' ὐκ ἔΓχος ἔρυΤο, διὰ πρὸ δὲ εἴσαΤο χαλκὸς,
Νειαίρῃ δ' ἐν γαΤρὶ διὰ ζωΤῆρος ἔλασσεν.
Ως δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ἰνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπτησιν·
Ως ἄρ' ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπλιος· ἐν δέ οἱ ἔΓχος
Νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἐκλωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δυρὶ φαεινῷ·
Αλλ' ὁ μὲν ἄνΤα ἰδὼν ἠλεύαΤο χάλκειον ἔΓχος·
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισχίμφθη, ἐπὶ δ' ὑρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος· ἐνθαδ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
Καί νύ κε δὴ ξιφέος αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην,
Εἰ μή σφω Αἴανθ' ἀνέκριναν μεμαῶτε,
Οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον, ἑταίρω κικλήσκοντος.
Τὼς δ' ὑποΤαρβήσανΤες ἐχώρησαν πάλιν αὖΤις
Ἐκλωρ, Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομίος θεοειδής·
ἌρηΤον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον· Αὐτομέδων δὲ, θοῷ ἀτάλανΤος Ἀρηϊ,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ ἀχόμενος ἔπος ηὔδα·
Η δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόνΤος
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καΤαπέφνων.
Ως εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', ἀν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
ΑἱμαΤόεις, ὥς τίς τε λέων καΤὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Αψ δ' ἐπὶ ΠαΤρόκλῳ τέΤαΤο κραΤερὴ ὑσμίνη,
Αργαλέη, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Αθήνη,
Οὐρανόθεν καΤαβᾶσα· προῆκε γὰρ ἄρουπα Ζεύς
Ορνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐΤράπεΤ' αὐΤῦ.
ΗΰΤε πορφυρέην ἶριν θνηΤοῖσι ΤανύοντΤ
Ζεὺς ἐξ ὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,

Η ϗ χειμῶνος δυσθαλπέος· ὅς ῥά τε ἔργων
Ανθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει·
Ως ἢ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασά ἑ αὐτὴν,
Δύσετ' Αχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' Ατρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα,
Ιφθιμον Μενέλαον, ὃ γὰ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν,
Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας ϗ ἀτειρέα φωνήν·
Σοὶ μὰ δὴ, Μενέλαε, καλὴφείη ϗ ὄνειδος
Εσται), εἴ κ' Αχιλῆος ἀγαυῶ πισὸν ἑταῖρον
Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν·
Αλλ' ἔχεο κραιερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Φοῖνιξ, ἄτλα, γεραιὲ παλαιγλμὲς, εἰ γὰ Αθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεσάμεναι ϗ ἀμύνειν
Παιρόκλῳ· μάλα γὰ με θανὼν ἐσεμάσσαιο θυμόν·
Αλλ' Εκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μῶυς, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ως φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Αθήνη,
Οτλι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσαιο πάντων·
Εν δὲ βίην ὤμοισι ϗ ἐν γυίοισιν ἔθηκε,
Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
Ητε ϗ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
Ιχανάα δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου·
Τοίην μιν θάρσος πλῆσεν φρένας ἀμφιμελαίνας·
Βῆ δ' ἐπὶ Παιρόκλῳ, ϗ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Εσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ηετίωνος,
Αφνειός τ', ἀγαθός τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Εκτωρ
Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος ἑταπινασής·
Τόν ῥα καλὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
Αἴξαντα φόβονδε· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·

Δύπησεν δὲ πεσών· ἀτὰρ Ατρείδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν μελὰ ἔθνος ἑταίρων.
Εκλορα δ' ἐγγύθεν ἰσάμβυος ὤτρυνεν Απόλλων,
Φαίνοπι Ασιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων
Ξείνων φίλαλος ἔσκεν, Αβυδόθι οἰκία ναίων·
Τῷ μιν ἐεισάμβυος προσέφη ἑκάεργος Απόλλων;
Εκλορ, τίς νέ σ' ἔτ' ἄλλος Αχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεθ) οἷος ἄειρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων· σὸν δ' ἔκλαγε πεσὼν ἑταῖρον,
Εὖλον, ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ηετίωνος. 90
Ως φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Καὶ τότ' ἄρα Κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Μαρμαρέην, Ιδὴν δὲ καλὰ νεφέεσσι κάλυψεν·
Ασράψας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκλυπε· τὴν δ' ἐτίναξε·
Νίκην δὲ Τρώεσσι δίδυ, ἐφόβησε δ' Αχαιύς.
Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο·
Βλῆτο γὰρ ὦμον ὑπὲρ, πεσσὸν τετραμμένος αἰεὶ,
Ακρον ἐπιλίγδην· γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις
Αἰχμὴ Πυλυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. 600
Λήϊτον αὖθ' Εκλωρ σχεδὸν ὥρμησε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Υἱὸν Αλεκτρυόνος μεγαθύμου· πᾶσε δὲ χάρμης·
Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ
Εγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.
Εκλορα δ' Ιδομενεὺς μελὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα
Βεβλήκει σώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν·
Εν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες· ὁ δ' Ιδομενῆος ἀκόντισε Δαΐκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος· τῷ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν·
Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ', ἡνίοχόν τε, 10

Κοίρανον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκλυ ἐϋκλιμβύης ἕπετ' αὐτῷ·
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα, λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ηλυθε, καί κεν Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο κατ' οὖας, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ὧσε δόρυ πρυμνὸν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην·
Ηριπε δ' ἐξ ὀχέων, καλὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε·
Καὶ τάγε Μηριόνης ἕλαβεν χείρεσι φίλῃσι
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα·
Μάστιε νῦν, εἴως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Γινώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' ἤκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ως ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἔμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ·
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴανθ' μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ω πόποι, ἤδη μὲν γε καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι,
Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πάλιν Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπλετ'), ὅσσις ἀφείη,
Η κακὸς, ἢ ἀγαθὸς· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
Ημῖν δ' αὖτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Αλλ' ἄγετ', αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ημὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοσφισαμένοις·
Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Εκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι·
Εἴη δ' ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ· ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι

Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλετ' ἑταῖρος.
Αλλ' ἄγε δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Αχαιῶν·
Ήέρι γὰ κατέχον) ὁμῶς αὐτοί τε ἠ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος ἦας Αχαιῶν·
Ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Εν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως.
Ως φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέουσα·
Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν, ἠ ἀπῶσεν ὁμίχλην·
Ήέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη· 650
Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπλεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ' Αντίλοχον, μεγάθυμον Νέστορος υἱόν·
Οτρυνον δ' Αχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλετ' ἑταῖρος.
Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Βῆ δ' ἴεναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεταύλοιο,
Ος τ' ἐπεὶ ἄρ κεκάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁδὲ, κρεῶν ἐρατίζων, 60
Ιθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰ ἄκοντες
Αντίοι αἴσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δαλαὶ, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
Ηῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τελιπότι θυμῷ·
Ως ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ηΐε πολλ' ἀέκων· περὶ γὰ δίε, μή μιν Αχαιοὶ
Αργαλέῳ περὶ φόβοιο ἔλωρ δηΐοισι λίποιεν·
Πολλὰ δὲ Μηριόνῃ τε καὶ Αἰάντεσσι κέλευεν·
Αἴαντ', Αργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐννεπέτω Πατροκλῆος δειλοῖο 70
Μνησάσθω· πᾶσιν γὰ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
Ζωὸς ἐών· νῦν δ' αὖ δάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.

Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
Πάλοσε παπλαγόνων, ὥς᾽ αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύταλον δέρκεσθαι ὑπερανίων πετεηνῶν,
Ὅν τε καὶ ὑψόθ᾽ ἐόντα ποδὰς ταχὺς οὐκ ἔλαθε πῶϋξ,
Θάμνῳ ὕπ᾽ ἀμφικόμῳ καλιὴν εἰμένος· ἀλλά τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ
Εσύλο, καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ως τότε σοὶ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄσσε φαεινὼ
Πάλοσε δινεύεσκον, πολέων καλὰ ἔθνος ἑταίρων, 680
Εἴ που Νέσορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιο.
Τὸν δὲ μάλ᾽ αἶψ᾽ ἐνόησε, μάχης ἐπ᾽ ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσύνονθ᾽ ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνονθα μάχεσθαι·
Ἀσχὺ δ᾽ ἰσάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Αντίλοχ᾽, εἶδ᾽ ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Ηδη μὰν σε καὶ αὐτὸν οἴομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ᾽ ἄριστος Αχαιῶν
Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται· 90
Αλλὰ σύ γ᾽ αἶψ᾽ Αχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Αχαιῶν,
Εἰπεῖν, ἄϊκε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
Γυμνόν· ἀτὰρ τά γε τ᾽ ἀμφὶ χροΐ εἵματ᾽ ἔχει κορυθαίολος Εκτωρ.
Ως ἔφατ᾽· Αντίλοχος δὲ καλέσσυτο, μῦθον ἀκούσας·
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Αλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε·
Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τ᾽ ἀμφὶ χροΐ ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔσταν ἀμφὶ μετώπους ἵππους·
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, 700
Πηλείδῃ Αχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ᾽ ἄρα σοὶ, Μενέλαε διοτρεφὲς, ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν

Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη·
Ἀλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶθαρ δὲ μετηύδα·
Κῆνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
Ἑλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ὧδέ μιν οἴω
Νῦν ἱέναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ,
Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο·
Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε·
Ἀλλὰ σὺ μὲν, καὶ Μηριόνης, ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
Νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὀπίσσω
Νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἵ τὸ πάρος περ
Μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μάχοντες.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀΐξαντο
Ὑψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε
Τρωϊκὸς, ὡς εἶδόντο νέκυν ἄρπαντας Ἀχαιούς·
Ἴθυσαν δὲ, κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ
Βλημένῳ αἴθωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
Ἕως μὲν τε θέουσι, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, ἀλκὶ πιφαυσκὼς,
Ἀψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
Ὡς Τρῶες, εἶως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' Αἴαντε μετασταδὸν ἔστυγον ἀνδρῶν
Στάντες, τῶνδε τρέπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἰθῦσαι, περὶ νεκρῷ δηριάασθαι.

Ως οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς· ἐπὶ δὲ πλόλεμος τέταλό σφιν
Αγριος, ἠΰτε πῦρ, τό,τ' ἐπεσσύμενον, πόλιν ἀνδρῶν
Ορμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθυσι δὲ οἶκοι
Εν σίλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἶς ἀνέμοιο·
Ως μὴ τοῖς ἵπποιν τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμηλάων
Αζηχὴς ὁρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
Οἱ δ' ὥσθ' ἡμίονοι, κραλερὸν μένος ἀμφιβαλόνλες,
Ελκωσ' ἐξ ὄρεος καλὰ σαπαλόεσσαν ἀταρπὸν,
Η δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νηΐον· ἐν δέ τε θυμὸς
Τείρεθ' ὁμῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπεδόνλεσσιν·
Ως οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον· αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥσπερ σρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
Υλήεις, σεδίοιο διαπρύσιον τέλυχηκώς·
Οσε καὶ ἰφθίμων σοταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
Ισχεν, ἄφαρ δέ τε σᾶσι ῥόον σεδίονδε τίθησι
Πλάζων, ὐδέ τί μιν σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέονλες·
Ως αἰεὶ Αἴανλε μάχην ἀνέεργον ὀπίσω
Τρώων· οἱ δ' ἄμ' ἕποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλισα,
Αἰνείας τ' Αγχισιάδης, καὶ φαίδιμος Εκλωρ.
Τῶν δ' ὥσε ψαρῶν νέφος ἔρχεθ', ἠὲ κολοιῶν,
Οὖλον κεκλήγονλες, ὅτε σεῖδωσιν ἰόνλα
Κίρκον, ὅ,τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
Ως ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Εκλορι κῦροι Αχαιῶν,
Οὖλον κεκλήγονλες ἴσαν, λήθονλο δὲ χάρμης,
Πολλὰ δὲ τάχεα καλὰ σέσον σερί τ' ἀμφί τε τάφρον,
Φλγόνλων Δαναῶν· σολέμυ δ' ὐ γίνετ' ἐρωή.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ, Σ.

Επιγραφή.

Σῖγμα, Θέτις Αχιλῆϊ παρ' Ηφαίστυ φέρεν ὅπλα.

Ως οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
Αντίλοχος δ' Αχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὗρε πρόπαροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ δὴ τελέεσθαι ἔην·
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
Ωμοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες Αχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπικλονέον), ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
Ως πολέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
Η μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς,
Σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
Αψ ἐπὶ νῆας ἰέμεν, μηδ' Εκτορι ἶφι μάχεσθαι.
Εως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱὸς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
Ωμοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὄφελλε γενέσθαι.
Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται)
Γυμνός· ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Εκτωρ.

Ως φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Αμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤχυνε πρόσωπον·
Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς
Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἤχυνε δαΐζων.
Δμωαὶ δ', ἃς Αχιλεὺς ληΐσατο, Πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θύραζε
Εδραμον ἀμφ' Αχιλῆα δαΐφρονα· χερσὶ δὲ πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Αντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Αχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ·
Δείσιε γὰρ μὴ λαμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ὤμωξεν· ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ.
Ημένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς, παρὰ πατρὶ γέροντι,
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι, ὅσαι καλὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν·
Ενθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε,
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Αλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ακταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη, καὶ Ιαιρα, καὶ Αμφιθόη, καὶ Αγαύη,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ Αμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα,
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλείτη Γαλάτεια,
Νημέρτης τε, καὶ Αψευδὴς, καὶ Καλλιάνασσα·
Ενθα δὲ ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα, καὶ Ωρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Αμάθεια·
Αλλαι θ', αἳ καλὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο.

Κλῦτε, κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι

Εἶδετ' ἀκούσαϛ, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤμοι ἐγὼ δειλή, ὤμοι δυσαριστόκεια,
Ἦ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε, κραιπνόν τε,
Ἐξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γυνὴ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἰλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω. 60
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἀχνύμαι, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω,
Ὅ,τλι μιν ἵκελο πένθος, ἄπο πτολέμοιο μίγντα.
Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ, σὺν αὐτῇ
Δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
Ῥήγνυτο· ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπιχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἵρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα. 70
Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ ϛε φρένας ἵκελο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δή τοι τελέεσαι
Ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀναχὼν,
Πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.
Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 80
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν·
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων,
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,

Καλά· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
Ημαλι τῷ, ὅτε σε βροτῶν ἀνέρος ἔμβαλον ἀνῃ.
Ως ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἀλίῃσι
Ναίειν, Πηλέος δὲ θυηλὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μύριον εἴη,
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο· τὸν οὐκ ὑποδέξεαι αὖτις
Οἶκαδε νοσήσαντ'· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε 90
Ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴκε μὴ Εκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις καταδακρυχέουσα·
Ωκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
Αὐτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μετ' Εκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
Εφθιτ'· ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. 100
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Εκτορι δίῳ·
Αλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Αχαιῶν χαλκοχιτώνων
Εν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι·
Ως ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
Οστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
Ανδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἠΰτε καπνός· 110
Ως ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων.
Αλλὰ τὰ μὲν πεπίθωμεν, ἀκηχέμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω

Εκτορα· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ ὧδε βίη Ηρακλῆος φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ηρης·
Ὡς καὶ ἐγών, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, 120
Κείσομαι, ἐπεί κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
Καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἀπαλάων
Δάκρυ' ὀμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφεῖναι·
Γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Ναὶ δὴ τοῦτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔσσι,
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
Ἀλλά τοι ἕλκεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχουσι, 30
Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Εκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἑ φημὶ
Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Αρηος,
Πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.
Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ηφαίστοιο ἄνακτος.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπετ' ἔνθεν ἰοῦσα·
Καὶ στρεφθεῖσ', ἀλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
Υμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, 40
Οψόμεναί τε γέροντ' ἅλιον καὶ δώματα πατρὸς,
Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ολυμπον
Εἶμι παρ' Ηφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
Υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν.

Η δ' αὖτ' Οὔλυμπόνδε διὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἦιεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδας φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλῆος·
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο παΐς, φλογὶ εἴκελος ἀλκήν·
Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες, θῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν,
Νεκρῶν ἀπεσυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθώς,
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' ὑπεχάζετο πάμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος ὔτιν λέοντ' ἄθωνα δύναι
Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
Ὡς ῥα τὸν ὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
Ἕκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκρῶν δειδίξασθαι.
Καί νύ κεν ἕρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου δωρήσασθαι,
Κρύβδα Διὸς, ἄλλων τε θεῶν· σὺν γὰρ νόος ἦεν Ἥρη·
Ἄγχι δ' ἰσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὄρσεο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, ὅ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
Ἔσπαρται προπάροιθε νεῶν· οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος περὶ τεθνειῶτος,
Οἱ δὲ, ἐρύσσασθαι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει

Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόντ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς·
Αλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω,
Πάτροκλον Τρωῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
Σοὶ λώβη, αἴκεν τι νέκυς ἠχυμμένος ἔλθῃ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς·
Ιρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκε;
Τὸν δ' αὖτε ποσσίεσσι ποδήνεμος ὠκέα Ιρις·
Ηρη με πρόεηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Αθανάτων, οἳ Ολυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι·
Μήτηρ δ' ὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι,
Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
Στεῦτο γὰρ Ηφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
Αλλου δ' οὔ τιν' οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
Αλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτ', ἔλπομαι, ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
Εγχείῃ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ιρις·
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅτι κλυτὰ τεύχε' ἔχουσιν·
Αλλ' αὖτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
Αἴ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀποσχῶνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήιοι υἷες Αχαιῶν
Τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Η μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ιρις·
Αὐτὰρ Αχιλλεὺς ὄρτο Διῒ φίλος· ἀμφὶ δ' Αθήνη
Ωμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν·
Αμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔσσατο δῖα θεάων
Χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
Ως δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται

Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται,
Οἵτε πανημέριοι συγερῷ κρίνονται ἄρηϊ
Ἀστοὶ ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
Γίγνεται ἀίσσουσα, περικλιόντεσσιν ἰδέσθαι,
Αἴκεν πως σὺν νηυσὶν ἄρεως ἀκλῆρες ἔχωσι·
Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε.
Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
Μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Φθέγξατ'· ἀταρ Τρώεσσιν ἐν ἄπτολον ὦρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
Ἀστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων·
Ὡς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γέγεθ' Αἰακίδαο.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀταρ καλλίτριχες ἵπποι
Ἄψ ὄχεα τρόπεον· ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάμαντον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
Δαιόμενον· τὸ δ' ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
Τρὶς δ' ἐκυκήθησαν Τρῶες κλειτοί τ' ἐπίκουροι.
Ἔνθα δὲ κὴ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσι κὴ ἔγχεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσσαν ἑταῖροι
Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης ἕπετ' Ἀχιλλεύς,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ ἔσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φερέτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τόν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν κὴ ὄχεσφιν
Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

236. ἐν φερέτρῳ in lectulo funebri, quo cadavera efferebantur

Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἠρη
Πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κραιπνῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν, ἀπὸ κραιπνῆς ὑσμίνης
Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι·
Ὀρθῶν δ' ἑσάντων ἀγορὴ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
Ἑζέσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, σπερὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πυλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν
Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἷος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰὴ δ' ἐν νυκλὶ γένοντο·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Ἀσυδὲ νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν
Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν.
Ὄφρα μὲν ὅτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοὴς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ἑλπόμενος νῆάς γ' αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας·
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα·
Οἷος ἐκείνῳ θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
Ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μιμνομεν ἄρνος ἐόντες),
Ἀλλὰ περὶ πρόλιός τε μαχήσεται, ἠδὲ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἴομεν πρόσθεν ἄστυ, πίθεσθέ μοι, ὧδε γὰρ ἔσται·
Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
Ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν

Γνώσε)· ἀπασίως γὰ ἀφίξε) Ιλιον Ιρὴν,
Ος κε φύγῃ· πολλὺς δὲ κύνες ϗ γῦπες ἔδοι)
Τρώων· αἴ γὰ δή μοι ἀπ' ὕαλος ὧδε γ̣ώοιλο·
Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσι πιθώμεθα, κηδόμ̣ϐοί περ,
Νύκλα μ̣ὰ εἰν ἀγορῇ οδένος ἔξομ̣ϐ, ἄσυ δὲ πύργοι,
Υψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι
Μακραὶ, ἐΰξεσοι, ἐζδγμ̣ϐάι εἰρύσοι).
Πρωὶ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Στησόμεθ' ἀμπύργως· τῷ δ' ἄλγιον, αἴκ' ἐθέλησιν,
Ελθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεοδαι.
Αψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππως
Πανλοίᾳ δρόμ̣ᾳ ἄσῃ ὑπὸ πλόλιν ἠλασκάζων.
Εἴσω δ' ὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει,
Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει· πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδοι).
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Εκλωρ·
Πυλυδάμ̣α, σὺ μ̣ὰ ὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ος κέλεαι καλὰ ἄσυ ἀλήμ̣ϐαι αὖτις ἰόνλας.
Η ὕπω κεκόρησδε ἐελμ̣ϐόι ἔνδοθι πύργων;
Πρὶν μ̣ὰ γὰ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάνλες μυθέσκονλο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά·
Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην ϗ Μηονίην ἐραλεινὴν
Κτήμ̣αλα περνάμ̣ᾳ ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσαλο Ζεύς·
Νῦν δ' ὅτε περ μοι ἔδωκε Κρόνῳ παῖς ἀγκυλομήτεω
Κῦδος ἀρέσδ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Αχαιὺς,
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήμ̣αλα φᾶιν' ἐνὶ δήμ̣ῳ·
Οὐ γὰ τις Τρώων ἐπιπείσε)· ὔ γὰ ἐάσω.
Αλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν ἔιπω, πειθώμεθα πάνλες.
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσδε, κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασδε, ϗ ἐγρήγορθε ἕκασος·
Τρῶων δ' ὃς κλεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,

Συλλέξας, λαοῖσι δότω καλαδημοβορῆσαι,
Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμμεν, ἤπερ Ἀχαιούς.
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέσῃ δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀλγιον, αἴκ' ἐθέλῃσι, τῷ ἕσπεσθ'· ὤ μιν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Στήσομαι· ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην·
Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κλυτόνεμα καλέεσθαι.
Ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευε· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, 310
Νήπιοι· ἐκ γὰρ σφέων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πηλυδάμαντι δ' οὔ τις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὖτὰρ Ἀχαιοὶ
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες·
Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινῶν ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε ῥα λὶς ἠϋγένειος,
ὯΙ, ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ
Ὑλης ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών· 20
Πολλὰ δέ τ' ἄλσεα ἔπλητο μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν,
Εἴποθεν ἐξεύροι· μάλα γάρ μιν χόλος αἱρεῖ.
Ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
Ὤ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι·
Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἰλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε κτῆσιν ἅπασαν.
Ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ·
Ἀμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
Αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδέ με νοσφισάντα 30
Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,

Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτῦ γαῖα καθέξει.
Νῦν δ' ἐπεὶ ὖν, Πάτροκλε, ζεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,
Οὔ σε πρὶν κλερίω, πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνείκαι
Τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμυ σεῖο φονῆος·
Δώδεκα δὲ πρωπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κλαμθμοῖο χολωθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως·
Ἀμφὶ δέ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι·
Τὰς αὐτοὶ καμόμεθα, βίηφί τε δυρί τε μακρῷ,
Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
Ὡς εἰπὼν, ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς,
Ἀμφὶ πυρὶ σῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λύσειαν ἄπο βρότον αἰμαλόεντα.
Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴσασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν· ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ·
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Καὶ τότε δὴ λῦσάν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐντεώροιο·
Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λάκῳ.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες·
Ζεὺς δ' Ἥρην πρὸς ἔειπε κασιγνήτην, ἄλοχόν τε·
Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις, πότνια Ἥρη,
Ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,

Οσσον θνητός τ' ἐστὶ, καὶ ὑ τόσα μήδεα οἶδε·
Πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν' ἀρίστη,
Ἀμφότερον, γουνῆ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μέτ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάπτειν;
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Ἡφαίστῳ δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπὲ' ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.
Τὸν δ' εὗρ' ἰδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
Ἑσσάμενον περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο.
Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ συμμέτρα θῆκεν,
Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἳ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐδὰ δ' ὄπω
Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς·
Ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος
Καλὴ, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Εὖ τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις·
Ἀλλ' ἕπεο προλέρω· ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πρόσω ἄγε δῖα θεάων·
Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
Κέκλετο δ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·

Η ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Η μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα,
Μήτηρ ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλεσκε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα· τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε, Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκεα δαίδαλα πολλὰ,
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους,
Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
Ἤδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλὰ Θέτις τε, καὶ Εὐρυνόμη ἔσαν, αἳ μ' ἐσάωσαν.
Η νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεὼ
Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὄπλα τε πάντα.
Η, καὶ ἀπ' ἀκμοβέτοιο πέλωρ ἅλτο ἀντία πεσσῶν
Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλα τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο·
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ', ἀπομόργνυ,
Αὐχένα τε στιβαρὸν, καὶ στήθεα λαχνήεντα·
Δῦ δὲ χιτῶν'· ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ· βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι,
Χρύσειαι, ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.
Τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον· αὐτὰρ ὁ ἕρρων,
Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τίπτε, Θέτι ταναήπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,

Αἰδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὲν ὔτι θαμίζεις.
Αὖδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγε,
Εἰ δύναμαι τελέσαί γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις καλὰ δακρυχέουσα·
Ἦφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
Οσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν,
Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν.
Υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε, τραφέμεν τε,
Ἐξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔργα ἴσος·
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γε νέῳ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἰλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐκ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλῆϊον εἴσω·
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἀχνύται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
Τὴν αὖψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
Ητοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν εἰλέεον, οὐδὲ θύραζε
Εἴων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίαντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠρήγαλο λοιγὸν ἀμῦναι·
Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τ' ἄλλα ἔασε,
Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπαζε.
Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι·
Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων,
Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,

Ἑκλαν' ἐγὶ προμάχοισι, χ' Ἑκλορι κῦδος ἔδωκε.
Τὔνεκα νῦν τὰ σὰ γύναθ' ἱκάνομαι, αἴκ' ἐθέλῃθα
Υἷ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμῳ ἀσπίδα χ' τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας, ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
Καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος, 460
Τρωσὶ δαμείς· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μελὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἴ γὰ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι·
Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσται, οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσεται, ὅς κεν ἴδηται.
Ὡς εἰπὼν, τὴν μὲν λίπεν αὐτῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι·
Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν εἰκοσι πᾶσαι ἐφύσων, 70
Παντοίην εὔπρησον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι,
Ἀλλοτε μὲν παρέδουσι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε,
Ὅππως Ἡφαίστός τ' ἐθέλοι χ' ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, χ' ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· χῦτο δὲ χειρὶ
Ραιστῆρα κραιπνὸν, ἑτέρῃφι δὲ χῦτο πυράγρην.
Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε, σιβαρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν, 80
Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα·
Πέντε δ' ἄρ' αὐτῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε, ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν,
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό,τε σθένος Ὠρίωνος,

Αρχλον θ', ὃν ῥ' ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέυσιν,
Η τ' αὐτῦ τρέφε), καί τ' Ωρίωνα δοκεύει·
Οἴη δ' ἄμμορός ἐσι λοετρῶν Ωκεανοῖο.
Εν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
Καλάς· ἐν τῇ μὲν γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε·
Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομένων,
Ηγίνεον ἀνὰ ἄστυ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
Κῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Αὐλοὶ, φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
Ιστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
Ωρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
Ανδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὔχετο, πάντ' ἀποδοῦναι,
Δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο, μηδὲν ἑλέσθαι.
Αμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι·
Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων·
Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ.
Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἵατο λαῶν,
Τεύχεσι λαμπόμενοι· δίχα δέ σφισιν ἤνδανε βουλή,
Ηὲ διαπραθέειν· ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργεν.
Οἱ δ' ὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
Τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι, καὶ νήπια τέκνα,
Ρύατ', ἐφεσσάμενοι, μετὰ δ' ἀνέρες, οὕς ἔχε γῆρας.
Οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Αρης καὶ Παλλὰς Αθήνη,
Αμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην,

Καλὼ χ᾽ μεγάλω σὺν τἄχεσιν, ὥστε θεώ περ,
Αμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ᾽ ὑπολίζονες ἦσαν.
Οἱ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι,
Εν ποταμῷ, ὅθι τ᾽ ἀρδμὸς ἦεν πάντεσσι βοτοῖσιν,
Ενθ᾽ ἄρα τοί γ᾽ ἵζοντ᾽, εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τοῖσι δ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δέγμενοι, ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βῶας.
Οἱ δὲ τάχα προγόωντο, δύω δ᾽ ἅμ᾽ ἕποντο νομῆες,
Τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ᾽ οὔτι προνόησαν.
Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ᾽ ἔπειτα
Τάμνοντ᾽ ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
Αργυφέων οἰῶν· κτεῖνον δ᾽ ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
Οἱ δ᾽ ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν,
Ιράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ᾽ ἐφ᾽ ἵπποις
Βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον· αἶψα δ᾽ ἵκοντο.
Στησάμενοι δ᾽ ἐμάχοντο μάχην πολέμοιο παρ᾽ ὄχθας,
Βάλλον δ᾽ ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν·
Εν δ᾽ Ερις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ᾽ ὀλοὴ Κὴρ,
Αλλον ζωὸν ἔχουσα νεήλατον, ἄλλον ἄουτον,
Αλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ᾽ ἔχ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν·
Ωμίλευν δ᾽, ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ᾽ ἐμάχοντο,
Νεκρούς τ᾽ ἀλλήλων ἕρυον κατὰ θνειῶτας.

Εν δ᾽ ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον· πολλοὶ δ᾽ ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οἱ δ᾽ ὁπότε στρέψαντες ἵκοιατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ᾽ ἔπειτ᾽ ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν᾽ ὄγμους,
Ιέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι·
Η δὲ μελαίνετ᾽ ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει,

Χρυσείη πέρ ἐοῦσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο.
Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔρθοι
Ἦμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδέτῆρες ἐν ἑλκεσάνοισι δέοντο.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδέται ἐφέσασαν· αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
Ἀσπερχὲς παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι γεγηθὼς
Σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο·
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες
Δεῖπνον ἐρίθοισιν, λευκὰ ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.
Ἐν δ' ἐτίθει σαφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν,
Καλὴν, χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
Ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
Ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπέλον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
Κασσιτέρου· μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νίσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόωεν ἀλωήν.
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ
Μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.
Ἐν δ' ἀγέλῃ ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων·
Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαλο, κασσιτέρου τε,
Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε
Παρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα·
Χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἑπτὰ βόεσσι
Τέσσαρες, ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.

Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι
Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς
Ελκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον, ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
Εγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
Αὖτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
Ισάμφοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
Εν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Αμφιγυήεις
Εν καλῇ βήσσῃ μέγαν οἰῶν ἀργεννάων,
Σταθμούς τε, κλισίας τε, καὶ ηρεφέας ἰδὲ σηκούς.
Εν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Αμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ Δαρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Αριάδνῃ.
Ενθα μὲν ἠῖθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ωρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες·
Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
Εἵατο δύντες, ἦκα σίλβοντας ἐλαίῳ·
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
Ρεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἅρμενον ἐν παλάμῃσιν
Εζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴκε θέῃσιν·
Αλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιῖσταθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνεον καλὰ μέσσους.
Εν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ωκεανοῖο,
Ανλυγα πὰρ πυμάτην σάκεος σύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε σιβαρόν τε,

Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν, 610
Καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἧκε·
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανῷ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας·
Ἡ δ', ἴρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
Τάχεα μαρμαίροντα πὰρ Ἡφαίστοιο φέρουσα.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ, Τ.

Επιγραφή.

Ταῦ δ' ἀπέληγε χόλοιο, ᾧ ἔκθορε δῖος Ἀχιλλεύς.

Ἦως μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὠρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσιν·
Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, Διῒ παρὰ δῶρα φέρουσα·
Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περιπεπιθμένον ὃν φίλον ἥβην,
Κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρονθ'· ἣ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Κεῖσθαι, ἐπεὶδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
Τύνη δ' Ἡφαίστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο,
Καλὰ μάλ', οἷ' ὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ καλὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀτέραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
Ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὡς μιν μᾶλλον ἐδύ χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν·
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσιν ἔχων Διῒ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἧσιν ἐτάρπετο, δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκα μηλείδην ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς ὤρεξ', οἷ' ἐπιεικὲς

Εργ' ἔμμ' ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσαι·
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' ἄλλους
Δείδω, μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μυῖαι κατδῦσαι κατὰ χαλκοβύπας ὠτειλὰς
Εὐλαὶς ἐγγείνωνται, ἀεικίσωσι δὲ νεκρόν·
Ἐκ δ' ἀγὼν σφέας, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τέκνον, μή τοι ταῦτα μελὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα
Μυῖας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἢν περ γὰρ κεῖται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
Αἰεὶ τῷδ' ἔσαι χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων·
Ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
Μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε·
Παλρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε καὶ ἀμῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.
Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς·
Καὶ ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες·
Καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
Τυδείδης τε μενεπτόλεμος, καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ἔγχει ἐρειδόμενω· ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά·
Καδδὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δὰ τάλος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων· ἐὺ γὰρ τὸν ἐνὶ κραδίῃ ὑσμίνῃ

Οὕτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίδησαν Ἀχαιοὶ,
Τοῖσι δ' ἀνισάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἐπλεο, σοὶ κ' ἐμοί· ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένω κῆρ,
Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν, εἵνεκα κούρης.
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμις ἰῷ,
Ἡμάτι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσας· 60
Τῷ κ' ὑ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἔλον ἄσπετον οὖδας,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομνίσαντος.
Ἐκλυρι μὲν κ' Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηρὸν ἐμῆς κ' σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἴω.
Ἀλλὰ τὰ μὲν παρέλυχθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τί με χρὴ
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν· ἀλλ' ἄγε δᾶσον
Ὀτρυντον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Ὄφρ' ἔτι κ' Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν, 70
Αἴκ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλά τιν' οἴω
Ἀσπασίως αὐτοῦ γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἠμετέροιο.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
Τοῖσι δὲ κ' μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀνασὰς·
Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Ἐσθλόν τοι μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν
Ὑβρίζειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπισάμενόν περ ἐόντα. 80
Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ, λιγὺς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

Συνθεσ', Αργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκασος.
Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
καί τέ με νεικείεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι,
ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς,
οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
ἡμάρτι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
οὐλομένη, τῆς μὲν δ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὐδει
πίλναται, ἀλλ' ἄρα ἧγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
βλάπλῃσ' ἀνθρώπους· καλὰ δ' ἕν ἕτερόν γε πέδησε.
καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄασεν, τόν περ ἄριστον
ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φάσ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν,
ἡμάρτι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ἦτοι ὅγ' ἀχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι·
Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει·
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικλυτὸς ἔσσεται ἀνάξει,
τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ δ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
Ψεύσῃ, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις·
εἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὄμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον,
ἦ μὴν τὸν πάντεσσι περικλυτὸν ἔσσεσθαι ἀνάξειν,
ὃς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
τῶν ἀνδρῶν, οἵ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' ὅτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὰ ἀάσθη·
Ἥρη δ' αἰψ' ἄρ' ἔπειτα ἀπὸ πρόσθεν Οὐλύμποιο,

Καρπαλίμως δ' ἵκετ' Αργος Αχαϊκὸν, ἔνθ' ἄρα ἦδη
Ιφθίμην ἄλοχον Σθενέλω Περσηϊάδαο·
Η δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, ὁ δ' ἕβδομος εἰσήκει μείς·
Εκ δ' ἄγαγε σὺ φόωσδε, χ' ἡλιτόμηνον ἐόντα·
Αλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, ἐχέθε δ' Εἰλειθυίας·
Αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα σεσηύδα·
Ζεῦ σάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω·
Ηδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς, ὅς Αργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο σαΐς Περσηϊάδαο,
Σὸν γόνος· οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Αργείοισιν.
Ως φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν·
Αὐτίκα δ' εἷλ' Ατην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ἦσι, χ' ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε χ' ὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι Ατην, ἣ πάντας ἀάται.
Ως εἰπὼν, ἔρριψεν ἀπ' ὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Χειρὶ περισρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχεσκ', ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῶτο,
Εργον ἀεικὲς ἔχοντα, ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ως χ' ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος Εκτωρ
Αργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ σρύμνῃσι νέεσσιν,
Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ἣ σρῶτον ἀάσθην.
Αλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μ' φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Αψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Αλλ' ὄρσευ σόλεμόνδε, χ' ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
Δῶρα δ' ἐγὼν ὅσ' σάντα σαραχεῖν, ὅσα τοι ἐλθὼν
Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Οδυσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός σερ ἄρηος·
Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς σαρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος σεσέφη σόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·

Ατρείδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Αγάμεμνον,
Δῶρα μὲν ἄμ' ἐθέληθα παραχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς,
Ητ' ἐχέμεν, πάρα δ' οἱ· νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'· ὑ γὰ χρὴ κλοπτεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
Οὐδὲ διαλρίβειν· ἔτι γὰ μέγα ἔργον ἄρειλον·
Ως κέ τις αὖτ' Αχιλῆα μελὰ πρώτοισιν ἴδηι)
Εγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
Ως δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηλις Οδυσσεύς·
Μηδ' ὕτως, ἀγαθὸς περ ἐὼν, θεοείκελ' Αχιλλεῦ,
Νήσιας ὄτρυνε πρὸλ Ιλιον ἠγας Αχαιῶν
Τρωσὶ μαχεσομένους· ἐπεὶ ὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσαν
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ανδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν·
Αλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοὴς ἐπὶ νηυσὶν Αχαιὺς
Σίτου γὰ οἴνοιο· τὸ γὰ, μένος ἐστὶ γὰ ἀλκή·
Οὐ γὰ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καλαδύνλα
Ακμηνος σίτοιο δυνήσεῖ) ἄνλα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰ θυμῷ γε μενοινάα πολεμίζειν,
Αλλά τε λάθρη γυῖα βαρύνεῖ), ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε γὰ λιμὸς, βλάβεῖ) δέ τε γόνατ' ἰόνλι.
Ος δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος γὰ ἐδωδῆς,
Ανδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζει,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμνει, πρὶν πάνλας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Αλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, γὰ δεῖπνον ἄνωχθι
Οπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάνλες Αχαιοὶ
Οφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς.
Ομνύέτω δέ τοι ὅρκον, ἐν Αργείοισιν ἀνασὰς,
Μήπολε τῆς ἀνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,

Ἡ θέμις ἐσὶν, ἄναξ, ἢτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν·
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔσω·
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δασὶ ἐνὶ κλισίης ἀρισάσθω
Πιείρη, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδδιὲς ἔχῃσθα.
Ατρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος κὲ ἐπ' ἄλλῳ
Εσσεαι· ὑ μὴ γὸ τι νεμεσσηθὲν, βασιλῆα
Ανδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις σεῦτερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε σεσείσιεν ἄναξ ἀνδρῶν, Αγαμέμνων·
Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας·
Εν μοίρῃ γὸ πάντα δίκειο κὲ καθέλεξας·
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλε) δέ με θυμὸς,
Οὐδ' ἐπιορκήσω, σεὸς δαίμονος· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός σερ ἅρπος,
Μιμνέτω δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
Εκ κλισίης ἔλθωσι, κὲ ὅρκια σισὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἠδὲ κελεύω,
Κρινάμενος κήρηας ἀρισῆας σαναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς σαρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσ' Αχιλῆϊ
Χθιζὸν ὑπέσημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας·
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα καλὰ σρατὸν ἀρὺν Αχαιῶν
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ', Ηελίῳ τε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος σεσέφνε σόδας ὠκὺς Αχιλλεὺς·
Ατρείδη, κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Αγάμεμνον,
Αλλοίέ σερ κὲ μᾶλλον ὀφέλλειε ταῦτα σένεσθαι,
Οσσάκι τις μειλαπαυσωλὴ σολέμοιο γένη),
Καὶ μᾶλλον ὑ τόσον ἧσιν ἐνὶ σήθεσσιν ἐμοῖσι·
Νῦν δ' οἱ μὲν κέα) δεδαϊγμένοι, ὓς ἐδάμασσεν
Εκλωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
Υμεῖς δ' ἐς βρωλὴν ὀτρύνειον· ἢτ' ἂν ἔγωγε
Νῦν μὲν ἀνώγοιμι σολεμίζειν ἧας Αχαιῶν
Νήσιας, ἀκμήνας· ἅμα δ' ἠελίῳ καθαδύνλι

Τἀξιοῦσ᾽ μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην·
Πρὶν δ᾽ ὕπως ἂν ἔμοιγε φίλον καὶ λαμὸν ἰείη
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἐταίρῳ τιθνειῶτος,
Ος μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τέλαμμένος· ἀμφὶ δ᾽ ἑταῖροι
Μύρονθ᾽· τό μοι ὔτι μελὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Αλλὰ φόνος τε, καὶ αἷμα, καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηλις Οδυσσεύς·
Ω Αχιλεῦ, Πηλέως υἱὲ, μέγα φέρτατ᾽ Αχαιῶν,
Κρείσσων ἐς ἐμέθεν καὶ φέρτερος ὐκ ὀλίγον περ
Ἐσσι, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήμαλί κεν πρεβαλοίμην
Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γεγόμην, καὶ πλείονα οἶδα·
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
Αἶψά τε φυλόπιδος πέλει κόρος ἀνθρώποισιν,
Ης τε πλείσην μὴ καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχδιν·
Αμηλος δ᾽ ὀλίγισος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅς τ᾽ ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται·
Γαστέρι δ᾽ ὕπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Αχαιούς.
Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥμαλα πάλλα
Πίπλησιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Αλλὰ χρὴ τὸν μὴ καλαθάπλειν, ὅς κε θάνῃσι,
Νηλία θυμὸν ἔχοντας, ἐπ᾽ ἤμαλι δακρύσαντας·
Οσσοι δ᾽ ἂν πολέμοιο περὶ συγεροῖο λίπωνται,
Μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ᾽ ἔτι μᾶλλον
Ανδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ,
Εσσάμενοι χροΐ χαλκὸν ἀτειρέα· μηδέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυνέων ποτιδέγμενος ἰαχαάζω.
Ηδε γὰρ ὀτρυνὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηι
Νηυσὶν ἔπ᾽ Αργείων· ἀλλ᾽ αὐτόοι ὁρμηθέντες
Τρωσὶν ἐφ᾽ ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Η, καὶ Νέσορος υἱας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,

212. Respicit morem collocationis. vide Casaub. ad illud Persii, Sat. III. In portam nidos calces extendit. et Hesyc. Ανα π. τ.

Φυλείδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον·
Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τελέεσσε δὲ ἔργον·
Ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, ὓς οἱ ὑπέσχη,
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Ἑπτά, ἀταρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
Χρυσῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
Ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κύρηες Ἀχαιῶν·
Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσῃ ἀγορῇ θέσαν· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἴστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν,
Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἣ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο,
Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
Εὔχετο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο ζυγῇ
Ἀργεῖοι καθὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος.
Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
Ἴσθι νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε, καὶ Ἥλιος, καὶ Ἐρινύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Μὴ μὲν ἐγὼ κύρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκα,
Οὔτ' ἄνευ πόφασιν κεχρημένος, οὔτε τεῦ ἄλλου·
Ἀλλ' ἔμενε ἀπρότιμος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
Πολλὰ μάλ', ὅσα διδοῦσιν, ὅτις κ' ἀλίτηται ὀμόσσας.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ·
Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς εἰς μέγα λαῖτμα
Ῥίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἀνσὰς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μέλησθα·

Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσι δίδοῖδα·
Οὐκ ἄν δήπολε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ατρείδης ὤρινε διαμπερὲς, ὐδέ κε κούρην
Ηγᾠ, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλά που θεὸς
Ηθελ' Αχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Ως ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφιπένοντο,
Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Αχιλλῆος θείοιο·
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
Ιππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηΐς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσῇ Αφροδίτῃ,
Ως ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσε
Στήθεά τ', ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα·
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ, εἰκυῖα θεῇσι·
Πάτροκλέ, μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ, κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
Αψ ἀνιοῦσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·
Ανδρα μέν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
Εἶδον πρὸ πόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους, οἳ πάντες ὁλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον·
Οὐδὲ μέν μ' ὅδ' ἔμ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Αχιλλεὺς
Ἐκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
Κλαίειν, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Αχιλλῆος θείοιο
Κυριδίην ἄλοχον ἥσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ες Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιόνεσσι·
Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεί.

Ως ἔφαθ' κλαίουσ' · ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.
Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Αχαιῶν ἡγερέθοντο,
Λισσόμενοι δεῖπνῆσαι · ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων ·
Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
Μή μ' πρὶν σίτοιο κελαίνεσθαι, μηδὲ πόησθαι
Ασσον ἐμοὶ φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει ·
Δύσομαι δ' ἐς ἠέλιον μετέπειτα, καὶ πρήσομαι ἔμπης.
Ως εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεστέλλασεν βασιλῆας ·
Δοιὼ δ' Ατρεΐδαι μενέτην, καὶ δῖος Οδυσεύς,
Νέστωρ, Ιδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοίνιξ,
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον · οὐδέ τι θυμῷ
Τέρπετο, πρὶν πολέμοιο σόμα δύμεναι αἱματόεντος.
Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκαλο, φώνησέν τε ·
Η ῥα νύ μοι πολὺ καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλατ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε περχοίατ' Αχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα ·
Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος · αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Ακμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, ἔνδον ἐόντων,
Σῇ πόθῃ · ὑ μὲν γὰρ τι κακώτερον ἄλλο παθοίμι ·
Οὐδ' εἴ κεν τὸ πάλαι ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
Ος περ νῦν Φθίῃφι τέρεν καλὰ δάκρυον εἴβει,
Χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος · ὁ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ελένης Τρωσὶν πολεμίζω ·
Ηὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφει φίλος υἱὸς,
Εἴ περ ἔτι ζώει γε, Νεοπτόλεμος θεοειδής.
Πρὶν μὲν γὰρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
Οἷον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Αργεος ἱπποβότοιο,
Αὐτῷ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι,
Ως ἄν μοι τὸν παῖδα θοὴ σὺν νηῒ μελαίνῃ

Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκασα,
Κτῆσιν ἐμὴν, δμῳάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ καλὰ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἢ που τυλθὸν ἔτι ζώοντ' ἀχαχῆσθαι,
Γήραΐ τε συγερῷ, καὶ ἐμὴν πολιδέγμενον αἰεὶ
Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθοιλο.
Ὡς ἔφαλο κλαίων· ἐπὶ δὲ σενάχονλο γέρονλες,
Μνησάμενοι τὰ ἕκασος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα τούς γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων, 340
Αἶψα δ' Αθηναίην ἔπεα πλερόενλα πεσνύδα·
Τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος·
Ἦ νύ τοι ὑκέτι πάγχυ μελὰ φρεσὶ μέμβλετ' Αχιλλεύς;
Κεῖνος ὅγε πεσπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Ἧσαι ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἴχον) μελὰ δεῖπνον, ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπασος.
Αλλ' ἴθι, οἱ νέκλαρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐραλεινὴν
Στάξον ἐνὶ σήθεσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκη).
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμανῖαν Αθήνην·
Ἡ δ', ἅρπη εἰκυῖα ταναπλέρυγι, λιγυφώνῳ, 50
Οὐρανῦ ἐκκαλέπαλο, δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Αχαιοὶ
Αὐτίκα θωρήσσονλο καλὰ σραλόν· ἡ δ' Αχιλῆϊ
Νέκλαρ ἐνὶ σήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐραλεινὴν
Στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γένναθ' ἵκη).
Αὐτὴ δὲ πεῖς πάλρὸς ἐριαθενέος πυκινὸν δῶ
Ὤιχετο· τοὶ δ' ἀπάνλθε νεῶν ἐχέονλο θοάων.
Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκπολέον),
Ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο·
Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
Νηῶν ἐκφορέονλο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, 60
Θώρηκές τε κραναγύαλοι· καὶ μείλινα δοῦρα·
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν

Χαλκῦ ὑπὸ τεροπῆς· ὑπὸ δὲ κλύπος ὦρνυτο σοσὶν
Ανδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύστετο δῖος Αχιλλεύς·
Τῦ ϗ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, τὼ δέ οἱ ὄστε
Λαμπέσθην, ὡσεί τε συρὸς σέλας· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Δῦν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
Δύσετο δῶρα θεῦ, τά οἱ Ηφαιστος κάμε τεύχων·
Κνημῖδας μὲν τρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας· 370
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν·
Αμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,
Εἴλετο, τῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γλύεπ', ἠΰτε μήνης.
Ως δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη
Καιομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι,
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τὺς δ' ὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
Ως ἀπ' Αχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
Καλῦ, δαιδαλέυ· περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας 80
Κρατὶ θέτο βριαρήν· ἡ δ', ἀστὴρ ὥς, ἀπέλαμπεν
Ἱππυρις τρυφάλεια· περιστείουτο δ' ἔθειραι
Χρύσειαι, ἃς Ηφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμείας.
Πειρήθη δ' ἔο αὐτῦ ἐν ἔντεσι δῖος Αχιλλεύς,
Εἴ οἱ ἐφαρμόσειε, ϗ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
Τῶ δ' ἦυτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Εκ δ' ἄρα θήκης πάλαιὸν ἐπάσατ' ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν ὐ δύνατ' ἄλλος Αχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Αχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων 90
Πηλίυ ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἱππυς δ' Αὐτομέδων τε ϗ Αλκιμος ἀμφιέπουτες
Ζεύγνυσαν, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινὺς

Γαμφηλῆσ' ἔβαλον, καλὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσω
Κολλητὸν πολὶ δίφρον· ὁ δ' ἄρ μάστιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιϊν ἀόρυσεν
Αὐτομέδων· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἠλέκτωρ ὑπερίων.
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο·
Ξάνθε τε, καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης, 400
Ἀλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
Ἀψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ κ' ἐῶμεν πολέμοιο·
Μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτόθι τεθνειῶτα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφιν θρῴσκει πόδας ἀίολος ἵππος
Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριπεῖσα παρὰ ζυγὸν, ὕδατος ἵκανεν·
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, οὐδέ τι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή. 10
Οὐδὲ γὰρ ἠμελέρῃ βραδυλῇτί τε νωχελίῃ τε,
Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
Ἀλλὰ θεῶν ὤρισος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ,
Ἕκτωρ ἐνὶ πρωμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
Ὅστε ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλά τοι αὐτῷ
Μόρσιμόν ἐσι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή. 20
Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλά καὶ ὣς ἔμπης
Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, Υ.

Επιγραφή.

Υ, Μακάρων ἔρις ὧρτο, φέρει δ' ἐπὶ κάρτος Αχαιοῖς.

Ως οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο
Αμφὶ σὲ, Πηλέος υἱὲ, μάχης ἀκόρητον Αχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευσε θεὰς ἀγορήνδε καλέσσαι
Κρατὸς ἀπ' Ουλύμποιο πολυπλάγχυ· ἡ δ' ἄρα πάσῃ
Φοιτήσασα κέλευσε Διὸς περὶ δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις ἔν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ωκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ελθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
Ηφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ως οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατ'· οὐδ' Ενοσίχθων
Νηκύσησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ιζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
Τίπτ' αὖ, Αργικέραυνε, θεὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας;
Η τι περὶ Τρώων καὶ Αχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄσχισα μάχη πόλεμός τε δέδηε.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Εγνως, Εννοσίγαι, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,
Ων ἕνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

Αλλ᾽ ἦτοι μὴν ἐγὼ μηνίω πλυχὶ Ουλύμποιο
Ημενος, ἔνθ᾽ ὀρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ερχεσθ᾽, ὅφρ᾽ ἂν ἴκηαι μετὰ Τρῶας ἠ Αχαιούς.
Αμφοτέροισι δ᾽ ἀρήγετ᾽, ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστῳ.
Εἰ γὰ Αχιλλῆα οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
Οὐδὲ μίνυνθ᾽ ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα.
Καὶ δέ τέ μιν ἠ πεφόβηντ᾽ ὑπολρομέεσκον ὀρῶλες·
Νῦν δ᾽, ὅτε δὴ ἠ θυμὸν ἐταίρου χώσεται ἀίνῶς,
Δείσω, μὴ ἠ τεῖχος ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ.
Ως ἔφαλο Κρονίδης, πόλεμον δ᾽ ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ᾽ ἴμεναι πόλεμόνδε θεοὶ, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
Ηρη μὴν μετ᾽ ἀγῶνα νεῶν ἠ Παλλὰς Αθήνη,
Ηδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ηδ᾽ ἐριούνης
Ερμείας, ἔς ἐνὶ φρεσὶ πάντα καλίμησι κέκασο·
Ηφαιστος δ᾽ ἅμα τοῖσι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων,
Χωλὰων, ὑπὰ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Ες δὲ Τρῶας Αρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ᾽ αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ηδ᾽ Αρτεμις ἰοχέαιρα,
Λητώ τε, Ξάνθος τε, φιλομμειδὴς τ᾽ Αφροδίτη.
Εὖος μὴν ῥ᾽ ἀπάνευθε θεοὶ θνητοὶ τ᾽ ἔσαν ἀνδρῶν,
Τέως Αχαιοὶ μὴν μέγ᾽ ἐκύδαινον, ὕνεκ᾽ Αχιλλῆς
Εξεφάνη, σθῆρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ᾽ ἀλεγεινῆς·
Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδίότας, ὅθ᾽ ὁρῶλο ποδώκεα Πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Αρηϊ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ᾽ ὅμιλον Ολύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
Ωρτο δ᾽ Ερις κρατερὴ, λαοσσόος· αὖε δ᾽ Αθήνη,
Στᾶσ᾽ ὁτὲ μὴν παρὰ τάφρον ὀρυκλὴν, τείχεος ἐκτὸς,
Αλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἀκλαόων ἐριδούπων μακρὸν ἀΰτει·
Αὖε δ᾽ Αρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος,
Οξὺ κατ᾽ ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,

32. cum animis dissentientibus. vide de dissentijs numinum Petr. Nann. L. VI. C. 12. p. 1314. vol. 1. Grub. Thes. Critic.

Αλλοτε μὲν Σιμόεντι παρ' Ἰδαίοισι ῥέεθρον.
Ὡς τὼ ἀμφοτέρω μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν·
Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσείοντο πόδες πολυπιδάκου Ἴδης,
Καὶ κορυφαὶ, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
Ἐδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Αϊδωνεὺς,
Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, καὶ ἴαχε· μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
Σμερδαλέ', ἀρώετα, τά τε συγέουσι θεοί περ·
Τόσσος ἆρα κλύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
Ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
Ἀντα δ' Ἐνυαλίοιο θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἦρῃ δ' ἀντίον ἔστη χρυσηλάκατος, κελαδεινὴ,
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
Ληθοῖ δ' ἀντίον ἔστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
Ἀντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας πόταμος βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐκλόρος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον
Πριαμίδεω· τῷ γὰρ μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἆσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πτολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν Ἀπόλλων
Ἀντίον Πηλεΐωνος, ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠῦ·
Υἱεῖ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνὴν,
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ

Τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέρτερο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον στολεμίζειν·
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
Πριαμίδη, τί με ταῦτα χ' ὑκ ἐθέλοντα κελεύεις,
Ἀντία Πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰ νῦν πρῶτα ποδώκεος αἴτ' Ἀχιλῆος
Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με χ' ἅλοσε δυρὶ φόβησεν,
Ἐξ Ἰδης, ὅτε βυσὶν ἐπήλυθεν ἠμετέρῃσι·
Πέρσε δὲ Λυρνησσὸν χ' Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὶ Ζεὺς
Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαψηρά τε γυῖα.
Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος χ' Ἀθήνης,
Ἣ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος, ἠδ' ἐκέλευεν
Ἐγχεϊ χαλκείῳ Λέλεγας χ' Τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ ὑκ ἔς' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
Αἰεὶ γὰ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ δ' ἄλλως τῦ γ' ἰθὺ βέλος πέτετ', ὐδ' ἀπολήγει,
Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν· εἰ δὲ θεός περ
Ἴσον τείνειεν πολέμυ τέλος, ἤ με μάλα ῥέα
Νικήσει, ὐδ' εἰ σὰ χάλκεος εὖχε' εἶναι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·
Ἥρως, ἀλλά γε χ' σὺ θεοῖς ἀείγνμέτῃσιν
Εὔχεο· χ' δέ σε φασὶ Διὸς κύρης Ἀφροδίτης
Ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεῦ ἐσίν.
Ἣ μὲν γὰ, Διὸς ἐσ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Λάγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω χ' ἀρείῃ.
Ὡς εἰπὼν, ἔμπνυσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο παΐς λαοσσόον Ἄρηα,
Αντία Πηλείωνος ἰὼν, ἀνὰ ὐλαμὸν ἀνδρῶν·
Ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεὰς μετὰ μῦθον ἔειπε·

Φραζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδαον, ϗ Αθήνη,
Εν φρεσὶν ὑμελέρησιν, ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Αγλία Πηλείωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Απόλλων.
Αλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω
Αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα ϗ ἡμείων Αχιλῆϊ
Παρσαίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
Δείδεσθω· ἴνα εἰδῇ, ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
Αθανάτων· οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἵ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνεσιν πόλεμον ϗ δηϊοτῆτα.
Πάντες δ' Ουλύμποιο καλήλυθμεν ἀγλιόωντες
Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μελὰ Τρώεσσι πάθησι
Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ αἶσα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ·
Εἰ δ' Αχιλεὺς ὑ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς,
Δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
Εν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ηρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον· ὐδέ τί ϛε χρή.
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεὺς ἔριδι ξυνελάσσαι
Ημέας τὺς ἄλλυς, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροι ἦμεν·
Αλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόνλες
Εκ πάτυ ἐς σκοπιὴν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.
Εἰ δέ κ' Αρης ἄρχῃσι μάχης, ἢ Φοῖβος Απόλλων,
Η Αχιλῆ ἴσχωσι, ϗ υκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα ϗ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακριθέντας οἴω
Αψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Ημελέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας.
Ως ἄρα φωνήσας ἡγήσαλο Κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυλον Ηρακλῆος θείοιο,

Υψηλὸν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Αθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἁλέοιτο,
Οππότε μιν σάλος ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
Ενθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
Αμφὶ δ' ἄρ' ἀῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο·
Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
Αμφὶ σὲ, ἥϊε Φοῖβε, καὶ Αρηα πτολίπορθον.
Ως οἱ μὲν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
Βυλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσπλεγέος πολέμοιο
Ωκνεον ἀμφότεροι· Ζεὺς δ', ἤμενος ὕψι, κέλευε.
Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ
Ανδρῶν ἠδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα ποδοῖιν
Ορνυμένων ἄμυδις· δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
Ες μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
Αἰνείας τ' Αγχισιάδης, καὶ δῖος Αχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νεύων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θῦρεν
Πρόσθεν ἔχε σέργοιο, τίναστε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν ἐναντίον ὦρτο, λέων ὥς
Σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκλάμεναι μεμάασιν,
Αγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἀτίζων,
Ερχεῖ), ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χαρὼν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Γίγνεῖ), ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ σθένει ἄλκιμον ἦτορ,
Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεῖ), ἔς δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεῖ) μένει· ἦλτο πέφνῃ
Ανδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεῖ) πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ·
Ως Αχιλῆ ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Αντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.
Οἱ δ' ὅτε δ' ἐγγὺς ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Αἰνεία, τί σὺ, τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθών,
Ἐσσὶ, ἢ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴκειν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
Οὔτοι τοι τύνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει·
Εἰσὶ γὰρ οἱ παῖδες· ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
Ἢ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι.
Αἴκεν ἐμὲ κλείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
Ἤδη μὲν σέ γε, φημὶ, καὶ ἄλλοσε δερὶ φόβησα.
Ἢ οὐ μέμνῃ, ὅτε πέρ ξε, βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα,
Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μεταλῳπαλίζεο φεύγων·
Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
Λῃϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἤγαγον· ἀτὰρ ξὲ Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι οἴομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίον ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Πηλεΐδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὡς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς,
Ἡμῶν κερτομίας, ἠδ' ἀψυλα μυθήσασθαι·
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,
Πρόκλυτ' ἀκουάζοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
Ὄψει δ' ὔτ' ἄρ σῳ σὺ ἐμοὺς ἴδες, ὔτ' ἄρ' ἐγὼ σούς.
Φασί ξε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης·

Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμμν, μήτηρ δέ μοι ἔς᾽ Ἀφροδίτη.
Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσον᾽
Σήμερον· ὐ γὸ φημ᾽ ἐπέεσί γε νηπυλίοισιν
Ὧδε διακριθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι·
Εἰ δ᾽ ἐθέλεις χ᾽ ταῦτα δαήμμαι, ὄφρ᾽ εὖ εἰδῇς
Ἡμέτερην γμείην, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι·
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς·
Κτίσατε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἰλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλισο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
Ἀλλ᾽ ἔθ᾽ ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκυ Ἰδης.
Δάρδανος αὖ τέκετ᾽ υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,
Ὃς δὴ ἀφνειότατος γμέτο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τῦ τριχίλιαι ἵπποι ἔλος κάτα βυκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμμαι ἁταλῇσι·
Τάων χ᾽ Βορέης ἠράσατο βοσκομμάων,
Ἵππῳ δ᾽ εἰσάμμος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
Αἱ δ᾽ ὑποκυσάμμαι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλυς·
Αἱ δ᾽ ὅτε μὺ σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρυραν,
Ἄκρον ἐπ᾽ ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ καλέκλων·
Αλλ᾽ ὅτε δὴ σκιρῷεν ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ᾽ Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα·
Τρωὸς δ᾽ αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ἰλός τ᾽, Ἀσσάρακός τε, χ᾽ ἀντίθεος Γανυμήδης,
Ὃς δὴ κάλλιστος γμέτο θνητῶν ἀνθρώπων·
Τὸν χ᾽ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν᾽ ἀθανάτοισι μέλοιμι.
Ἰλος δ᾽ αὖ τέκετ᾽ υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
Λαομέδων δ᾽ ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
Λάμπον τε, Κλυτίον θ᾽, Ἱκετάονά τ᾽, ὄζον Ἄρηος·

Ασσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Αγχίσην τέκε παῖδα·
Αὐτὰρ ἔμ' Αγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Εκτορα δῖον. 240
Ταύτης τοι γμεῖς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι·
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
Οππως κεν ἐθέλησιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
Αλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς,
Εσάοτ' ἐν μέσση υσμίνη δηϊοτῆτος.
Εσι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ'· υδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἀροίτο.
Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι,
Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα κὰ ἔνθα.
Οπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακύσαις. 50
Αλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας,
Αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι,
Πόλλ' ἔτεά τε καὶ υκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
Αλκῆς δ' ὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον· ἀλλ' ἄγε, θᾶσσον
Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Η ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ πλασε χάλκεον ἔγχος,
Σμερδαλέῳ, μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε θυρὸς ἀκωκὴ· 60
Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
Εχέλο ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
Ρεῖα δ' ἐλάσσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Νήπιος, υδ' ἐνόησε καλὰ φρένα καὶ καλὰ θυμὸν,
Ως υ ῥηϊδίᾳ ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
Ανδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, υδ' ὑποείκειν.
Οὐδὲ τότ' Αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ρῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Αλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πλύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεις

Ησαν· ἐπεὶ σεῖσε σλύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
Τὰς δύο, χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι καστιτέροιο,
Τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν· τῇ ῥ' ἔχεσο χάλκειον ἔγχος.
Δεύτερος αὖτ' Αχιλεὺς σεσίει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα σάντοσε ἴσην,
Αντυγ' ὑπὸ σρώτην, ἢ λεπλότατος δέι χαλκός·
Λεπλοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διὰ σὴ
Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, ᾗ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέχε
Δείσας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Εση ἰεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
Ασπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλεύάμενος δόρυ μακρὸν,
Εση, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας, ὅ οἱ ἄγχι σάγη βέλος· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Εμμεμαὼς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ ὑ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα σάλλε καὶ οἷος.
Ενθα κεν Αἰνείας μὺν ἐπευσύμενον βάλε σέτρῳ,
Η κόρυθ', ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
Τὸν δέ κε Πηλείδης χεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Ω σόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
Ος τάχα Πηλείωνι δαμεὶς Αϊδόσδε κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν Απόλλωνος ἑκάτοιο,
Νήπιος· οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
Αλλὰ τίη νῦν ὗτος ἀναίτιος ἄλγεα σάχει,
Μάψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, χαρισμὰ δ' ἀεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
Αλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς σέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,

Μήπως ϗ Κρονίδης κεχολώσε), αἶκεν Αχιλλεὺς
Τόνδε καλακλείηι· μόριμον δέ οἱ ἔς᾽ ἀλέασθαι,
Οφρα μὴ ἄσπερμος γένηι ϗ ἄφαντος ὅλη)
Δαρδάνυ, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
Οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητάων.
Ηδη γὰρ Πριάμυ γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται).
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ηρη·
Εννοσίγαι᾽, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆισι νόησον
Αἰνείαν, ἢ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἢ κεν ἐάσεις
Πηλείδηι Αχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἑόντα.
Ητοι μὲν γὰρ νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκυς
Πᾶσι μετ᾽ ἀθανάτοισιν, ἐγὼ ϗ Παλλὰς Αθήνη,
Μήποτ᾽ ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ᾽ ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δαήι)
Δαιομένη, δαίωσι δ᾽ ἀρήϊοι υἷες Αχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ᾽ ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ᾽ ἴμεν ἂν τε μάχην ϗ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
Ἰξε δ᾽, ὅθ᾽ Αἰνείας, ἠδ᾽ ὁ κλυτὸς ἦεν Αχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ᾽ ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν,
Πηλείδηι Αχιλῆϊ· ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον
Αωΐδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείαο·
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Αχιλῆος ἔθηκεν,
Αἰνείαν δ᾽ ἐπέσβεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ᾽ ἀείρας·
Πολλὰς δὲ σίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ ϗ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεὺ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
Ἰξε δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχατιὴν πολυαΐκος πολέμοιο·
Ενθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μεθωρήσσοντο·
Τῷ δὲ μάλ᾽ ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέουλα κελεύει
Αντί' Αχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ος σθ. ἄμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
Αλλ' ἀναχωρῆσαι, ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ,
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι·
Αὐτὰρ ἐπεί κ' Αχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Θαρσήσας δὴ "πειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι·
Οὐ μέν γὸ τίς σ' ἄλλος Αχαιῶν ἐξεναρίζει.
Ως εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα· 340
Αἶψα δ' ἔπειτ' Αχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
Θεσπεσίην· ὸ δ' ἔπεσσα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ω πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Εγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, ὐδέ τι φῶτα
Λάζω, τῷ ἐφέηκα, καλαχλάμενα μενεαίνων.
Η ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ηεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως ἀχελάσασθαι.
Ερρέτω· ὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
Εσσεῖ), ὃς καὶ νῦν φύγῳ ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 50
Αλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπολέμοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Η, καὶ ἐπὶ σίχας ἆλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ·
Μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἔστε, δῖοι Αχαιοὶ,
Αλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
Αργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τοσσύσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
Οὐδέ κ' Αρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, ὐδέ κ' Αθήνη,
Τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐρέποι σάμα, καὶ πονέοιτο·
Αλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε, ποσίν τε, 60
Καὶ θέλει, ὔ μ' ἔτι φημὶ μεθησέμεν ὐδ' ἠβαιόν·
Αλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, ὐδέ τιν' οἴω

Τρώων χαιρήσειν, ὅσις κεδὸν ἔλθῃ ἔγχεος.
Ὡς φάτ' ἐπολρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἕκτωρ
Κέκλετ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἴμμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος·
Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε Πηλείωνα·
Καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,
Ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν·
Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσηγὺ κολύσει. 370
Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Ὡς φάτ' ἐπολρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειρον
Τρῶες· σὺν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή·
Καὶ τότ' ἄρ' Ἕκτορα εἶπε παρασὰς Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ θεομάχιζε,
Ἀλλὰ καλὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ, ἠὲ κεδὸν ἄορι τύψῃ.
Ὡς ἔφαθ'· Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο νλαμὸν ἀνδρῶν,
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος. 80
Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκήν,
Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα
Ἐθλὸν, Ὀτρυνῆος μέγαν υἱέα λαῶν,
Ὃν νύμφη τέκε Νηὶς Ὀτρυνῆϊ πολιπόρθῳ,
Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι, Ὑδης ἐν πίονι δήμῳ·
Τὸν ῥ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς,
Μέσσην κακκεφαλήν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάδη·
Δύπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
Κεῖσαι, Ὀτρυνεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Ἐνθάδε τοι θάνατος· γμερτὴ δέ τοι ἔς' ἐπὶ λίμνῃ 90
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὑλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἑρμῳ δινήεντι.
Ὡς φάτ' ἐπαχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε·

Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισώτροις ἁλέσθην
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ· ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα,
Ἐσθλὸν ἀλιξήπορα μάχης, Ἀντήνορος υἱὸν,
Νύξε καλὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἐμβὰς ῥῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπεσε καθ' ἵππων αἰόντα,
Πρόσθεν ἔθεν φάγετα, μεθάφρενον ὦτασι δουρί·
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε χ' ἥρυγε, ὡς ὅτε ταῦρος
Ἠρυγε ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἑλκόντων· γάνυ) δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
Ὡς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀσέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον
Πριαμίδην· τὸν δ' ὔτι πάλιν ἔασκε μάχεσθαι,
Οὕνεκά οἱ μετὰ πᾶσι νεώτατος ἔσκε γόνοισι,
Καί οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα.
Δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷως φίλον ὤλεσε θυμόν·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι πόδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, χ' δίπλοος ἦλτο θώρηξ·
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή·
Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη, πρόσθεν δ' ἕλαβ' ἔντερα χερσὶ λιαθείς.
Ἐκτωρ δ', ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
Καρδίῃ οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δηρὸν ἐκὰς τρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, χ' ἀχάμβος ἔπος ἤυδα·

Εγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσαλο θυμὸν,
Ος μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τελιμνόον· νῦν δ' ἄρ' ἔτι δὴν
Αλλήλους πλώσοιμεν ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας.
Η, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Εκλορα δῖον·
Ασσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' ὑ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Εκτωρ· 430
Πηλείδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὡς,
Ελπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ημεῖς κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι·
Οἶδα δ', ὅτι σὺ μεῖς ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
Αλλ' ἤτοι μεῖς ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Αἴκε ζε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι,
Δουρὶ βαλών· ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.
Η ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τό γ' Αθήνη
Πνοιῇ Αχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
Ηκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἆψ ἴκεθ' Εκλορα δῖον, 40
Αὐτῷ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Εμμεμαὼς ἐπόρουσε, καλακλάμμαι μενεαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Απόλλων
Ρεῖα μάλ', ὥστε θεὸς, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Τρὶς μεῖς ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς
Εγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν·
Αλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦτέ τοι ἄγχι
Ηλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Απόλλων, 50
Ω, μέλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων·
Η δήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀνθιβολήσας,
Εἴπερ τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι·
Νῦν δ' ἄλλους Τρώων ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.
Ως εἰπὼν, δρύπτ' ὗτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·

Ηριπε δὲ περπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε,
Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε
Καστόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἷε Βίαντος, 460
Ἀμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γύνων,
Εἶπος εὖ περίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, ὃ οἱ περισεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γὰρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς· ὁ μὲν ἵππιος χείρεσι γύνων,
Ἰέμενος λίσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ ὦτα καθ' ἵππαρ·
Ἐκ δέ οἱ ἵππαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτῦ 70
Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε,
Θυμῦ δαϊόμενον· ὁ δὲ Μύλιον ὦτα παρασὰς
Δουρὶ κατ' οὖς· εἴθαρ δὲ δι' ὄσσε ἦλθ' ἐτέροιο
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον
Μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἑλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή·
Δηϊαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχυσι τένοντες
Ἀστῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμὴ χαλκείη· ὁ δέ μιν μύε χεῖρα βαρυνθεὶς, 80
Πρόσθ' ὀρόων θάνατον· ὁ δὲ φάσγανῳ αὐχένα θεῖνας,
Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν,
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβώλακος εἰληλύθει·
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός·

Ηριπε δ' ἐξ ὀχέων· ὁ δ' Αρηΐθοον θεράποντα,
Αψ ἴππους τρέψαντα, μεταφρένον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ, ἀπὸ δ' ἄρματος ὦσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ως δ' ἀναμαιμάει βαθὲ ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίετ' ὕλη,
Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
Ως ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, δαίμονι ἶσος,
Κτείνομένους ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ως δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
Τριβέμμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ,
Ῥίμφα τε λέπτ' ἐγγύαλον βοῶν ὑπὸ ποσσὶ ἐριμύκων·
Ως ὑπ' Αχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Στεῖβον ὁμῶς νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
Ας ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵτ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, Φ.

Επιγραφή.

Φῖ, μόγος Λἰακίδαο παρ' ἠϊόνας πολαμοῖο.

ΑΛΛ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐϋῤῥεῖος πολαμοῖο
Ξάνθυ δινήεντος, ὃν ἀθάναλος τέκελο Ζεύς,
Ενθα διαλμήξας, τὰς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε
Πρὸς πόλιν, ἦπερ Αχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο,
Ημαλι τῷ πελέρῳ, ὅτε μάγελο φαίδιμος Εκτωρ·
Τῇ ῥ' οἵ γε πεχέοντο πεφυζότες· ἠέρα δ' Ηρη
Πίτνα πεύθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἠμίσεις δὲ
Ες πολαμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον, ἀργυροδίνην·
Εν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πάλάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
Οχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ
Εννεον ἔνθα κ' ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.
Ως δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
Φαγέμεναι πολεμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
Ορμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πλώσησι κατ' ὕδωρ·
Ως ὑπ' Αχιλλῆος Ξάνθυ βαθυδινήεντος
Πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμιξ ἵππων τε κ' ἀνδρῶν·
Αὐτὰρ ὁ διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθας,
Κεκλιμένον μυρίκῃσιν· ὁ δ' ἔνθορε, δαίμονι ἶσος,
Φάσγανον οἷον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·
Τύπτε δ' ἐπισροφάδην· τῷ δὲ στόνος ὦρτο ἀεικὴς
Αορι θεινομένων, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

Ως δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
Φεύγουσιν, σιμπλᾶσι μυχὸς λιμένος ἀόρμου,
Δειδίοτες· μάλα γάρ τε καλὸν δίει, ὅν κε λάβῃσιν·
Ως Τρῶες σοφαμοῖο καλὰ δεινοῖο ῥέεθρα
Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ', ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
Ζωοὺς ἐκ σοφαμοῖο δυώδεκα λέξατο κύρυς,
Ποινὴν Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἦΰτε νεβρούς·
Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι, 30
Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι·
Δῶκε δ' ἑταίροισιν, καλάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας·
Αὐτὰρ ὁ ἆψ ἐπόρουσε, καλακλάμβας μεγαίνων.
Ἐνθ' υἷϊ Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο,
Ἐκ σοφαμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
Ἦγε, λαβὼν ἐκ παιρὸς ἀλωῆς ὑκ ἐθέλοντα,
Ἐννύχιος σπομολῶν· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τάμνε, νέας ὄρπηκας, ἵν' ἅρμαλος ἄντυγες εἶεν·
Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἦλυθε δῖος Ἀχιλλεύς·
Καὶ τότε μὲν μιν Λῆμνον ἐϋκλειμένην ἐπέρασσε, 40
Νησσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
Κεῖθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἰμβριος Ἠετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, παιρώϊον ἵκετο δῶμα.
Ἔνδεκα δ' ἤματα δυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς ἀΐδαο, καὶ ὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος, 50
Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ παντὸς ἑταῖροι βάλε· τεῖρε γὰρ ἱδρὼς
Φεύγοντ' ἐκ σοφαμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·

Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, ὥσπερ ἔπεφνον,
Αὖτις ἀνασήσον) ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντος·
Οἷον δὴ κἀδ' ἦλθε, φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος· ὑδέ μιν ἔχει
Πόντος ἀλὸς πολιῆς, ὃ πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κἀ δυρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσε), ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ δαείω,
Ἦ ἄρ' ὁμῶς κἀ κεῖθεν ἐλεύσε), ἤ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζοος, ἥτε καὶ ἀλλοτρεπέρον περ ἐρύκει.
Ὡς ὤρμαινε μνῶν· ὁ δέ οἱ χεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
Γύνων ἄψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν κἀ κῆρα μέλαιναν·
Ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε κἀ λάβε γύνων
Κύψας· ἐν χείρ δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔσχε, ἰεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσετο γόνων,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, ὐδὲ μεθίει·
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Γνῶμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον·
Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο, διοτρεφὲς, αἰδοίοιο.
Πὰρ γάρ τοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
Ἡμαλίῃ τῷ, ὅτε μ' εἶλες ἐϋκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
Καί μ' ἐπέρασας, ἄνδρθεν ἄγων πατρός τε, φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην· ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον·
Νῦν δ' ἑλύμην τρὶς τόσα πορών· ἠὼς δέ μοι ἐστὶν
Ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἰλιον εἰλήλυθα,
Πολλὰ παθὼν, νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω σῦ ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,

Ος με ζοὶ αὖτις ἔδωκε· μινυθάδιον δέ με μήτηρ
Γείναλο Λαοθόη, θυγάτηρ Αλαο γέροντος,
Αλέω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολεμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον ἀμπείσαρ ἔχων ὑπὸ Σαλνιόεντι·
Τῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ ἢ ἄλλας·
Τῆσδε δύω γωόμεθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις·
Ητοι τὸν πρώτοισι μελὰ πρυλέεσσι δαίμοσας,
Αντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δυρί·
Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἕσσε)· ὑ γὰ οἴω
Σὰς χεῖρας φάξεσθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Αλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
Μή με κτεῖν', ἐπεὶ ὐχ ὁμογάστριος Εκτορός εἰμι,
Ος τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε, κραιερόν τε.
Ως ἄρα μὴν Πριάμοιο πεσσήδα φαίδιμος υἱὸς,
Λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλιχλον δ' ὄπ' ἄκουσε·
Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρδε·
Πρὶν μὲν γὰ Πάτροκλον ἐπισπεῖν μόρσιμον ἦμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, ἢ πολλὺς ζωὸς ἕλον, ἠδ' ἐπέρασσα·
Νῦν δ' ὐκ ἔσθ', ὅς κεν θάνατον φύγῃ, ὅτ κε θεός γε
Ιλίῦ πεπάρειθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι,
Συμπάντων Τρώων, περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
Αλλὰ, φίλος, θάνε ἢ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὖτως;
Κάτθανε ἢ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων·
Ουχ ὁράας, οἷος κἀγὼ, καλός τε, μέγας τε,
Παῖρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείναλο μήτηρ·
Αλλ' ἐπί τοι κἀμοὶ θάνατος ἢ μοῖρα κραταιὴ
Εσσε), ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ·
Οπποτέ τις ἢ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἑλε),
Η ὄγε δυρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νλῆφιν ὀϊσῷ.
Ως φάτο· τῦ δ' αὐτῦ λύτο γύναλα ἢ φίλον ἦτορ.

Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὁ δ' ἔζετο χεῖρε πιλάσας
Ἀμφοτέρας· Ἀχιλλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ
Τύψε καλὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δῦ ξίφος ἄμφηκες· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς πολεμόνδε, λαβὼν πόδας, ἦκε φέρεσθαι,
Καί οἱ ἐπᾴχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν· 121
Εὖλαυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλὴς
Αἷμ' ἀπολιχμήσον), ἀκηδέες· οὐδέ (ε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσε)· ἀλλὰ Σκάμανδρος
Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς ἀρέα κόλπον.
Θρώσκων τις καλὰ κῦμα μέλαιναν ῥῖχ' ὑπαλύξει
Ἰχθύς, ὥς κε φάγῃσι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς,
Ὑμεῖς μὲν, φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων·
Οὐδ' ὑμῖν πολεμὸς περ ἐΰῤῥοος ἀργυροδίνης 30
Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους,
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ καὶ ὧς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Πολεμὸς δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
Δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Τόφρα δὲ Πηλέος υἱὸς, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, καλαχλάμυας μνησαίνων, 40
Υἱέϊ Πηλεγόνος· τὸν δ' Ἀξιὸς ἀρυρέθρος
Γείναθ', καὶ Περίβοια, Ἀκεσαμενοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη· τῇ γὰρ μίγη ποταμὸς βαθυδίνης.
Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
Ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε

Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
Τὺς Ἀχιλλεὺς ἐδάϊξε καλὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν,
Οἱ δ' ὅτε δὴ χειδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τίς, πόθεν ἐς ἀνδρῶν, ὃ μὰ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν; 150
Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
Πηλεΐδη μεγάθυμε, τίη γένεϊ ἐριτίνεις;
Εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας· ἦδε δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἰλιον εἰλήλουθα·
Αὐτὰρ ἐμοὶ γένεὴ ἐξ Ἀξιοῦ ἀργυροδίνεω,
Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ· τόνδ' ἐμὲ φασὶ
Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 60
Ὣς φάτ' ἀπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ὁμαρτῇ δύρασιν ἀμφὶς
Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ
Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφὲς· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτῆς
Γαίῃ ἐνεσήριχτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπλέκτοιο
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, καλακτάμενος μενεαίνων· 70
Καὶ τὸν μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
Μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλεΐδης δ', ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἀλτ' ἐπί οἱ μεμαώς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλῆος
Οὐ δύνατ' ἐκ χρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ·
Τρὶς μὲν μιν πελέμιζεν, ἐρύσσασθαι μενεαίνων,

Τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρασον, ἤθελε θυμῷ
Ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλῆς χεδόν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
Γαστέρα γὰρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
Ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλῆς δ' ἄρ' ἐνὶ σήθεσσιν ὀρούσας,
Τᾷ χεὰ τ' ἐξενάριξε, καὶ ἀχόμενος ἔπος ηὔδα·
Κεῖσ' ὕτω· χαλεπόν τοι ἐριθενέος Κρονίωνος
Παισὶν ἐριζέμεναι, Πηλαμοῖό περ ἐκγεγαῶτι.
Φῆσθα σὺ μὲν Πηλῆϊ βίης ἔμμεναι ἀρὺ ῥέοντος·
Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι·
Τίκτε μ' ἀνὴρ, πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσι,
Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν·
Τῶ κρείσσων μὲν Ζεὺς Πηλεΐωνων ἀλιμυρήντων· 90
Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεὴ, Πηλῆος τέτυκται.
Καὶ γάρ τοι ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
Χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι·
Τῷ, ὅτε κρείων Ἀχελῷϊος ἰσοφαρίζει,
Οὐδὲ βαθυῤῥείταο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
Ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν·
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,
Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος. 200
Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαγνε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες·
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἴέναι μετὰ Παίονας ἱπποκορυστὰς,
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ

Χέρσ' ὑπὸ Πηλείδαο ϗ ἄορι ῖφι δαμήτα.
Ενθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ασύπυλόν τε,
Μνησόν τε, Θρασίόν τε, ϗ Αἴνιον, ἠδ' Οφελέστην·
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κλάγε Παίονας ὠκὺς Αχιλλεύς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Πολαμὸς βαθυδίνης,
Ανέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκφθέγξαλο δίνης·
Ω Αχιλεῦ, περὶ μὲν κραλέεις, περὶ δ' ἄϊσυλα ῥέζεις
Ανδρῶν· αἰεὶ γὰρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα, μέρμερα ῥέζειν·
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐραλειναὶ ῥέεθρα,
Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κλέπτεις ἀϊδήλως·
Αλλ' ἄγε δὴ, ϗ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Εσαι ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφὲς, ὡς σὺ κελεύεις·
Τρῶας δ' ὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλως ἐναρίζων,
Πρὶν ἔλσαι καλὰ ἄστυ, ϗ Εκτορι πειρηθῆναι
Ανδιβίην, ἤ κέν με δαμάσσῃ, ἤ κεν ἐγὼ τόν.
Ως εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἶσος.
Καὶ τότ' Απόλλωνα προσέφη Πολαμὸς βαθυδίνης·
Ω πόποι, Αργυρότοξε, Διὸς τέκος, ὐ σύ γε βυλὰς
Εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Τρωσὶ παρισάμενος ϗ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
Η, ϗ Αχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσῳ,
Κρημνῷ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι δύων·
Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὦσε δὲ νεκρὺς
Πολλὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, ὓς κλάζ' Αχιλλεύς·
Τὺς ἔκβαλλε δύραζε, μεμυκὼς, ἠΰτε ταῦρος,
Χέρσονδε· ζωὺς δ' ἐσάω καλὰ καλὰ ῥέεθρα,

Κρύπλων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' Αχιλῆα κυκώμενον ἵσταλο κῦμα, 240
Ωθει δ' ἐν σάκεϊ πίπλων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι· ὁ δὲ πλελέην ἕλε χερσὶν
Εὐφυέα, μεγάλην· ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριπῦσα
Κρημνὸν ἅπανλα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Οζοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν,
Εἴσω πᾶσ' ἐριπῦσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀορύσας,
Ηϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
Δείσας· γὸ ἔτ' ἔλησε μέγας θεὸς, ὧρλο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ακροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
Δῖον Αχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. 50
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ,
Αἰετῷ οἵματ' ἔχων μέλανος, τῷ θηρίῃρος,
Ος θ' ἅμα κάρλιστός τε καὶ ὤκιστος πελεινῶν.
Τῷ εἰκὼς ἤϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν· ὕπαγθα δὲ τοῖο λιαθεὶς
Φεῦγ', ὁ δ' ὄπιαθε ῥέων ἕπελο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Ως δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχείηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρυ
Αμφυλὰ καὶ κήπυς ὕδαλος ῥόον ἡγεμονάει,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχμαλα βάλλων·
Τὴν μὲν τε πρέονλος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι 60
Οχλεῦνλ), τὸ δέ τ' ὦκα καλαιβόμενον κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ πρανεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγονλα·
Ως αἰεὶ Αχιλῆα κιχήσαλο κῦμα ῥόοιο,
Καὶ λαψηρὸν ἐόνλα· θεοὶ δέ τε φέρλεροι ἀνδρῶν.
Οσσάκι δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς
Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι, εἴ μιν ἅπανλες
Αθάναλοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διϊπελέος πολαμοῖο
Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,

Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γύνατ' ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαυθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπλε ποδοῖιν·
Πηλείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν ἐς ὑρανὸν ἀρύν·
Ζεῦ πάτερ, ὡς ὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέρη
Ἐκ ποταμοῖο σαώσας· ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι.
Ἄλλος δ' ὔτις μοι τόσον αἴτιος ὑρανιώνων,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσιν ἐθελξεν,
Ἣ μ' ἔφαλο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
Λαψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὡς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος,
Τῷ κ' ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριζε·
Νῦν δέ με λυγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι,
Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα.

ἀποέρσει

Ὣς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν εἰκέλην·
Χερὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπισώσαντ' ἐπέεσσι·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
Τοίω γὰρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμέν,
Ζηνὸς ἐπαμήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
Ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν·
Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός·
Αὐτάρ τοι σὺκινῶς ὑποθησόμεθ', αἴκε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πολέμοιο,
Πρὶν καλὰ Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκόν, ὅς κε φύγῃσι· σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας
Αψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
Τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπιθήτην·
Αὐτὰρ ὁ βῆ, μέγα δ' ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφέλμιὴ,
Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·

Πολλὰ δὲ τάφρεα καλὰ διϊκλαμψῶν αἰζηῶν
Πλῶον, ἢ νέκυες· τῦ δ' ὑψόσε γύνατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον αἰσονίος ἀν' ἰθύν· ὑδέ μιν ἔσχε
Εὐρυὺ ῥέων πολαμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Αθήνη·
Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
Υψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας·
Φῖλε κασίγνηθε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Εκπέρσει, Τρῶες δὲ καλὰ μόθον ὐ μενέουσιν.
Αλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, ἢ ἐμπίπλησθι ῥέεθρα
Υδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους·
Ισην δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
Φιτρῶν ἢ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ος δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἶσα θεοῖσι.
Φημὶ γὰρ ὅττε βίην χραισμησέμεν, ὅττε τι εἶδος,
Οὔτε τὰ τάφρεα καλὰ, τά οἱ μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα· καδδέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν, ἄλις χεράδος περιχάσας
Μυρίον, ὑδέ οἱ ὀστέ' ἐπισήσον) Αχαιοὶ
Αλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτῦ οἱ ἢ σῆμα τετεύξε), ὑδέ τι μὶν χρεὼ
Εσαι τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Αχαιοί.
Η, ἢ ἐπῶρτ' Αχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε, ἢ αἵματι, ἢ νεκύεσσι.
Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διϊπετέος πολαμοῖο
Ισατ' ἀειρόμενον, καλὰ δ' ἤρτε Πηλείωνα.
Ηρη δὲ μέγ' ἄϋσε, περιδδείσασ' Αχιλῆϊ,
Μή μιν ἀποέρσειε μέγας πολαμὸς βαθυδίνης·
Αὐτίκα δ' Ηφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
Ορσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα γὰρ σέθεν ἢ

Ξάνθον διηέντα μάχῃ πίσκομεν εἶναι·
Αλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκειο δὲ φόνον πολλήν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέστεω Νότοιο,
Εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρουσα θύελλαν,
Ἣ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα· σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
Δένδρεα καῖε, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρί· μηδέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποστρέπτω, καὶ ἀρειῇ·
Μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος· ἀλλ' ὁπόταν δὴ 340
Φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε χρὴ ἀκάματον πῦρ.
Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ πολύστονος θεσπεσιαὶς πῦρ.
Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς
Πολλούς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, κέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψ' ἀν ξηραίνῃ, χαίρει δέ, μιν ὅστις ἐθείρει·
Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶδ' ἄρα νεκροὺς
Κῆεν, ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φόνον παμφανόωσαν. 50
Καίετο πτελέαί τε, καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι,
Καίετο δὲ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον,
Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει·
Τείρετ' ἐγχέλυές τε, καὶ ἰχθύες, οἵ καλὰ δίνας,
Οἵ καλὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.
Καίετο δ' ἰς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἡφαιστ', ὅττις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
Οὐδ' ἄν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην· 60
Λῆγ' ἔριδος· τεῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἀστυ ἐξελάσειε· τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ καιόμενος· ἁτὰ δ' ἕφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,

Κνίσῃ μειλόμμυος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα καίτκανα κεῖτο·
Ὡς τῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' ἀϋτμὴ,
Ηφαίστοιο βίηφι πολύφρονος, αὐτὰρ ὅγ' Ηρην,
Πολλὰ λισσόμμυος, ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
Ηρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν βόον ἔχραε κήδειν
Ἐξ ἄλλων; ὃ μμῦ τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
Οσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί.
Αλλ' ἦτοι μμὺ ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελαίεις·
Παυέσθω δὲ καὶ αὐτος· ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δαίῃ)
Καομμύη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Αχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ηρη,
Αὐτίκ' ἄρ' Ηφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
Ηφαιστε, κέο, τέκνον ἀγακλέες· ὃ γὰρ ἔοικεν
Αθάναλον θεὸν ὧδε βροτῷ ἕνεκα συφελίζειν.
Ως ἔφαθ'· Ηφαιστος δὲ καλέσσατο θεασιδαὲς πῦρ·
Αψορρον δ' ἄρα κῦμα καλέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μμῦος, οἱ μμὺ ἔπειτα
Παυσάσθην· Ηρη γὰρ ἐρύκακε χωομμύη πέρ.
Εν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα,
Αργαλέη, δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄηλο·
Συν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμάδῳ, βράχε δ' ἀρεῖα χθών·
Αμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας ὐρανός· ἄϊε δὲ Ζεύς
Ημμος Ουλύμπῳ, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ
Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Ενθ' οἵ γ' ὐκ ἔτι δηρὸν ἀφέσασαν· ἦρχε γὰρ Αρης
Ρινοτόρος, καὶ πρῶτος Αθηναίῃ ἐπόρουσε,
Χάλκειον ἔγχος ἔχων· καὶ ὀνειδείοις φάτο μῦθον·

Τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεὺς ἤριδι ξυνελαύνεις,
Θάρσος ἄϊλον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Ἦ ῥ' ἐμέμνῃ, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ παρόψιον ἕλκος ἐλοῦσα,
Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας·
Τῷ σ' αὖ νῦν οἷόν ἀποτισέμεν, ὅττα μ' ἔοργας.
Ὡς εἰπὼν, ὕτησε κατ' αἰγίδα θυσανόεσσαν, 400
Σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνὸς,
Τῇ μιν Ἄρης ὕτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ·
Ἡ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης·
Τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Καί οἱ ἐπιχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Νηπύτι', οὐδέ νύ πω περ ἐπιφράσω, ὅσσον ἀρείων 10
Εὔχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μῶν ἀντιφερίζεις;
Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
Ἣ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεν ὅσσε φαεινώ·
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λαοπλόκος Ἥρη,
Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὤ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη, 20
Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
Δηΐῳ ἐκ πολέμοιο καλὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε.
Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέστυφε, χάρη δὲ θυμῷ·
Καί ῥ' ἐπιειμένη, πρὸς στῆθεα χειρὶ παχείῃ

394. Impudens & molesta reddit Clarkius, nec male. ex κύων canis animal impudens: et μύϊα, musca, animal molestum. Scribit autem Orus Apollo Aegyptios, impudentiam significantes, pinxisse muscam.

Ηλασε, τῆς δ' αὐτῦ λύτο γύναλα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖτο πολὶ χθονὶ πυλυβοτείρῃ·
Η δ' ἄρ' ἐπαλχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
Τοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
Εἶεν, ὅτ' Αργείοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν,
Ωδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Αφροδίτη
Ηλθεν Αρει ἐπίκυρος, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα·
Τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ιλίυ ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.
Ως φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ηρη.
Αὐτὰρ Απόλλωνα προσέφη κρείων Ενοσίχθων·
Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
Αρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητὶ
Ιόμεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς πρὸς χαλκοβατὲς δῶ.
Αρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε
Καλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα·
Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες· οὐδέ νυ τήν γε
Μέμνησαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ιλιον ἀμφὶ,
Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν,
Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν;
Ητοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ιδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Αλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ωραι
Εξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε
Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων·
Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ.

Νῶϊ δέ τ' ἄψορροι νίομφι, κεκοπότι θυμῷ,
Μισθῦ χωόμφοι, τὸν ὑποσὰς ὐκ ἐτέλεσσε.
Τῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; ὐδὲ μεθ' ἡμέων
Πειρᾷ, ὥς κεν Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
Πρόχυ κακῶς, σὺν πᾶσι ἢ αἰδοίης ἀλόχοισι;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Απόλλων·
Εννοσίγαι', ὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
Εμμεναι, εἰ δὴ σοί γε, βροτῷ ἕνεκα, πολεμίζω,
Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
Ζαφλεγέες τελέθυσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Αλλοτε δ' αὖ φθινύθυσιν ἀκήριοι· ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης· οἱ δ', αὐτοὶ θηριαάδων.
Ως ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδλο γὰ ῥα
Παλροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.
Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν
Αρτεμις ἀγροτέρη, ἢ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
Φεύγεις δὴ, Εκάεργε; Ποσειδάωνι δὲ νίκην
Πᾶσαν ἐπέτρεψας; μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας;
Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως;
Μή σε γῦν ἔτι πάλρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου, ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Αντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ως φάτο· τὴν δ' ὔτι προσέφη ἑκάεργος Απόλλων·
Αλλὰ χολωσαρμὴν Διὸς αἰδοίη παράκοιτις,
Νείκεσεν Ιοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσι·
Πῶς δὲ σὺ νῦν μίμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντί ἐμεῖο
Στήσασθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μετόπισθε γένωμαι,
Τοξοφόρῳ περ ἐοσῃ· ἐπεὶ ζ λέοντα γυναῖξι
Ζεὺς θῆκεν, ἢ ἔδωκε καλακλάμεν, ἥν κ' ἐθέλῃσθα.
Ητοι βέλτερόν ἐστι κατ' ὄρεα θῆρας ἐναίρειν,
Αγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ πρεισσοσιν ἴφι μάχεσθαι.

Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Οσσον φερτέρη εἰμί, ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Η ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων ἀίνυτο τόξα· 490
Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' ἴλαα μειδιόωσα
Εντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί·
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
Η ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇ γε ἀλώμεναι ἄϊσιμον ἦεν·
Ως ἡ δακρυόεσσα φύγη, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Αργειφόντης·
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι ὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
Αλλὰ μάλα πεύθρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν 500
Εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κραιπνῇφι βίηφιν.
Ως ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
Πεπλεύτ' ἄλλυδις ἄλλα μελὰ προφάλιγγι κονίης·
Η μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς·
Η δ' ἄρ' Ολυμπον ἵκανε, Διὸς πρὸς χαλκοβατὲς δῶ,
Δακρυόεσσα δὲ παλὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
Αμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προσὶ οἱ
Εἵλε παλὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνήρετο, ἡδὺ γελάσας·
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐναντίη; 510
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος Κυδοιμή·
Σή μ' ἄλοχος συφέλιξε, πάτερ, λαοσσόος Ηρη,
Εξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ὀφέλλει).
Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αὐτὰρ Απόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ιλιον ἱρήν·
Μέμβλετο γὰρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πτόλιος,
Μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ·

Οἱ δ' ἄλλοι θεὸς Ολυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δὲ, μέγα κυδιόωντες·
Καδδ' ἴζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ· αὐταρ Αχιλλεὺς
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν ἠ μώνυχας ἵππους.
Ως δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς ὐρανὸν ἀρὺν ἱκάνει
Ασεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μηνῖς ἀνῆκε·
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δέ κήδε' ἐφῆκεν·
Ως Αχιλεὺς Τρώεσι πόνον ἠ κήδε' ἔθηκεν.
Εἰσήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείυ ἐπὶ πύργυ,
Ες δ' ἐνόησ' Αχιλῆα πελώριον· αὐταρ ὑπ' αὐτῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, ὐδέ τις ἀλκὴ
Γίνεθ'· ὁ δ' οἰμώξας ἀπὸ πύργυ βαῖνε χαμᾶζε,
Οτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτὺς πυλαωρύς·
Πεπλαμένυς ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ
Ελθωσι πρότὶ ἄσυ πεφυζότες· ἦ ῥὰ Αχιλλεὺς
Εγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι·
Αὐταρ ἐπεί κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
Αὖτις ἐπ' ἄψ θέμενοι σανίδας πυκινῶς ἁραρύας·
Δείδια μὴ, μὴ ὗλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅλῃ).
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, ἠ ἀπῶσαν ὀχῆας·
Αἱ δὲ πελασθεῖσαι τεῦξαν φάος· αὐταρ Απόλλων
Αντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος ἠ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
Φεῦγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἕφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κραιερὴ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
Ενθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Αχαιῶν,
Εἰ μὴ Απόλλων Φοῖβος Αγήνορα δῖον ἀνῆκε,
Φῶτ', Αντήνορος υἱὸν, ἀμύμονά τε, κραιερόν τε.
Εν μὲν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Εστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,

Φηγῷ κεκλιμμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Αὐτὰρ ὅγ', ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πολίπορθον,
Ἔστη, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ὤ μοι ἐγών, εἰ μή κεν ὑπὸ κρατερῷ Ἀχιλῆος
Φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
Αἰρήσει με καὶ ὤς, καὶ ἀνάλκιδα θεινόμενόν περ·
Εἰ δ' ἄν ἐγὼ τούτους μὴ ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, πεσὼν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Ἰφθης τε κνημούς, καλά τε ῥωπήϊα δύω,
Εὐρέριος δ' ἄν ἔπειτα λοεσσάμενος πολεμοῖο,
Ἱδρῷ ἀποψυχθείς, πολὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην·
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μ' ἀπαειρόμενον πόλεως πεδίονδε νοήσῃ,
Καί με μελαΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἔσαν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
Λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔσκε μαχητῶν.
Εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλεως καλεναυλίον ἔλθω·
Καὶ γὰρ θην τούτῳ τρῶλος χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ,
Εν δὲ ἴα ψυχή, θνητὸν δέ ἑ φασ' ἄνθρωποι
Εμμεναι· αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ὡς εἰπὼν, Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
Ἀλκιμον ὡρμᾶτο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, ὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ ὑτάσῃ, ἢ βάλῃσιν,
Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
Ἀλκῆς, πρίν γ' ἢὲ ξυμβλήμεναι, ἢὲ δαμῆναι·
Ὡς Ἀλήνορος υἱὸς ἀγαυὸς, διος Ἀγήνωρ,

Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Αχιλῆος.
Αλλ' ὁ γὰ ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔχετο πάντοσε ἴσην,
Εγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' ἀὔτει·
Η δή σε μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Αχιλλεῦ,
Ημαλι τῶδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων·
Νηπύτι', ἦτ' ἔτι πολλὰ τεθάξεσ) ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ·
Εν γὰ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμὲν,
Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν,
Ιλιον εἰρυόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
Ωδ' ἐκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
Η ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε·
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούναλος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
Αμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτέυκτος καστιτέροιο
Σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημένῳ, οὐδ' ἐπέρησε· θεὺ δ' ἠρύκακε δῶρα.
Πηλείδης δ' ὥρμησατ' Αγήνορος ἀντιθέοιο
Δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Απόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
Αλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
Ησύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι.
Αὐταὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ·
Αὐτῷ γὰ ῥ' Εκάεργος Αγήνορι πάντα ἐοικὼς,
Εστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπίσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Εως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
Στρέψας πὰρ πόλεμόν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγε Απόλλων,
Ως αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσσὶν οἷσι·
Τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
Ασπάσιοι πρὸς ἄστυ· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλεως καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
Ος τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
Ες πόλιν, ὄφρα τάχ' αὖτε καὶ γοῦνα σάωσαν.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, Χ.

Επιγραφή.

Χῖ δ' ἄρα, τρὶς περὶ τεῖχος ἄγων κλάγεν Ἕκτορ' Ἀχιλλεύς.

Ως οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἠΰτε νεβροὶ,
Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τείχεος ἆσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὖτε μένος ὀλοὸν Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.
Αὐτὰρ Πηλείωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Τίπτε με, Πηλέος υἱὲ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νυ πώ με
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀπερχὲς μαίεαι ἐκεῖ.
Ἦ νύ τοι ὕπτι μέλει Τρώων πόνος, οὕς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
Οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἔβλαψάς μ', Ἑκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν Ἰλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω·
Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ως εἰπὼν, προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβιβήκει,

Σάμβος, ὥδ' ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφιν,
Ος ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμβος πεδίοιο.
Ως Ἀχιλλῆος λαψηρὰ πόδας ἠ γύνατ' ἐνώμα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Παμφαίνονθ', ὥς τ' ἀστέρ', ἐπειτύμβιον πεδίοιο
Ος ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονθ') πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκλὸς ἀμολγῷ·
Ον τε κύν' Ὡρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι·
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐσὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκ'), 30
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ως τὺ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσι θέοντος.
Ὤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψαλο χερσὶν,
Ὑψόσ' ἀναχόμβος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει,
Λισσόμβος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
Εἰσήκει, ἄμολον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
Ἕκλορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τῦτον
Οἶος, ἄνδρ' ἄλλων· ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς,
Πηλείωνι δαμείς· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσιν. 40
Σχέτλιος, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσόνδε γεγοίλο,
Οσσον ἐμοί· τάχα κέν ἑ κύνες ἠ γῦπες ἔδον')
Κείμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι.
Ος μ' υἱῶν πολλῶν τε ἠ ἐσλῶν ἔυνιν ἔθηκε,
Κτείνων, ἠ πρατὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.
Καὶ γὰ νῦν δύο παῖδε Λυκάονα ἠ Πολύδωρον
Οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄσυ ἀλέντων,
Τύς μοι Λαοθόη τέκε λο, κρείσσα γυναικῶν.
Αλλ' εἰ μὲν ζώσοι μετὰ σραλῷ, ἦτ' ἂν ἔπειτα
Χαλκῦ τε χρυσῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔσι γὰ ἔνδον· 50
Πολλὰ γὰ ὤπασε παῖδι γέρων ὀνομακλυτὸς Αλτης.
Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, ἠ εἰν Αΐδαο δόμοισιν,

Αλγος ἐμῷ θυμῷ ἠ μητέρι, τοὶ τεκόμεθα.
Λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
Εστε), ἢν μὴ ἡ σὺ θάνῃς, Αχιλῆϊ δαμασθείς.
Αλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας ἠ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς·
Πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύσηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε,
Δύσμορον, ὅν ῥα πάλῃρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ 60
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκυσθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, ἠ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ελκομένας τε νυὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Αχαιῶν.
Αὐτὸν δ' ἂν θύμαλόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ωμησαὶ ἐρύουσι, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας, ἠὲ βαλὼν ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕλῃ),
Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας θυλακωρὺς,
Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύοντες περὶ θυμῷ, 70
Κείσοντ' ἐν προθύροισι· νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
Αρηϊ κταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανείη·
Αλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἰκτιστον πέλε) δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Η ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ,
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· ὑδ' Εκτορι θυμὸν ἔπειθε.
Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρῃφι δὲ μαζὸν ἀνέχε, 80
Καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καὶ μ' ἐλέησον
Αὐτὴν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,

Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
Τείχεος ἐκτὸς ἰών· μηδὲ θεὸς ἴσασο τύτῳ·
Σχέτλιος· εἴπερ γὰρ (ε καλακλάγη, ὑ σέ τ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ,
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνωθε δέ (ε μέγα ῥῶιν
Αργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες καλέδον).
Ως τώ γε κλαίοντε θεσπαωδὸν φίλον υἱὸν,
Πολλὰ λιτομβώω· ὑδ' Εκτορι θυμὸν ἔπειθον·
Αλλ' ὄγε μίμν' Αχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.
Ως δὲ δράκων ἐπὶ χειῆ ὀρέστερος ἄνδρα μβήσι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἑλισσόμβος περὶ χειῆ·
Ως Εκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μβός, ὐχ ὑπεχώρει,
Πύργῳ ἔπι πρῦχονι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας·
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
Ωμοι ἐγὼν, εἰ μβύ κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πυλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
Ος μ' ἐκέλαδε Τρωσὶ πολῖ πόλιν ἠγήσαδαι,
Νύχθ' ὕπο τήνδ' ὀλοὴν, ὅτε τ' ὦρτο δῖος Αχιλλεύς.
Αλλ' ἐγὼ ὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
Νῦν δ' ἐπεὶ ὦλεσα λαὸν ἀταδαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μήπολέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο,
Εκτωρ ἦφι βίῃφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
Ως ἐρέυσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
Αντην ἢ Αχιλῆα καλακλείναντα νέεδαι,
Ηέ κεν αὐτῷ ὀλέδαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μβὺ καλαθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν Αχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
Καί οἱ ὑπόσχωμαι Ελένην, καὶ κλήμαθ' ἅμ' αὐτῇ

Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Αλέξανδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν
Ηγάγετο Τροίηνδ', ἣ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ,
Δωσέμεν Ατρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἀμφὶς Αχαιοῖς
Αλλ' ἀποδάσεσθαι, ὅσσα πόλις ἥδε κέκαθε·
Τρωσὶν δ' αὖ μεδόπιισθε γερούσιον ὅρκον ἔλωμαι,
Μήτι καλακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι,
Κτῆσιν ὅσην πολίεθρον ἐπήραλον ἐντὸς ἔέργει.
Αλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὴ ἵκωμαι ἰὼν· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τι μ' αἰδέσεῖ), κλυνέει δέ με, γυμνὸν ἐόντα,
Αὔτως ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τἄχεα δύω.
Οὐ μὴν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὁαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε,
Παρθένος ἠΐθεός τ', ὁαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
Εἴδομεν, ὁππότερῳ κεν Ολύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ως ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ χεδὸν ἦλθεν Αχιλλεὺς,
Ισος Ενυαλίῳ κορυθάϊκι πολεμιστῇ,
Σείων Πηλιάδα μελίην καλὰ δεξιὸν ὦμον,
Δεινήν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
Η πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίῳ ἀνιόντος.
Εκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς·
Ηΰτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
Ρηϊδίως οἴμησε μελὰ τρήρωνα πέλειαν·
Η δέ θ' ὑπαιθα φοβεῖτο· ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς
Ταρφὲ ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ως ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο· τρέσε δ' Εκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαψηρὰ δὲ γύνατ' ἐνώμα.
Οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν ἢ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα

Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
Η μὲν γὸ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνε) ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο·
Η δ' ἑτέρη θέρεϊ περῥέει, εἰκυῖα χαλάζῃ,
Η χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυσάλλῳ.
Ενθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ ἀρήες ἐϋγὺς ἔασι
Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Αχαιῶν.
Τῇ ῥα παρασραμέτην, φόβῳ, ὁ δ' ὄπισθε διώκων·
Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφυγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
Αρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνε) ἀνδρῶν,
Αλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Εκτορος ἱπποδάμοιο.
Ως δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
Ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,
Η τρίπος, ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς καταθνειῶτος·
Ως τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ω πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Οφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρε) ἦτορ
Εκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν,
Ιδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχῳ, ἄλλοτε δ' αὖτε
Εν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Αχιλλεὺς
Ασυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
Αλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, κῆ μηδιάσαμεν,
Ηέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦέ μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Αχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα.

v. 150 ut infra 173. sic Plato de rep. l. 3. init.

Fe

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφὲς, οἷον ἔειπες;
Ἀνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἀψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι; 180
Ἐρδ'· ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Θάρσει, Τριτογύνεια, φίλον τέκος· οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι, ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι·
Ἔρξον, ὅπη δή τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα.
Ἔκλονε δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται, 190
Ὀρσας ἐξ ἀνῆς, διά τ' ἄγχεα, καὶ διὰ βήσας·
Τὸν δ', εἴπερ τε λάθησι καλαπλήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
Ὡς Ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλείωνα.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
Ἀντίον αἴξασθαι, ἐϋσμήτους ἐπὶ πύργους,
Εἴποθ' οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι·
Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
Πρὸς πεδίον γ'· αὐτὸς δὲ πολὶ πρόσθι πέτετ' αἰεί.
Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύνα) φεύγοντα διώκειν· 200
Οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύνα) ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν·
Ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
Πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦλθε Ἀπόλλων
Ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαψηρά τε γοῦνα;
Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐδ' εἴα ἐμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα·
Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.

Αλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνὺς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δ', Ἕκτορος ἱπποδάμοιο·
Ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος ἆσιμον ἦμαρ.
Ὤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο· λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προπάροιθε νηῶν,
Ἕκτορα δηιώσαντε, μάχης ἄτον περ ἐόντα.
Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμι γε φάσθαι,
Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομένην πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρειθείς.
Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή (γε βιάζεαι) ὠκὺς Ἀχιλλεὺς,
Ἀσυ περὶ Πριάμοιο πόσιν ταχέεσσι διώκων·
Αλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μενοινὴ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ·
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος περὶ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκετ' αὖθις·
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαι,
Ὡς ἔτλης, ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν· ἄλλοι δ' ἔνδοθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Ηθεῖ', ἦ μὰν πολλὰ παλὴρ κὴ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ', ἑξείης γυνύμφοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἄπαντες·
Αλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδ' ἔτι δῆρον
Εσω φειδωλὴ, ἵνα εἴδομεν, ἔπτεν Αχιλλεὺς
Νῶϊ καλαπλείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηϊ)
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμείη.
Ως φαμένη, κὴ κερδοσύνη ἠγήσατ' Αθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Εκτωρ·
Οὔ σ' ἔτι, Πηλέος υἱὲ, φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ·
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, ὐδέ ποτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε,
Στήμεναι ἀντία σεῖο· ἕλοιμί κεν, ἦ κεν ἁλοίην.
Αλλ' ἄγε δεῦρο θεὼς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονθ') κὴ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἶψα ἕμοιγε Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
Αλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ τε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Αχιλλεῦ,
Νεκρὸν Αχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.
Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Εκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ως οὐκ ἔστι λέοντσι κὴ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ,
Οὐδὲ λύκοι τε κὴ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Αλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν·
Ως οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
Ορκια ἔσσονθ'), πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι Αρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν γε μάλα χρὴ
Αἰχμητὴν τ' ἔμμεναι κὴ θαρσαλέον πολεμιστήν.

Οὔ τοι ἔτ' ἔασ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη
Ἕξει ἐμῷ δαμάσ' νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπολίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκλαγες ἕξεϊ θύων.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἕκτωρ·
Εἶδε γὰρ προϊδών, τὸ δ' ὑπέρπαλτο χάλκειον ἔγχος,
Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· αὐτὰρ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
Αὖ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἕκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
Ἡμβροτες, οὐδ' ἄρα σώ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε·
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φάγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις,
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλεσσαι
Χάλκειον, ὡς δή μιν σῷ ἐν χροὶ πᾶν κομίσαιο·
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
Σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γὰρ σφίσι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλε Πηλείδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ· χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
Στῆ δὲ καταφθίσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος·
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λαμπάσιδα, μακρὸν ἀΰσας,
Ἡ τέ μιν δόρυ μακρὸν· ὁ δ' ὕστι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
Ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδ' ἐκάλεσσαν·
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνδθεν·

Οὐδ' ἀλέη· ἦ γὰρ πάλαι τό γε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε, καὶ Διὸς υἷϊ Ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες εἰρύατ'· νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει·
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
Ὡς ἄρα φωνήσας, εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέταλο μέγα τε, στιβαρόν τε·
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅς τ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἀρπάξων, ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν·
Ὡς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μῶνος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
Καλὸν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ, καλῇ δὲ περιστείχητο ἔθειραι
Χρύσειαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἑσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ·
Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπε δαΐκτου, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἴξειε μάλιστα.
Τῷ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μῶν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐναρίξε κταμένοιο·
Φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι,
Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὦκιστος ὄλεθρος·
Τῇ ῥ' ἐπί οἱ μεμαῶτι ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς·
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή·
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρα τί μιν προσείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσι· ὁ δ' ἐπαύχησε δῖος Ἀχιλλεύς·
Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφησθα, Πατροκλῆ ἐξεναρίζων,

Σῶς ἴστω, ἐμὲ δ' ὕδεν ὀπίζεο τεῦχειν ἐόντα·
Νήπιε, τοῖο δ' ἄνωθεν ἀποστήλην μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μελόπιόδε λελείμμην,
Ος τοι γύνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ελκήσυσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κλειῶσιν Αχαιοί.
Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Εκτωρ·
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων,
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καλαδάψαι Αχαιῶν·
Αλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἄλις, χρυσόν τε δίδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι καλὴν καὶ πότνια μήτηρ·
Σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεύς·
Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.
Αἴ γὰρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη
Ωμὰ ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας·
Ως οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
Οὐδ' εἰ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωσίν τε καὶ ἄλλα·
Οὐδ' εἰ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσαντα ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέ γε πότνια μήτηρ
Ενθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
Αλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ καλὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Εκτωρ·
Η σ' εὖ γινώσκων προλιόσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Πείσειν· ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός·
Φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ημάλι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Απόλλων,
Εσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ως ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,

Ον ῥότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροδίητα γ' ἤβην,
Τὸν γ' τεθνειῶτα ῥοσνύδα δῖος Αχιλλεύς·
Τέθναθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Η ῥα, γ' ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος·
Καὶ τὸ γ' ἄνεθεν ἔθηκ', ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
Αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες Αχαιῶν,
Οἳ γ' θήσαντο φυὴν γ' εἶδος ἀγαυὸν 370
Εκτορος· ὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνιηλί γε παρέστη.
Ωδὲ δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ω πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἁμφαφάασθαι
Εκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ.
Ως ἄρα τις εἶπεσκε, γ' ὑπήσασκε παρασάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξεναρίζε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς,
Στὰς ἐν Αχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρδεν·
Ω φίλοι, Αργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Επειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσαθαι ἔδωκαν,
Ος κακὰ πολλ' ἔρδησκεν, ὅσ' ὑ σύμπαντες οἱ ἄλλοι· 80
Εἶδ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Οφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
Η καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τῷδε πεσόντος,
Ηὲ μένειν μεμάασι, γ' Εκτορος ὐκ ἔτ' ἐόντος.
Αλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσσι πάκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος,
Πάτροκλος· τῦ δ' ὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μελέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ·
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. 90
Νῦν δ' ἄγ', ἀείδοντες Παιήονα, κοῦροι Αχαιῶν,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν·
Ηράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφνομεν Εκτορα δῖον,

Ω, Τρῶες καλὰ ἄσυ, θεῷ ὡς, ἀχεϊόωνλο.
Η ῥα, χ' Εκλορα δῖον ἀεικέα μήδελο ἔργα·
Αμφολέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένονλε
Ες σφυρὸν ἐκ πλέρνης, βοέυς δ' ἐξῆπλεν ἱμάνλας,
Εκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
Ες δίφρον δ' ἀναβὰς, ἀνά τε κλυλὰ τεύχε' ἀείρας,
Μάσιξέν ῥ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκονλε πελέσθην· 400
Τῦ δ' ἦν ἐλκομβόοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖταν
Κυάνεαν πίλνανλο, κάρη δ' ἄπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσασθαν ἐῇ ἐν πάλρίδι γαίῃ·
Ως τῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπλρην
Τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, πᾶϊ δ' ἐσιδοῦσα.
Ω, μωξεν δ' ἐλεεινὰ πάλὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Κωκυλῷ τ' εἴχονλο, χ' οἰμωγῇ καλὰ ἄσυ·
Τῷ δὲ μάλισ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα 10
Ιλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιλο κατ' ἄκρης.
Λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀχαλόωνλα,
Εξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων·
Πάνλας δ' ἐλλιπάρεε, κυλινδόμβους καλὰ κόπρον,
Εξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκασον·
Σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσαλε, κηδόμβοί περ,
Εξελθόνλα πόλιος, ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Αχαιῶν·
Λίσσομαι ἀνέρα τῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργὸν,
Ην πως ἠλικίην αἰδέσσε), ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας· χ' δέ νυ τῷδε πάλὴρ τοίοσδε τέτυκ) 20
Πηλεύς, ὅς μιν ἔτικλε χ' ἔτρεφε, πῆμα γ' ἔπειτα
Τρωσί· μάλισα δ' ἐμοὶ περὶ πάνλων ἄλγε' ἔθηκε·
Τόσσυς γὸ μοι παῖδας ἀπέκλανε τηλεθάονλας·
Τῶν πάνλων ὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμβός περ,

Ως ἐνὸς, ὅ μ' ἄχος ὀξὺ καλοίσῃ) ἄϊδος εἴσω,
Εκλορος· ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι·
Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
Μήτηρ θ', ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ως ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
Τρωῇσιν δ' Εκάβη ἀδινῦ ἐξῆρχε γόοιο·
Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰπὰ παθοῦσα,
Σεῦ ἀπολεθρειῶτος; ὅ μοι νύκλας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ καλὰ ἄσυ πελέσκετο, πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ Τρωῇσι καλὰ πτόλιν, οἵ σε, θεὸν ὡς,
Δειδέχατ'· ἦ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔποντο,
Ζωὸς ἐὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ως ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' ὔπω τι πέπυστο
Εκλορος· οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
Ηγεῖτ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκλυθι μίμνε πυλάων·
Αλλ' ἤγ' ἰσὸν ὕφαινε, μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπαστε·
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις καλὰ δῶμα
Αμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Εκλορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοσήσαντι·
Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν Αχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις Αθήνη.
Κωκυτῷ δ' ἤκουσε κατὰ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
Η δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα·
Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται)
Αἰδοίης ἐκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, ἐν δέ μοι αὐτῇ
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται· ἐγγυὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Εκλορα δῖος Αχιλλεὺς

Μῦνον ἀποθμήξας πόλιος, σιδίονδε δίηϛ·
Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἣ μιν ἔχεσκ· ἐπεὶ ὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μάχειν ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος ὑδὲνὶ εἴκων.
Ὡς φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο, μαιμάδι ἴσῃ, 460
Παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ θύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἵξεν ὅμιλον,
Ἔστη παπλήνασ' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος, ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἔλκον ἀκηδέσως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐριβρεμὴς νὺξ ἐκάλυψεν·
Ἤριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δίσματα στιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη, 70
Ἡμαλίῳ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγετ' Ἕκτωρ
Ἐκ δόμου Ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα·
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰναλίαις ἄλιες ἔσαν,
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρῳῇσιν ἔειπεν·
Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰὴ ἄρα γεπόμεθ' αἶσῃ
Ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου καλὰ δῶμα,
Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν, Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ Ἠετίωνος, ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν, 80
Δύσμορος αἰνόμορον· ὡς μὴ ὄφελλε τεκέσθαι.
Νῦν δὲ σὺ μὲν δὴ ἄϊδος δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ τυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὖτως,
Ὃν τέκομέν, σύ τ', ἐγώ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες· οὔτι ζοὶ υἱός.

476. singultatim. vide Hesych. in V. male interpretes.

Ηπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Αχαιῶν,
Αἰεί τοι τύτῳ γε πόνος κὴδὲ ὀπίσω
Εσσονται· ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπυρίσυσιν ἀρύρας.
Ημαρ δ' ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι·
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυν δὲ παρειαί.
Δαΐφρυος δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς πατρὸς ἑταίρυς,
Αλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
Τῶν δ' ἐλεησάντων κολύλην τις τυθὸν ἐπέχε,
Χείλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' ὐκ ἐδίηνε.
Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐυφέλιξε,
Χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων,
Ερρ' ὕτως· ὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυ) ἡμῖν·
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι παῖς ἐς μητέρα χήρην,
Ασυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἐὺ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἷον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημὸν·
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παυσαμένὸ τε νηπιαχάων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
Νῦν δ' ἀν πολλὰ πάθῃσι, φίλυ ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτὼν,
Ασυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέυσιν·
Οἷος γὰρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
Αἰόλαι ἀλαὶ ἔδον), ἐπεί κε κύνες κορέσων),
Γυμνόν· ἀτὰρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέον),
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Αλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ,
Οὐδέν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ ὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Αλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος ἔιναι.
Ως ἔφατο κλαίυσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

ΤΗΣ
ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΑΨΩΔΙΑ, Ψ.

Επιγραφή.

Ψῆ, Δαναοῖσιν ἀγῶνα δίδὺς ἐτέλεσσεν Αχιλλεύς.

Ως οἱ μὲν τενάχοντο καλὰ πρὸς ἄστυ· αὐτὰρ Αχαιοὶ
Επειδὴ νῆάς τε καὶ Ελλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἔρ' ἐσκίδναντο ἰὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
Μυρμιδόνας δ' ὐκ εἴα ἀποσκίδναδαι Αχιλλεύς,
Αλλ' ὄγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μεμηῦδα·
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἑρίηρες ἑταῖροι,
Μὴ δήπω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππυς,
Αλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἄσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὁ γὰρ, γέρας ἐστὶ θανόντων.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο πεπαρπώμεδα γόοιο,
Ἵππυς λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Αχιλλεύς·
Οἱ δὲ τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππυς
Μυρόμενοι, μετὰ δέ σφι Θέτις γόον ἵμερον ὦρσε.
Δάονλο ψάμαθοι, δάονλο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδίνῶ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου·
Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Εκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασδαι·

Δώδεκα δὲ παρὰ πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν χαλκῷ χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα παρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσας
Εν κονίῃσ· οἱ δ' ἔνθε' ἀφαπτίζοντο ἕκαστος
Χάλκεα, μαρμαίροντα· λύον δ' ὑψηχέας ἵππους.
Καδδ' ἴζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο
Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μητιετὰ δαίνυ.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, 30
Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' οἶες καὶ μηκάδες αἶγες·
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὗες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο·
Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.
Αὐτὰρ τόν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
Σπυδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρῳ χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἵκον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν· εἴ ποτιπίθοιεν 40
Πηλείδην, λύσασθαι ἀπὸ βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν·
Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσσον ἱκέσθαι,
Πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι,
Κείρασθαί τε κόμην· ἐπεὶ οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἵξεται ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μελέω.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν νῦν συγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
Ἠῶθεν δ' ὄτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρά τε χεῖν, ὡς ἐπιεικὲς 50
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα·
Ὀφρ' ἤτοι τῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ

Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῦ μάλα μῦθῳ κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Εσυμβώς δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδάλετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Πηλείδης δ' ἐπὶ δίνὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυσθενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
Εν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
Εὖτε τὸν ὕπνος ἕμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα καὶ κάμε φαίδιμα γυῖα,
Εκλοπ' ἐπαΐσσων περὶ Ιλιον ἠνεμόεσσαν.
Ηλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
Πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα,
Καὶ φωνήν· καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσσο·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλετ', Αχιλλεῦ;
Οὐ μέν μ' ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος·
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἄϊδαο περήσω.
Τῆλέ με εἴργυσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων,
Οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν·
Αλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσομαι ἐξ Ἄϊδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βυλὰς ἐζόμενοι βυλεύσομεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ
Αμφέχανε συγερὴ, ἥπερ λάχε γειτόμενόν περ·
Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Αχιλλεῦ,
Τείχει ὕπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.
Αλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴ κε πίθηαι,
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', Αχιλλεῦ.

Αλλ᾽ ὁμῶ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
Εὖτέ με τυθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Οπόεντος
Ηγαγ᾽ ὑμέτερόνδ᾽, ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς,
Ημαθι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Αμφιδάμαντος,
Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ᾽ ἀσταγάλοισι χολωθείς·
Ενθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
Ετρεφέ τ᾽ ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ᾽ ὀνόμηνεν· 90
Ως δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Αχιλλεὺς·
Τίπτε μοι, ἠθεῖη κεφαλὴ, δεῦρ᾽ εἰληλύθας,
Καί μοι ταῦτα ἕκας᾽ ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μάλ᾽ ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
Αλλά μοι ἄσσον στῆθι· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
Αλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεθα γόοιο.
Ως ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν,
Οὐδ᾽ ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε καπνὸς, 100
Ωχετο τετριγυῖα· ταφὼν δ᾽ ἀνόρουσεν Αχιλλεὺς,
Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος τ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
Ω πόποι, ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν·
Παννυχίη γὰρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφεισήκει γοόωσά τε, μυρομένη τε,
Καί μοι ἕκας᾽ ἐπέτελλεν· ἐοικότα δέσκετο αὐτῷ.
Ως φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ᾽ ἵμερον ὦρσε γόοιο·
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ηὼς
Αμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. Ατὰρ κρείων Αγαμέμνων 10
Οὐρῆας τ᾽ ὦτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ᾽ ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ιδομενῆος.
Οἱ δ᾽ ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,

Σειρὰς τ' ἀπλέκλυς· πεὶ δ' ἄρ' ὑρῆες κίον αὐτῷ·
Πολλὰ δ' ἄναλα, κάταλα, πάραλά τε, δόχμιά τ', ἦλθον·
Αλλ' ὅτε δὴ κνημὺς πεσσίβαν πολυπίδακος Ιδης,
Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμυς ταναήκεϊ χαλκῷ
Τάμνον ἱπειγόμβοι· ταὶ δὲ μεγάλα κλυπέυσαι
Πίπλον· τὰς μὲν ἔπειλα διαπλήσανλες Αχαιοὶ, 120
Εκδειν ἡμιόνων, ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δαλεῦλο,
Ελδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
Πάλες δ' ὑλοτόμοι φιτρὺς φέρον· ὣς γὰ ἀνώγει
Μηριόνης, Θεράπων ἀγαπήνορος Ιδομενῆος·
Καδδ' ἄρ' ἐπ' ἀκλῆς βάλλον ἐπιχερὼ, ἔνθ' ἄρ' Αχιλλὰς
Φράσαλο Πάλρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάλη παρακάββαλον ἄπειρον ὕλην,
Εἵαλ' ἄρ' αὖθι μένονλες ἀολλέες· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπολέμοισι κέλδσε,
Χαλκὸν ζωννυδαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκασον 30
Ιππυς· οἱ δ' ὄρνυλο, γὴ ἐν τάχεσσιν ἔδυνον.
Αν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραβάλαι, ἡνίοχοί τε·
Πρόδε μὲν ἱππῆες, μιλὰ δὲ νέφος εἴπιλο πιζῶν,
Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάλα νέκυν καλαείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι· ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Αχιλλὰς
Αχνύμενος· ἕταρον γὰ ἀμύμονα πέμπ' ἀϊδόσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Αχιλλὰς,
Κάτθεσαν· αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήιον ὕλην.
Ενθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Αχιλλὰς· 40
Στὰς ἀπάνδθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείραλο χαίτην,
Τήν ῥα Σπερχειῷ πολαμῷ τρέφε τηλεθόωσαν·
Οχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
Σπερχεῖ, ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσαλο Πηλὰς,
Κῆσέ με νοσήσανλα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν δ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱεράσσειν
Ες πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ως ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Αχιλλεὺς αἶψ' Αγαμέμνονι εἶπε παρασάς·
Ατρεΐδη, (σοὶ γὰρ τό γε μάλιστά γε λαὸς Αχαιῶν
Πείσον) μύθοισι, γόοιο μὲν ἐσι κὴ ἄσαι·
Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, κὴ δεῖπνον ἄνωχθι
Οπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφὶ πονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
Κήδεός ἐσι νέκυς· παρὰ δ' οἵ πε ἀγοὶ ἄμμι μενόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἰοῦσας,
Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, κὴ νήιον ὕλην.
Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα κὴ ἔνθα·
Εν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, κὴ εἰλίποδας ἕλικας βῦς
Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε, κὴ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Αχιλλεὺς
Ες πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
Εν δὲ τίθει μέλιτος κὴ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
Εσυμβώσ ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα σοναχίζων.
Εννέα τῷ γε ἄνακλι τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων ἡέας ἐσθλὰς,
Χαλκῷ δηϊόων· κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα·

Εν δὲ πυρὸς μῶμος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
Ω μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αΐδαο δόμοισι·
Πάντα γὰ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέσον.
Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἷας ἐσθλοὺς,
Τοὺς ἅμα τοι πάντας πῦρ ἐσθίει· Εκτορα δ' ὔτι
Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
Ως φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' ὐ κύνες ἀμφιπένοντο·
Αλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Αφροδίτη
Ημαλα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ,
Αμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἑλκυσάζων·
Τῷ δ' ἔπι κυάνεον νέφος ἦγαγε Φοῖβος Απόλλων
Ουρανόθεν πεδίονδε· κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
Οσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μῶμος ηελίοιο
Σκήλη ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν, ἠδὲ μέλεσσιν.
Ουδὲ πυρὴ Πατρόκλω ἐκαίετο τεθνειῶτος·
Ενθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς,
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι,
Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλά·
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
Ελθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροὶ,
Υλη τ' ἐσταδίοιτο καήμεναι· ὠκέα δ' Ιρις
Αράων ἄϊεσα μεσάγγελος ἦλθ' Ανέμοισιν.
Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ιρις ἐπέσση
Βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ· τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεον δέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος·
Η δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·
Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰ αὖθις ἐπ' Ωκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
Αθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν·

Αλλ' Αχιλλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
Ελθεῖν ἀρᾶτο, καὶ ὑπίσχετο ἱερὰ καλὰ,
Οφρα πυρὴν ὄρσηιε καήμεναι, ἦ ἔνι κεῖτο
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀνστενάχησιν Αχαιοί.
Η μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβησετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
Ηχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν·
Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κῦμα
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἱκέσθην,
Εν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ·
Παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκὺς Αχιλλεὺς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυσόμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
Ως δὲ πατὴρ ὃ πάθοὺς ὀδύρεται ὀστέα καίων
Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλὴς ἀκάχησε τοκῆας·
Ως Αχιλλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
Ερπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στοναχίζων.
Ημος δ' Εωσφόρος εἶσι, φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
Ον τε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται Ἠώς,
Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
Οἱ δ' Ανεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενεν, οἴδματι θύων.
Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιάσθη,
Κλίνθη κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρυσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ατρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο,
Τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν·
Εζετο δ' ὀρθωθεὶς, καί σφεας φωνῇς μῦθον ἔειπεν·
Ατρείδη τε, καὶ ἄλλοι, ἀρισῆες Παναχαιῶν,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

Οσέα Παλρόκλοιο Μενοιλιάδαο λέγωμεν,
Εὖ διαγινώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκ̓ται·
Εν μέσῃ γὰ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ̓ ἄλλοι ἄνδρες
Εκαλιῇ καίοντ̓ ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες·
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσείῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν ἄϊδι κλυθωμαι·
Τύμβον δ̓ ὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ ποιέεσθαι ἄνωγα,
Αλλ̓ ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Αχαιοὶ
Εὐρύν θ̓ ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
Ως ἔφαθ̓· οἱ δ̓ ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλείωνι·
Πρῶτον μὲν καλὰ πυρκαϊὴν σβέσαν ἄμποθι οἴνῳ,
Οσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
Κλαίοντες δ̓ ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
Αλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν·
Εν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν·
Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε περβάλοντο
Αμφὶ πυρήν· εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχεαν
Χάντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. Αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν ἀρὺν ἀγῶνα·
Νηῶν δ̓ ἔκφεῤ ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,
Ιππους θ̓, ἡμιόνους τε, βοῶν τ̓ ἴφθιμα κάρηνα,
Ηδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον·
Ιπποῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλαὰ ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα, ἔργ̓ εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ̓ ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
Τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
Ἑξέτἐ, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν·
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον καλέθηκε λέβητα,
Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ̓ αὖτως·
Τῷ δὲ τεταρτῳ θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα·

Πέμπλῳ δ' ἀμφίθεσον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Αργείοισιν ἔειπεν·
Ατρείδη τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ,
Ἵππας τὰδ' ἆεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Αχαιοὶ,
Ηὖ' ἄν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
Ισθ' γὰρ, ὅσον ἐμοὶ ἀρείῃ περιβάλλεσον ἵπποι·
Αθάνατοί τε γὰρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἵππον αὐτὺς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ, ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
Αλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
Τοίω γὰρ σθένος ἠδὲ καὶ ἠιόχοιο 80
Ηπίω, ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλασσον
Χαλάων καλέχθε, λοέσας ὕδατι λάκτῳ.
Τὸν τὼ γ' ἑσάοτες πενθείεσον, ὕδεϊ δέ σφιν
Χαῖται ἐρηρέδαται), τὼ δ' ἕσσον ἀχνυμένω κῆρ·
Αλλοι δὲ στέλλεσθε καλὰ σπάλον, ὅστις Αχαιῶν
Ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασι κοιλοῖσιν.
Ως φάτο Πηλείδης· ταχέες δ' ἵπποι ἔγερθεν·
Ωκὺ πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ασμήνῃ φίλος υἱὸς, ὃς ἵπποσύνῃ ἐκέκασο·
Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦκα κρατερὸς Διομήδης, 90
Ἵππυς δὲ Τρωὸς ὕπαγε ζυγὸν, ὕς ποτ' ἀπούρα
Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Απόλλων·
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ατρείδης ὦκα ξανθὸς Μενέλαος,
Διογμὸς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγε ὠκέας ἵππυς,
Αἴθην τὴν Αγαμεμνονέην, τὸν ἑὸν τε Πόδαργον·
Τὴν Αγαμέμνονι δῶκ' Αλχισιάδης Εχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ Ιλιον ἠνεμόεσσαν,
Αλλ' αὐτῷ τέρποιτο μόνῳ· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ' ἐν ἀρυχόρῳ Σικυῶνι·
Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε μέγα δρόμῳ ἰσχανόωσαν· 300

Αγλίλοχος δὲ, τέταρτος ἐϋτριχας ὠπλίσαθ' ἵππους.
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος
Τῦ Νηληϊάδαο· Πυλήγενέες δέ οἱ ἵπποι
Ωκύποδες φέρον ἄρμα· σαλὴν δέ οἱ ἄγχι παρασὰς
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι ϗ αὐτῷ·
Αγλίλοχ', ἦτοι μὺ (ε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, ϗ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
Παντοίας· τῷ κέν (ε διδασκέμεν ὕπτι μάλα χρειώ.
Οἶδα ϗ ἐὺ περὶ τέρματ' ἐλιστέμεν· ἀλλά τοι ἵπποι
Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι·
Τῶν δ' ἵπποι μὺ ἔασιν ἀφαρίτεροι, ὐδὲ μὺ αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτῦ μητίσασθαι.
Αλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή (ε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι·
Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐριχθομένην ἀνέμοισι·
Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνε) ἡνιόχοιο.
Αλλ' ὃς μὺ δ' ἵπποισι ϗ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
Αφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσε) ἔνθα ϗ ἔνθα,
Ιπποι δὲ πλανῶν) ἀνὰ δρόμον, ὐδὲ κατίσχει·
Ος δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἤπειρας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, τρέφει ἐγγύθεν, ὐδὲ ἑ λήθει,
Οπποις τὸ πρῶτον ταυύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν·
Αλλ' ἔχει ἀσφαλέως, ϗ τὸν πρὺχονα δοκεύει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, ὐδέ (ε λήσει·
Εστηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυ, ὑπὲρ αἴης,
Η δρυὸς, ἢ πεύκης, τὸ μὺ ὑ καταπύθε) ὄμβρῳ·
Λᾶε δὲ τῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδα) δύο λεύκω,
Εν ξυνοχῇσιν ὁδῦ· λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς·
Η τε σῆμα βροτοῖο πάλαι καταφθιμένοιο,

Η τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ σφετέρων ἀνθρώπων,
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν χεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους·
Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἡνί' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
Κέντσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
Ὡς ἄν τοι σφῆμυν γε δοάσσεται ἄκρον ἰκέσθαι
Κύκλου ποιητοῖο· λίθον δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, καλά δ' ἅρματα ἄξῃς·
Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ (οἱ αὐτῷ
Ἐσσεῖ)· ἀλλά, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι·
Εἴ γὰ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων,
Οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μεταλλήμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ Διόθεν γένος ἦεν,
Ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐθλοί.
Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἄψ ἐνὶ χώρῃ
Ἕζετ', ἐπεὶ ᾧ παῖδι ἑκάστῳ πείρατ' ἔειπε.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτριχας ὠπλίσαθ' ἵππους.
Ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλῆρους ἐβάλοντο·
Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τόνδ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος·
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος·
Τῷ δ' ἔπι Μηριόνης πάγχυ ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὖτε
Τυδεΐδης, ὃς πάντων ἔην, πάγχυ ἐλαυνέμεν ἵππους.
Στὰν δὲ μετασταδόν· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
Ὄφρα μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.
Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν,

Πέπληγόν δ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
Εσυμβώς· οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
Νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ κέρνοισι κονίη
Ισατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος, ἠὲ θύελλα·
Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο·
Αρματα δ' ἄλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πυκνὸν ἰόντα,
Αλλοτε δ' αἴξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐπαΐξας
Εσσαν ἐν δίφροισι· πάταξε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ιπποις, οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Αλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
Αψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
Φαίνετ', ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Αἱ Φηρηιάδαο πεδώκειες ἔκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρῳϊοι· νὺ δέ τι πολλὸν ἄνεθ' ἕσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην.
Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μεταφρένου, δρέπε τ' ὤμω,
Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πέτεσθην·
Καί νύ κεν ἢ παρέλασσ', ἢ ἀμφήρισον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέος υἱὸν ἐσέσσατο Φοῖβος Απόλλων,
Ος ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν.
Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
Οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνακτ κέντροιο θέοντες.
Οὐδ' ἄρ' Αθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Απόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
Η δὲ μετ' Αδμήτου υἱὸν κοτέσσατο βεβήκει,
Ιππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
Αμφὶς ὁδὸν δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.

Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε,
Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔχελο φωνή.
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν πρὸ ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὸ Ἀθήνη
Ἵπποις ἧκε μένος, γὴ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε. 400
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ', Ατρεϊδης ἔχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀγλίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο παλρὸς ἑοῖο.
Ἔμβλεο, γὴ σφῶϊ τιταίνετον ὀτλιτάχισα.
Ητοι μὼ κείνοισιν ἐριζέμεν ὔτι κελεύω
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἵσιν Αθήνη
Νῦν ὤρεξε τάχος, γὴ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·
Ἵππους δ' Ατρείδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καλαχεύῃ
Αἴθη, θῆλυς ἐοῦσα· τίη λείπεσθε, φέρισοι;
Ωδε γὸ ἐξερέω, γὴ μὴν τελεσμένον ἔσαι· 10
Οὐ σφώϊν κομιδὴ παρὰ Νέσορι ποιμένι λαῶν
Εσται), αὐτίκα δ' ὔμμε καλαχλενεῖ ὀξέϊ χαλκῳ,
Αἶψ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
Αλλ' ἐφομαρτεῖτον, γὴ ἀνδάνετον ὀτλιτάχισα·
Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω,
Στειγοπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι· οὐδέ με λήσει.
Ως ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἄναλτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν
Μᾶλλον ἐπισπραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Αγλίλοχος μωνυχάρμης·
Ρωχμὸς ἔην γαίης, ἧ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ 20
Εξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπανλα·
Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀμαλροχιὰς ἀλεείνων.
Αγλίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Εκλὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν·

Ατρείδης δ' ἔδδεισε, χ' Ανλίλοχῳ ἐγεγώνει·
Αντίλοχ', ἀφραδέως ἱππαζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους·
Στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' ἀρυλέρη παρελάσεις·
Μήπως ἀμφολέρας δηλήσεαι, ἅρμαλι κύρσας.
Ως ἔφατ'· Ανλίλοχος δ' ἔτι χ' πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
Κέντρῳ ἐπιπρέρχων, ὡς ὑκ ἀίονλι ἐοικώς.
Οσσα δὲ δίσκυ ὕρα καλωμαδίοιο φέλονδε,
Οντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
Τόσσον ἐπιδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσω
Ατρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἑλαύνειν,
Μήπως συσκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
Δίφρυς τ' ἀνσρέψειαν ἐϋπλεκέας, καλὰ δ' αὐτοὶ
Εν κονίῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν χ' πεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ανλίλοχ', ὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Ερρ', ἐπεὶ ἦ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Αχαιοί.
Αλλ' ἡ μὰν ὑδ' ὣς ἄτερ ὅρκυ οἵσῃ ἆεθλον.
Ως εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔσαλον ἀχνυμένω κῆρ·
Φθήσον') τύτοισι πόδες χ' γῦνα καμόνλα,
Η ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβον') νεότηλος.
Ως ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἄνακλος ὑποδδείσανλες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην, τάχα δὲ σφίσιν ἆσχι γένοιλο.
Αργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωνλο
Ιππυς, τοὶ δὲ πέτονλο κονίονλες πεδίοιο.
Πρῶτος δ' Ιδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἐφράσαθ' ἵππυς·
Ησο γὰρ ἐκλὸς ἀγῶνος ὑπέρλαλος ἐν περιωπῇ·
Τοῖο δ' ἄνεθεν ἐόνλος, ὁμοκλήσας ἀκύσας
Εγνω· φράσαλο δ' ἵππον ἀριπρεπέα πρῦχονλα,
Ος τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοινιξ ἦν, ἐν δὲ μελώπῳ
Λαμπὸν σῆμ' ἐτέτυκλο περίτροχον, ἠύτε μήνη·

454. Qui quidem cetero toto corpore — Hesych. Ἄλλο τόσον, ἀντὶ τοῦ ὅλον σῶμα. Sic supra Il. X. 324. Τοῦ δὲ κ' ἄλλο τόσον, Hujus autem ~~quidem~~ cetetas quidem partes —

Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἠὲ καὶ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἐυδαίλλε)· αἰ δέ πω αὐτῶ
Ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, ἀῒ κεῖσέ γε φέρλεραι ἦσαν·
Ἦτοι γὰ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλώσας,
Νῦν δ' ὔπω δύναμαι ἰδέειν, πάλη δέ μοι ὅστε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπλαίνελον εἰσορόωνλι·
Ἠὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, ὐδὲ δυνάσθη
Εὖ χεθέειν περὶ τέρμα, καὶ ὐκ ἐτύχησεν ἐλίξας·
Ἐνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σὺν δ' ἄρμαλα ἆξαι·
Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μῶος ἔλλαβε θυμόν.
Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασσάδον· ὐ γὰ ἔγωγε
Εὖ διαγινώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γμεὴν, μελὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει
Τυδέος ἱπποδάμυ υἱὸς, κραλερὸς Διομήδης.
Τὸν δ' αἰχρῶς ἐνένιπεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας·
Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρᾴεαι; αἰ δέ τ' ἄνεθεν
Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίεν)·
Οὔτε νεώταλός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύταλον κεφαλῆς ἐκδέρκε) ὅστε·
Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρᾴεαι· ὐδέ τί (ε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
Ἵπποι δ' αὖτε ἔασι παροίτεροι, αἳ τὸ πάρος περ,
Εὐμήλυ, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.
Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀγλίον ηὔδα·
Αἴαν, νείκει ἄρισε, κακοφραδὲς, ἄλλα τε πάλα
Δᾴεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐσὶν ἀπηνής·
Δευρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβηλος·
Ἰσορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,

485. περιδίδοσθαι est deposito pignore certare: sponsionem facere. vide Aristoph. in Nub. περιδὼ νῦν ἐμοὶ,

Οππότεραι πρῶθ' ἵπποι· ἅτα γνοίης ἀποτίνων.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Χώμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι·
Καί νύ κε δὴ πρόσθεν ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίσταο, καὶ φάτο μῦθον·
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἴαν, Ἰδομενεῦ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε·
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι·
Αλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
Ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
Ενθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ἵππους Αργείων, οἵ τε δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.
Ως φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα πρόσσε ἦλθε διώκων,
Μάστι δ' ἀεὶ ἔλαυνε καλωμαδόν· οἱ δέ οἱ ἵπποι
Υψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήνεσσε κέλοντο·
Αἰεὶ δ' ὑνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
Αρμαλα δὲ χρυσῷ περιπυκασμένα καστίλῃρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον· οὐδέ τι πολλὴ
Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρμαλροχιὴ καλόπιδεν
Εν λεπτῇ κονίῃ· τὼ δὲ πτερύγεσσι πεπόιθην·
Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
Ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα πρὸς ζυγόν· οὐδὲ μάτησεν
Ἰφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσυμβλήν λαβ' ἄεθλον·
Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Ανλίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους,
Κέρδεσιν, ὕστι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον·
Αλλὰ καὶ ὣς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους·
Οσσον δὲ τροχὸν ἵππος ἀφίσαι, ὅς ῥά τ' ἄνακλα

Ελκησιν ποδίοιο τιλαιτόμοιο σὺν ὄχεσφιν,
Τῶ μοὶ τε ψαύσειν ἐπιστώτην τρίχες ἄκραι
Οὐρῆος, ὁ δέ τ' ἄλγι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
Χώρη μεσηγὺς, πολέος ποδίοιο θέοντος·
Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ανλιλόχοιο
Λείπετ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα χὴ ἐς δίσκυρα λέλακπο,
Αλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μοῦνος ἠὺν
Ιππυ τῆς Αγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης·
Εἰ δέ κ' ἔτι πρόσθεν γοῦνα δρόμος ἀμφελέροισι,
Τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
Αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ιδομενῆος,
Λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάυ δυρὸς ἐρωήν.
Βάρδιστοι μὲν γὰρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
Ηκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
Υἱὸς δ' Αδμήτοιο πανύσσαλος ἤλυθεν ἄλλων,
Ελκων ἅρματα καλὰ, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππυς.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκειρε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς·
Στὰς δ' ἄρ' ἐν Αργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
Λοῖσθος ἀνὴρ ὦρτο ἐλαύνει μώνυχας ἵππυς·
Αλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἆεθλιον, ὡς ἐπιεικὲς,
Δαῆτερ· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευε·
Καί νύ κέν οἱ πόρεν ἵππον, ἐπήνησαν γὰρ Αχαιοί,
Εἰ μὴ ἄρ' Ανλίλοχος, μεγαθύμυ Νέσορος υἱὸς,
Πηλείδην Αχιλῆα δίχῃ ἠμείψατ' ἀνασσ'·
Ω Αχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἴκε τελέσσῃς
Τῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχὺ ἵππω,
Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὄφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι, τό κεν ὄτι πανύσσαλος ἦλθε δίωκων·
Εἰ δέ μιν οἰκλείρεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,

Εσι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔσι δὲ χαλκὸς,
Καὶ πεῖραται, εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ, ἠ μώνυχες ἵπποι·
Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀγελὼν δόμεναι ἠ μεῖζον ἄεθλον,
Ηὲ ἠ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Αχαιοί.
Τὴν δ' ἐγὼ ὑ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ανδρῶν, ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσι μάχεσθαι.
Ως φάτο· μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς,
Χαίρων Αντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
Αντίλοχ', εἰ μὴ δή με κελεύεις οἶκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδῦναι, ἐγὼ δέ κε ἠ τὸ τελέσω·
Δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Αστεροπαῖον ἀπηύρων,
Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινὺ κασσιτέροιο
Αμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσαι.
Η ῥα, ἠ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
Οἰσέμεναι κλισίηθεν· ὁ δ' ᾤχετο, ἠ οἱ ἕπετο·
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Τοῖσι δὲ ἠ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Αντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Αργείους· ὁ δ' ἔπειτα μεγηνύδα ἰσόθεος φώς·
Αντίλοχε, πεύθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔριξας;
Ηέχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους,
Τὺς σὺς πρεσθε βαλὼν, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
Αλλ' ἄγετ', Αργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ες μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
Μήποτέ τις εἴπῃσιν Αχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Αντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος
Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
Ἱπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε, βίῃ τε.
Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, ἠ μ' ὔτινα φημὶ

Αλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἴσαν·
Αντίλοχ', αἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, ἦ θέμις ἐστὶ,
Στὰς ἵππων πεπάροιθε καὶ ἅρμαλος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχων ραδινὴν, ἣπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες,
Ἵππων ἀψάμενος, γαήοχον Ενοσίγαιον
Ομνυθι, μὴ μᾶν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.
Τὸν δ' αὖτ' Αντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ανχεο νῦν, πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
Οἶσθ', οἷαι νέμ ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
Κραπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, πλὴν δέ τε μῆτις· 90
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
Δώσω, τὴν ἁρόμην· εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
Μεῖζον ἀπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δῶνας
Βυλοίμην, ἢ σοί γε, διοτρεφὲς, ἧμαι πάλαι
Εκ θυμὸν πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Η ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Εν χείρεσι τίθει Μενελάου· τοῖο δὲ θυμὸς
Ιάνθη, ὡσεί τε περὶ σαχύεσσιν ἔέρση
Αηΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
Ως ἄρα σοι, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη· 600
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Αντίλοχε, νῦν μάν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς,
Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων,
Ηδη πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
Βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν·
Οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Αχαιῶν.
Αλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλ' ἔπαθες, καὶ πολλ' ἐμόγησας,
Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς, καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο·
Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
Δώσω, ἐμήν περ ἐοῦσαν· ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, 10

Ως ἐμὸς ὕπλι θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λίθῳ ἔλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τέτραλος, ὡς ἔλασεν· πέμπλον δ' ὑπολείπετ' ἄεθλον,
Ἀμφίθεος φιάλην, τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
Τῇ νῦν, καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔσω,
Πατρόκλοιο τάφῳ μνῆμ' ἔμμεναι· ὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
Ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον 620
Αὖτως· ὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, ὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντισὺν ἐνδύσεαι, ὐδὲ πόδεσσι
Θάσσεις· ἤδη γὰρ χαλεπὸν καλὰ γῆρας ἐπείγει.
Ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, καλὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, ὐδέ τε χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
Εἰθ' ὡς ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότε χρειὼν Ἀμαρυγκέα δῆλον Ἐπειοὶ 30
Πυθρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
Ἐνθ' ἄντις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἠνοπος υἱόν·
Ἄγκαιον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἐόντα·
Δυρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε, καὶ Πολύδωρον.
Οἵοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
Πλήθει πεζώδε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα. 40
Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,

Εμπεδον ηνιόχα', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν·
Ὡς σοτ' ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀνδιόωνται
Εργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
Αλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κλερέϊζε.
Τῦτο δ' ἐγὼ φεύφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
Ως μὰ ἀεὶ μέμνησαι ἑπηέος· οὐδέ τι λήθω,
Τιμῆς ἥσέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Αχαιοῖς.
Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' αὖτι χάριν μνοεικέα δοῖεν. 650
Ως φάτο· Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Αχαιῶν
Ωχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·
Ημίονον ταλαεργὸν ἄγων καλέσησ' ἐν ἀγῶνι
Εξέτι, ἀσμήτην, ἦτ' ἀλγίστη δαμάασθαι·
Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Αργείοισιν ἔειπεν·
Ατρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ,
Ανδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομαι, ὥπερ ἀρίστω,
Πυξ μάλ' ἀναχομψώσασθαι πεπληγέμεν· ᾧ δέ κ' Απόλλων 660
Δώῃ καμμονίην, γνώσι δὲ πάντες Αχαιοὶ,
Ημίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσει ἀμφικύπελλον.
Ως ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε,
Εἰδὼς πυγμαχίης, ὑὸς Πανοπῆος Επειός·
Αψαλο δ' ἡμίονον ταλαεργὸν, φώνησέν τε·
Δεῦρο ἴτω, ὅστις δέπας οἴσει ἀμφικύπελλον,
Ημίονον δ' ὃ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Αχαιῶν,
Πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
Η οὐχ ἅλις, ὅτι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν 670
Εν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
Ωδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τελεσμένον ἔσται,

Ἀλικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀσέ' ἀράξω·
Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μιμνέτων,
Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέως υἱός, Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
Ὃς ποτε Θήβας ἦλθε δεδυπότος Οἰδιπόδαο
Ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας. 680
Τὸν μὲν Τυδείδης δυρικλυτὸς ἀμφιποτᾶτο,
Θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βέλετο νίκην.
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἰμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Τὼ δὲ, ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
Ἄντα δ' ἀναχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἄμ' ἄμφω,
Σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρείαι χεῖρες ἔμιχθεν
Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειὸς, 690
Κόψε δὲ παπταίνοντα παρήϊον, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Εἰστήκειν· αὐτὸν γὰρ ὑπήριπτε φαίδιμα γυῖα.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
Θῖν' ἔπι φυκιόεντι, μέλαν δέ τε κῦμα κάλυψεν·
Ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
Χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσαν ἑταῖροι,
Οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι ποδεσσιν,
Αἷμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλοντ' ἐτέρωσε·
Καδδ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·
Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
Πηλείδης δ' αὖτ' ἄλλα καλὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα, 700
Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς,
Τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί·

Ανδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκε·
Πολλὰ δ' ἐπίσταλο ἔργα· τίον δέ ἑ τετταράβοιον·
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Αργείοισιν ἔειπεν·
Ορνυσθ', οἱ καὶ τύτε ἀέθλε περήσεσθε.
Ως ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Αν δ' Οδυσεὺς πολύμητις ἀνίσταλο, κέρδεα εἰδώς·
Ζωσαμένω δ' ἄρα τώ γε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα, 710
Αγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ σιβαρῇσιν·
Ως δ' ὅτ' ἀμείβονται, τύς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων,
Δώμαλος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ελκόμενα σπερεῶς, καλὰ δὲ ῥότιος ῥέεν ἱδρώς·
Πυκναὶ δὲ σμώδιγες ἀνὰ πλάγας τε καὶ ὤμως
Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Νίκης ἱέσθην, τρίποδος πέρι ποικιτοῖο·
Οὔτ' Οδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, ἔδει τι πελάσσαι,
Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἷς Οδυσῆος. 20
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδες Αχαιοὶ,
Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,
Η μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ γε· τὰ δ' αὖ Διΐ πάντα μελήσει.
Ως εἰπὼν, ἀνάειρε· δόλε δ' ὑ λήθετ' Οδυσσεὺς·
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γῖα·
Καδδ' ἔβαλ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ σήθεσιν Οδυσσεὺς
Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Οδυσσεὺς,
Κίνησεν δ' ἄρα τύλβον ἀπὸ χθονὸς, ὕδέ τ' ἄειρε· 30
Εν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίῃ.
Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Αχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίσταλο, καὶ ἐρύκε·

Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίζεσθε κακοῖσι·
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν, ἀέθλια δ' ἶσ' ἀγελόνδε
Ερχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Αχαιοί.
Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὰν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο·
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
Πηλείδης δ' αὖψ' ἄλλα τίθει ταχυῆπτος ἄεθλα,
Αργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλὸν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
Υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Παλρόκλῳ ἥρωϊ Ιησονίδης Εὔνηος.
Καὶ τὸν Αχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον ὃ ἑτάροιο,
Οσις ἐλαφρόταλος ποσὶ κραιπνοῖσι πέποιλο.
Δεύτερῳ αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
Ημιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοιθῇ ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Αργείοισιν ἔειπεν·
Ορνυσθ', οἳ καὶ τῶνδε ἀέθλων πειρήσεσθε.
Ως ἔφατ'· ὦρτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
Αν δ' Οδυσεὺς πολύμηχος, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
Αντίλοχος, ὃ γὰρ αὖτε νέος ποσὶ πᾶσιν ἐνίκα·
Στὰν δὲ μεσηγύ· σήμηνε δὲ τέρματ' Αχιλλεύς·
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
Εκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὦρτο δῖος Οδυσσεύς·
Αγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐυζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανών, ὅντ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ,
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήθεος· ὣς Οδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἰχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
Καδδ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέε ἀϋτμένα δῖος Οδυσσεύς,

Αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης ἐμβήμεν, μάλα δὲ πλάδοντι κέλευον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τύμβοιο τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν·
Κλῦθι, θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖϊν. 770
Ὡς ἔφατ' ἀχόμενος· τῷ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, ἠδ' χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,
Ἐνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θεόν· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκλαμένων ἐρικύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἐν δ' ὄνθῳ βοέῳ πλῆτο σόμα τε, ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας·
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο, 80
Ὀρθὸν ἀποπλύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἠ τοπάρος περ,
Μήτηρ ὡς, Ὀδυσῆϊ παρίσταμαι, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν·
Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοιθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους·
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖο ὀλίγον πρεσβυτέρός ἐστιν·
Οὗτος δὲ πρεσβύτερος γενεῆς, πρεσβύτερον τ' ἀνθρώπων, 90
Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ἀντίλοχ', ἦ μάλα τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλά τοι ἡμίσταλαντον ἐγὼ χρυσῷ ἐπιθήσω.

Ως εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων·
Αὐτὰρ Πηλείδης καλὰ μὰλ' δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, καλὰ δ' ἀσπίδα, ἠ τρυφάλειαν,
Τά' χεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα·
Στῆ δ' ὀρθὸς, ἠ μῦθον ἐν Αργείοισιν ἔειπεν·
Ανδρε δύω περὶ τῶνδε κελά'ομαι, ὥπερ ἀρίστω,
Τά' χεα ἰσαμάω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
Αλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι·
Οππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διά τ' ἔντεα, ἠ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὰλ' ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, Θρηΐκιον, τὸ μὰλ' Ασεροπαῖον ἀπηύρων·
Τά' χεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν.
Ως ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Αν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Οἱ ἐπεὶ ὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου σφῆκτθησαν,
Ες μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Αχαιούς·
Αλλ' ὅτε δὴ χεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ χεδὸν ὥρμήθησαν·
Ενθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην
Νύξ', οὐδὲ χρὸ' ἵκανεν· ἔρυτο γὰ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο,
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινῦ δυρὸς ἀκωκῇ.
Καί τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Αχαιοὶ,
Παυσαμένους ἐκέλοντο ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως,
Σὺν κολεῷ τε φέρων, ἠ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ον πρὶν μὲν ῥίπλασκε μέγα θέος Ηετίωνος·

Αλλ᾽ ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς,
Τὸν δ᾽ ἄγετ᾽ ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κλεάτεσσι.
Στῆ δ᾽ ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Αργείοισιν ἔειπεν·
Ορνυθ᾽, οἳ καὶ τύτε ἄεθλα περήσεσθε·
Εἰ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροὶ,
Εξει μιν καὶ πέμπε περιπλομένης ἐνιαυτὺς
Χρεώμενος· ὑ μὲν γὰ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρυ
Ποιμὴν, ὐδ᾽ ἀρότὴρ, εἶσ᾽ ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ως ἔφατ᾽· ὦρτο δ᾽ ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Αν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
Αν δ᾽ Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Επειός·
Εξείης δ᾽ ἵσαντο· σόλον δ᾽ ἕλε δῖος Επειὸς,
Ηκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ᾽ ἐπὶ πάντες Αχαιοί.
Δεύτερος αὖτ᾽ ἀφέηκε Λεοντεὺς, ὄζος Αρηος·
Τὸ τρίτον αὖτ᾽ ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ἀπὸ σιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα·
Αλλ᾽ ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Οσσον τίς τ᾽ ἔρριψε καλαύροπα βυκόλος ἀνὴρ,
Ηδὲ δ᾽ ἑλισσομένη πέτετ᾽ διὰ βῶν ἀγελαίας·
Τόσσον πάντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ᾽ ἐθόησαν.
Αντάντες δ᾽ ἔταροι Πολυποίταο κρατερὸῖο
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.
Αὐτὰρ ὁ τοξάτῆσι τίθει ἰόεντα σίδηρον,
Καδδ᾽ ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ᾽ ἡμιπέλεκκα·
Ισὸν δ᾽ ἔστησεν νηὸς κυανοπρῴροιο
Τηλῦ ἐπὶ ψαμάθῳ· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ᾽ ἀνώγει
Τοξεύειν· ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φερέσθω·
Ος δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν,
Ηοτων γὰ δὴ κεῖνος, ὐδ᾽ οἴσει ἡμιπέλεκκα.

Ως ἔφατ᾽· ὦρτο δ᾽ ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
Αν δ᾽ ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος·
Κλῆρος δ᾽ ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλῆρω λάχεν· αὐτίκα δ᾽ ἰὸν
Ἧκεν ἐπικραλέως, ὃδ᾽ ὑπέιλησεν ἄνακτι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ὀρνιθος μιν ἄμαρτε, μέγηρε γὰρ οἱ τόγ᾽ Ἀπόλλων,
Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα, τῇ δέδετ᾽ ὄρνις·
Ἀντικρὺ δ᾽ ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
Ἡ μὲν ἔπειτ᾽ ἤϊξε πρὸς ὐρανὸν, ἡ δὲ παρείθη
Μήρινθος πρὸς γαῖαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
Σπερχόμενος δ᾽ ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς
Τόξον· ἀτὰρ δὴ οἰστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ᾽ ὑπέιλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην·
Ὑψι δ᾽ ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν,
Τὴν ῥ᾽ ὄγε δινήσασαν ὑπὸ πλέυρυγος βάλε μέσσην·
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
Ἰσῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
Αὐχέν᾽ ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πλερὰ πυκνὰ λίαθεν.
Ὠκὺς δ᾽ ἐκ μελέων θυμὸς πλάτο, τῆλε δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς
Κάππεσε· λαοὶ δ᾽ αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Αν δ᾽ ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε,
Τεῦκρος δ᾽ ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Αὐτὰρ Πηλείδης καλὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Καδδὲ λέβητ᾽ ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ᾽ ἐς ἀγῶνα φέρων· καί ῥ᾽ ἥμονες ἄνδρες ἀνέσαν·
Αν μὲν ἄρ᾽ Ατρείδης ἀρυκρείων Αγαμέμνων,
Αν δ᾽ ἄρα Μηριόνης, θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.
Τοῖσι δὲ κὴ μελέειπε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς·

Ατρείδη, ἴδμεν γὰ, ὅσον περιβέβηκας ἁπάντων, 890
Ηδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἤμασιν ἔπλετο ἄριστος·
Αλλὰ σὺ μὰν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
Ερχεο, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ φόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ως ἔφατ'· ὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Αγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὅγ' ἆρος
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ, Ω.

Επιγραφή.

Ω, νέκυν Εκτορα πατρὶ λύτρων φόρεν εἵνεκ' Αχιλλεύς.

Λυτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Εσκίδναντ' ἰέναι· τοὶ μὰν δόρποιο μέδοντο
Υπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Αχιλλεὺς
Κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
Ηρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἑρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Πατρόκλου ποθέων ἀδροῖητά τε καὶ μένος ἠῦ·
Ηδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ανδρῶν τε πτολέμους, ἁλεγεινά τε κύματα πείρων·
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν καὶ δάκρυον εἶβεν,
Αλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς καλαχείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε 10
Υπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ' ὀρθὸς ἀνασὰς
Διεπέρησ' ἀλύων, παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν ἠὼς

Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἄλα τ' ἠϊόνας τε·
Αλλ' ὅγ', ἐπεὶ ζάξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Εκλορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν·
Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐνὶ κλισίῃ πωλέσκετο· τὸν δὲ ἔασκεν
Εν κόνι ἐκλανύσας πρηνέα· τοῖο δ' Απόλλων
Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνειότα περ· περὶ δ' Αἰγίδι πάντα καλύπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυσάζων.

Ως ὁ μὲν Εκλορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων·
Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
Κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον ἐΰσκοπον Αργειφόντην.
Ενθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, ὐδὲ σοθ' Ηρῃ,
Οὐδὲ Ποσειδάωνι, ὐδὲ Γλαυκώπιδι κούρῃ·
Αλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ιλιος ἱρὴ,
Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς, Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης·
Ος νείκεσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσαυλον ἵκοντο,
Τὴν δ' ἤνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Αλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠὼς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μελήσετο Φοῖβος Απόλλων·

Σχέτλιοι ἐστὲ, θεοὶ, δηλήμονες· ἠ νύ σοθ' ὑμῖν
Εκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, περὶ κύνα περ ἐόντα, σαῶσαι,
Ἡ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
Καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὤκα
Εν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κλέρεα κλερίσειαν.
Αλλ' ὀλοῷ Αχιλῆϊ, θεοὶ, βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
Ὧ, ὅτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, ὅτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσι· λέων δ' ὡς, ἄγρια οἶδεν,
Ος τ' ἐπεὶ ἄρ μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·

Ως Αχιλλεὺς ἕλετον μὼ ἀπώλεσεν, ὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίνετ', ἢ τ' ἄνδρας μέγα σίνετ', ἠδ' ὀνίνησι.
Μέλλει γὼ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν·
Αλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε·
Τλητὸν γὼ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅγ' Εκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ιππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
Ελκει· ὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον, ὐδέ τ' ἄμεινον,
Μὴ, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσητῷμὼ οἱ ἡμεῖς·
Κωφὴν γὼ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μὼιαίνων.
Τὸν δὲ χολωσαμὼη προσέφη λᾶκώλενος Ηρη·
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Αργυρότοξε,
Εἰ δὴ ὁμὴν Αχιλῆϊ καὶ Εκτορι θήσεαι τιμήν.
Εκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσαλο μαζόν·
Αὐτὰρ Αχιλλεὺς ἐσι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψα τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παρὰκοίλιν
Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γὼετ' ἀθανάτοισι·
Πάντες δ' ἀνιάασθε, θεοὶ, γάμυ· ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπισε.
Τὴν δ' ἀπαμειὼόμὼος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ηρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὼ γὼ τιμή γε μί' ἔσται· ἀλλὰ καὶ Εκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ιλίῳ εἰσίν·
Ως γὼ ἐμοίγ'· ἐπεὶ ὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γὼ μοι πολὲ βωμὸς ἐδᾴελο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσης τε· τὸ γὼ λάχομὼ γέρας ἡμεῖς.
Αλλ' ἤτοι κλέψαι μὼ ἐάσομὼ, ὐδέ πη ἐστὶ
Λάθρη Αχιλλῆος, θρασὺν Εκτορα· ἦ γὼ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμὼλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Αλλ' εἴτις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,

Οφρα τί οἱ ἔπω φυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Αχιλλεὺς
Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπὸ δ' Εκτορα λύσῃ.
Ως ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ιρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσηγὺς δὲ Σάμου τε, καὶ Ιμβρου φαπαλοέσσης,
Ενθορε μείλανι φόνῳ, ἐπεσσυάχησε δὲ λίμνη.
Η δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ητε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
Ερχεται ὠμησῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα·
Εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
Εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον ὃν παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
Αγχοῦ δ' ἰσαμένη ποδαρκὴς ἀὼς ἀκέα Ιρις·
Ορσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
Τίπτε με χρεῖος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχεϊ ἄκριτα θυμῷ.
Εἶμι μολών· ὑδὲ ἅλιον ἔπος ἔσται, ὅ,τι κεν εἴπῃσι.
Ως ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον, τοῦ δ' ὕπτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ιρις
Ηγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης·
Ακτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἰϊχθήτην·
Εὗρον δ' ἀθρόοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
Εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες·
Η δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Αθήνη.
Ηρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χερὶ θῆκε,
Καί ῥ' εὐφρὴν ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ηλυθες Οὐλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·

Αλλὰ ϗ ὣς ἐρέω, τῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα·
Εννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, ϗ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ·
Κλέψαι δ' ὠτρύνεσκον ἐῦσκοπον Ἀργειφόντην·
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ πηλιάπλῳ, 110
Αἰδῶ ϗ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ, ϗ ἰέϊ σῷ ἐπίτειλον·
Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
Αἴκεν πώς ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα· 20
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰπὺ ξασα.
Ἷξεν δ' ἐς κλισίην ὃν υἱέος, ἐν δ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Εσυμφώνεον ἐπένοντο, ϗ ἐνῦνοντ' ἄριστον·
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρητο.
Η δὲ μάλ' ἆγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
Χειρί τέ μιν καλέεσκεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος ϗ ἀχεύων,
Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου
Οὔτ' ἄνῃς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι 30
Μίσγεσθ'· ὀ γὰρ καὶ σοὶ δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἆγχι παρέστηκεν θάνατος ϗ μοῖρα κραταιή.
Αλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι·
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεὺς, ἐὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.

Αλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τῇδ' εἰη, ὃς ἄποινα φέροι, ἠ νεκρὸν ἄγοιτο,
Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὡς οἵγ' ἐν νηῶν ἀγυρει μήτηρ τε ἠ υἱὸς
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπια πλειρόεντ' ἀγόρευεν.
Ἰριν δ' ὤτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·
Βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, λιποῦσ' ἕδος Οὐλύμποιο,
Ἀγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι, Ἴλιον εἴσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους ἠ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ ἠ αὐτις
Νεκρὸν ἄγοι πρόσθεν νεῶν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς·
Μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
Τοῖον γὼ οἱ πομπὸν ἐπάσομεν Ἀργειφόντην,
Ὃς ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γὼ ἔς' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
Ἶξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσοισι γεραιὸς
Ἐγκυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος,
Τὴν ῥα κυλινδόμενος κατὰ μήσατο χερσὶν ἑῇσι.
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δῶμα, ἰδὲ νυοὶ, ὠδύροντο,
Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ

Χερσὶν ὕπ' Ἀργείων κέαλο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
Τύθὸν φθεγξαμένη, τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·
Οὐ μὲν γὰρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
Αλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
Ος σεῦ, ἄνθεν ἐὼν, μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει·
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν Ολύμπιος Εκλορα δῖον,
Δῶρα δ' Αχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ,
Οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κήρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνει
Ημιόνους ἠδ' ἅμαξαν ἐύτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι πρὸς νῆας, τὸν ἔκλαιε δῖος Αχιλλεύς.
Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται Αργειφόντης,
Ος σ' ἄξει, εἷως κεν ἄγων Αχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Αχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
Οὔτε γὰρ ἐς' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
Αλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Η μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ιρις.
Αὐτὰρ ὅγ' ἡμιόνους τε καὶ ἅμαξαν ἐύτροχον ἡμιονείην
Οπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς·
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον καταβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει,
Ες δ' ἄλοχον Εκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ολύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Αχαιῶν,
Δῶρα δ' Αχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἶδος εἶναι;
Αἴνως γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,

Κεῖσ' ἰέναι, ἐπὶ νῆας ἔσω σταλὸν ἀρὺν Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνὴ, ἀμείβετο μύθῳ·
Ὤμοι, πῆ δή τοι φρένες οἴχονθ', ἥς τὸ πάρος περ
Ἐκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξεναρίξε; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ·
Εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, ὅ σ' ἐλεήσει,
Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται· νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή,
Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ, τῦ ἐγὼ μίσον ἦπαρ ἔχαιμι
Ἐδέμεναι πεσσῦσα· τότ' ἄλγεα ἔργα γ' ἔοικε
Παιδὸς ἐμῦ· ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε καθέκτα,
Ἀλλὰ περὶ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἐσάωτ', ὅτε φόβῦ μεμνημένοι, οὔτ' ἀλεωρῆς.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι καταρύκανε, μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλε· οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲν γάρ τις μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλοιτο,
Ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
Νῦν δ', αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεῦ, καὶ ἐσέδρακον ὄφθην,
Εἶμι, καὶ οὐκ ἄλιον ἔπος ἔσται· εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βύλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
Ἅλκας ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα καλὰ ἀνέῳγε·
Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,

Δώδεκα δ' ἀπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χρυσῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
Ἐκ δὲ δύ' ἄθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
Ἐκ δὲ δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες
Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κλέρας· ὐδέ νυ τῦ περ
Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων· περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Λύσασθαι φίλον υἱόν· ὁ δὲ Τρῶας μὺ ἄπαντας
Αἰθούσης ἀπέρυθμ, ἔπεα αἰχροῖσιν ἐνίσσων·
Ἐρρέτε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες· ἦ νυ καὶ ὑμῖν
Οἶκοι ἔνεσι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
Ἦ ἦνεό', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες·
Πηΐτεροι γὺ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
Κείνυ τεθνειῶτος, ἐναιρέμυ· αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἀλαπαζομύην τε πόλιν, κεραϊζομύην τε,
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
Σπερχομύοιο γέροντος· ὁ δ' ἰάσιν οἷσιν ὁμόκλα
Νεικείων, Ἐλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Πάμμονά τ', Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην,
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ Δῖον ἀγαυόν.
Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε·
Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες· αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
Ὤμοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' ὔτινα φημὶ λελεῖφθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην,
Ἕκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
Τὺς μὺ ἀπώλεσ' Ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλοιπε,

Ψεῦσαί τ', ὀρχήσαί τε, χοροῖσυπίσησιν ἄριστοι,
Ἀρνῶν ἢδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσωμεν ὁδοῖο;
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν εὐτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν, πρωτοπαγῆ· περίρυθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς,
Καδδ' ἀπὸ παναλόφιν ζυγὸν ἦρυον ἡμιόνειον,
Πύξινον, ὁμφαλόεν τ', εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός.
Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ·
Καὶ τὸ μὲν εὖ καλέθηκαν ἐϋξέσῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἔπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔσορι βάλλον·
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐξείης καλέσησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν·
Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέσῃ ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κραιπνοπόδας, ἐυτισιεργούς,
Τύς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέσῳ ἐπὶ φάτνῃ·
Τῷ μὲν ζὰ γνύθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τελιηπόρος θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαιτε κιόντε·
Στῆ δ' ἵππων ἀντιπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τῆ, πάτερ, ἐπὶ Διὶ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἶκαδ' ἰκέσθαι
Ἀψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἦ ῥά γε θυμὸς
Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
Ἀλλ' εὔχεο σὺ γ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην καλὰ πᾶσαν ὁρᾶται·

Αἶτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
Φίλταλος οἰωνῶν, ἠὲ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.
Εἰ δέ τοι ὐ δώσει ἐὸν ἄγγελον ἀρύοπα Ζεύς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἔπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
Ὦ γύναι, ὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω· 300
Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὦτρυν' ὀγεραιὸς
Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρασον· ἡ δὲ παρέστη,
Χέρνιβον ἀμφίπολος, πρόχοόν θ' ἅμα, χερσὶν ἔχουσα.
Νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο χεῖρας ἀλόχοιο·
Εὔχετ' ἔπειτα σὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν·
Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοὶ αὐτῷ 10
Φίλταλος οἰωνῶν, ἠὲ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς, ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπώλων.
Ὡς ἔφατ' ἠχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
Μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ Περκνὸν καλέουσιν.
Οσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
Ἀνέρος ἀφνειοῦ εὐκληΐς ἀραρυῖα·
Τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά· ἔκλαγξε δέ σφιν
Δεξιὸς αἴξας ὑπὲρ ἄστεος· οἱ δὲ ἰδόντες 20
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστὴν ἐπεβήσετο δίφρον·

Ἐκ δ' ἔλασε πρυθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τὰς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
Καρπαλίμως καλὰ ἅρμα· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο,
Πολλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θανατόνδε κίοντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος καλέσαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι πρὸς Ἴλιον ἀπονέοντο,
Παῖδες καὶ γαμβροί· τὼ δ' οὐ λάθον Δρύοπα Ζῆνα,
Ἐς πεδίον πεφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα,
Αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα,
Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνά δ' ἱκέσθαι.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο·
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε·
Βῆ δ' ἴέναι, κούρῳ αἰσυμνήτῃ ἐοικώς,
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ Ἰλοιο ἔλασσαν,
Στῆσαν ἄρ' ἡμίονούς τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλυθε γαῖαν·
Τὸν δ' ἐξ αἰσχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
Ἑρμείαν, πρὸς δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·

Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόν ἔργα τέτυκ(ο)·
Ανδρ' ὁρόω, τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀΐω·
Αλλ' ἄγε δὴ φάγωμεν ἐφ' ἵπποιν· ἢ μιν ἔπειτα
Γύνιν ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ως φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δείσε δ' ἀϊτῶς·
Ορθαὶ δὲ τρίχες ἔσαν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι·
Στῆ δὲ παφών· αὐτὸς δ' Ερμῆος ἐξύθεν ἐλθών,
Χεῖρα γέροντος ἑλών, ἐξείρετο καὶ προσέειπε·
Πῆ, πάτερ, ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε τ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας μῶλον στείνοντας Αχαιούς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
Τῶν εἴτις σε ἴδοιτο, δοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Τοσσάδ' ἀνείατ' ἄγοντα, τίς ἄν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέρων δέ τοι ὕπασθε,
Ανδρ' ἀπαμύναιμεν, ὅτε τις θοώτερος χαλεπήνῃ·
Αλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέζω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Οὕτω πῆ τάδε γ' ἐσὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις·
Αλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
Ος μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀγλαὸν ἄγξαι,
Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,
Πέπνυσαί τε νόον, μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Αργειφόντης·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, καλὰ μοῖραν ἔειπας·
Αλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
Ηέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ανδρας ἐς ἀλλοδαπὺς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Η ἤδη πάντες καταλείπετε Ιλιον ἱρὴν
Δειδίότες; τοῖος γὰρ ἄνὴρ ὤρινος ὄλωλε

Σὸς πᾶις· ὑμμὶ γὰρ τι μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς·
Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων,
Ὃς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπες;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον· 390
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργείους κλείτυσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἡμεῖς δ' ἰσάοτις θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρεΐωνι.
Τῷ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἦγαγε νηῒ θοῇ·
Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμὶ· πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ·
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί, γέρων δὲ δή, ὡς σὺ περ ὧδε·
Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι·
Τῶν μετεπάλλομμαι, κλῆρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι· 400
Νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶθεν γὰρ
Θήσουσ') περὶ ἄστυ μάχην ἐλίξωπες Ἀχαιοί.
Ἀχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται)
Ἰσχειν ἐστυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδὴς·
Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην καταλέξον,
Ἦ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη
Ἤσι κυσὶν μελεΐστι ταμὼν πρῶθηκεν Ἀχιλλεύς;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης· 10
Ὦ γέρον, ὔπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὖτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν ἅλαι
Εὐδυσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους καταέδουσιν.

Η μὲν μιν περὶ σῆμα ἑῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ελκει ἀκηδέσως, ἠὼς ὅτε δῖα φανείη·
Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θειοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
Οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται,
Οὐδέ ποθι μιαρός· σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, 420
Οσσ' ἐτύπη· πολλὲς γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν·
Ως τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑοῖο,
Καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος περὶ κῆρι.
Ως φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Ω τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα δίδοσθαι
Αθανάτοις· ἐπεὶ οὔποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ολυμπον ἔχουσι·
Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Αλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον·
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με, σύν γε θεοῖσιν, 30
Οφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Αργειφόντης·
Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
Ος με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Αχιλῆα δέχεσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλᾶσαι, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Αργος ἱκοίμην,
Ενδυκέως ἐν νηῒ θοῇ, ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο. 40
Η, καὶ ἐπαΐξας Ερμείας ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
Εν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἠμιόνοις μένος ἠΰ.
Αλλ' ὅτε δὴ σῆμά τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,
Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχυτε διάκτορος Αργειφόντης
Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας,

Ες δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἄγλαα δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
Αλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
Υψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν
Λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες·
Αμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήστεσκον Αχαιοὶ,
Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
Τῶν ἄλλων· Αχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήστεσκε καὶ οἶος.
Δὴ ῥα τόθ' Ερμείας ἐριούνιος ὦξε γέροντι,
Ες δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε·
Ω γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλυθα
Ερμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπαζεν·
Αλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἶσομαι, οὐδ' Αχιλῆος
Οφθαλμὺς ἔσσεῖμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
Αθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τύνη δ' εἰσελθὼν λάβε γούνατα Πηλείωνος,
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠυκόμοιο
Λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὄρίνῃς.
Ως ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ολυμπον
Ερμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλλο χαμᾶζε,
Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἠμιόνους τε· γέρων δ' ἴθυς κίεν οἴκου,
Τῇ ῥ' Αχιλεὺς ἵζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ'· ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο· τὼ δὲ δυ' οἴω
Ηρως Αὐτομέδων τε, καὶ Αλκιμος ὄζος Αρηος,
Ποίπνυον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγε ἐδωδῆς
Εδων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
Τὼς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἆλθε δ' ἄρα σὰς,

Χερσὶν Αχιλλῆος λάβε γένυα, καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ σολέας κλάνον υἷας.
Ως δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη συκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα καλακλείτας, ἄλλον ἐξίκετο δῆμον,
Ανδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
Ως Αχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε·
Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Αχιλλεῦ,
Τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
Καὶ μέν που κεῖνον περιναίεται ἀμφὶς ἐόντες
Τείρουσ', οὐδέ τις ἐστὶν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
Αλλ' ἦτοι κείνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἦματα πάντα
Οψεσθαι φίλον υἱὸν, ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα·
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἦλυθον υἷες Αχαιῶν·
Εννεακαίδεκα μέν μοι ἴσαν ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Αρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
Ος δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
Τὸν σὺ πρώην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
Εκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Αχαιῶν,
Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Αλλ' αἰδεῖο θεούς, Αχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
Ετλην δ', οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
Ανδρὸς παιδοφόνοιο πολὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
Ως φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Αψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.

Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ, περιπάροιθε πυλῶν Ἀχιλῆος ἑλυσθείς·
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἑὸν ταῖρον, ἄλλοσε δ' αὖτε
Πάτροκλον· πᾶν δὲ στονάχη κατὰ δῶματ' ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τελάρπεσθ' υἷος Ἀχιλλεύς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος, ἦδ' ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον·
Καί μιν φωνήσας ἔπτα πτερόεντα προσηύδα·
Ἆ δεῖλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειον νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἷζε ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ·
Οὐ γάρ τις ῥῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν· ἕτερος δὲ, ἑάων·
ὯΙ μὲν καμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
ὯΙ δέ κε τὸν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε·
Καί ἑ κακὴ βόρρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει·
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
Ὡς μὲν γὰρ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ὑπ' ἀνθρώπους ἐκέκασσο
Ὄλβῳ τε, πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν·
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ δῶκε θεὸς κακὸν, ὅττι οἱ οὔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,

Αλλ᾽ ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον· ὐδέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ημαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων, ἠδὲ σὰ τέκνα.
Καί ζε, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Οσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει,
Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, ἣ Ελλήσποντος ἀπείρων·
Τῶν ζε, γέρον, πλύτῳ τε καὶ ὄλβῳ φασὶ κεκάσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ᾽ ἤγαγον οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ᾽ ἀνδροκτασίαι τε·
Ανσχεο, μηδ᾽ ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γὰρ τι ῥήξεις ἀκαχήμενος υἱον ἑῆος,
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα γέρων, Πρίαμος θεοειδής·
Μή μέ πω ἐς θρόνον ἷζε, διοτρεφὲς, ὄφρα κεν Εκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
Λῦσον, ἵν᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλὰ, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶν δ᾽ ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, ἐπεί με πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόδρα ἰδὼν ποδάρκης δῖος Αχιλλεὺς·
Μηκέτι νῦν μ᾽ ἐρέθιζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Εκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε,
Μήτηρ, ἥ μ᾽ ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος·
Καὶ δέ ζε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, ὐδέ με λήθεις,
Οτλι θεῶν τίς σ᾽ ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Αχαιῶν·
Οὐ γὰρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, ὐδὲ μάλ᾽ ἡβῶν,
Ες στρατόν· ὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, ὐδὲ κ᾽ ὀχῆας
Ρεῖα μεταχλίσειε θυράων ἡμιτεράων.
Τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
Μή ζε, γέρον, ὐδ᾽ αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, Διὸς δ᾽ ἀλίτωμαι ἐφετμάς.

Ως ἔφατ᾽· ἔδδεισεν δ᾽ ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ᾽ οἴκοιο, λέων ὡς, ἄλτο θύραζε,
Οὐκ οἶος· ἅμα τῷ γε δύω θεράποντες ἕποντο,
Ηρως Αὐτομέδων τε καὶ Αλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖ᾽ Αχιλλεὺς ἑτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Οἳ τόθ᾽ ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἠμιόνους τε,
Ες δ᾽ ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
Καδδ᾽ ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέου δ᾽ ἀπ᾽ ἀπήνης
Ηρτον Εκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι᾽ ἄποινα.
Καδδ᾽ ἔλιπον δύο φάρε᾽, ἐϋννητόν τε χιτῶνα,
Οφρα νέκυν πυκάσας δῴη οἴκονδε φέρεσθαι.
Δμωὰς δ᾽ ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ᾽, ἀμφί τ᾽ ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
Μὴ ὀ μὴν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον ὐκ ἐρύσαιτο,
Παῖδα ἰδών, Αχιλῆϊ δ᾽ ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
Καί ἑ καλακτείνειε, Διὸς δ᾽ ἀλίτῃ) ἐφετμάς.
Τὸν δ᾽ ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Αμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόγ᾽ Αχιλλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας,
Σὺν δ᾽ ἕταροι ἦειραν ἐϋξέην ἐπ᾽ ἀπήνην.
Ω μωξέν τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα, φίλον δ᾽ ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἴκε πύθηαι,
Εἰν Ἄϊδός περ ἐών, ὅτι Εκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
Σοὶ δ᾽ αὖ ἐγὼ καὶ τῶν δ᾽ ἀποδάσομαι, ὅσσ᾽ ἐπέοικεν.
Η ῥα, καὶ εἰς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Αχιλλεὺς·
Εζετο δ᾽ ἐν κλισμῷ ποικιλοδαιδάλῳ, ἔνθεν ἀνέστη,
Τοῖχον τοῦ ἑτέρου, πρὸς δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
Υἱὸς μὲν δή τοι λέλυ), γέρον, ὡς ἐκέλευες·
Κεῖται δ᾽ ἐν λεχέεσσι, ἅμα δ᾽ ἠοῖ φαινομένῃφιν
Οψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.

Καὶ γὰ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσαλο σίτυ,
Τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἑξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες·
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκελο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείναλο πολλώς·
Τὼ δ' ἄρα, γὰ δοιὼ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
Καλθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
Τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ' ἄρα σίτυ μνήσαθ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν,
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι ἀνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
Ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ, κήδεα πέσται.
Ἀλλ' ἄγε δὴ γὰ νῶϊ μεδώμεθα, δῖε γεραιὲ,
Σίτυ, ἔπειά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοιθα,
Ἰλιον εἰσαγαγών· πολυδάκρυος δέ τοι ἔσαι.
Ἦ, γὰ ἀναΐξας ὤϊε ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ· ἕταροι δ' ἕδερόν τε γὰ ἄμφιπον εὖ καλὰ κόσμον,
Μίσυλλόν τ' ἄρ' ἐπισαμβώς, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπλησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἐλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμθα Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος γὰ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰ ἄντα ἐώκει.
Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, γὰ μῦθον ἀκούων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ἐρώησιν,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Λέξον νῦν μι τάχιστα, διοτρεφὲς, ὄφρα κεν ἤδη
Ὑπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες·
Οὐ γὰρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν·
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος καλὰ κόπρον. 640
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ ἄθπατα οἴνου
Λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.
Ἦ ῥ'· Ἀχιλλεὺς δ' ἑτάροισιν, ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε,
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι ὕλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μήτις Ἀχαιῶν 50
Ἐνθάδ' ἐπέλθησιν βουληφόρος, οὔ τέ μοι αἰεὶ
Βουλὰς βουλεύσι παρήμενοι, ἢ θέμις ἐστί·
Τῶν εἴτις (ε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μίλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένοιτο.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
Ποσσῆμαρ μέμονας κλεῖσαι Ἕκτορα δῖον,
Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ, 60
Ὧδέ κέ μοι ῥέζων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
Οἶσθα γάρ, ὡς καλὰ ἄστυ ἐείλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.

Εννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
Τῇ δεκάτῃ δέ κε δᾶπλοιμεν, δαμνῦτό τε λαός·
Ενδεκάτῃ δὲ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν,
Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζοιμεν, εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Αχιλλεύς·
Εσαί τοι κ) ταῦτα, γέρον Πριάμ', ὡς σὺ κελεύεις.
Σχήσω γὰ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
Ως ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
Ελλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο
Κήρυξ κ) Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ Αχιλλεὺς εὖδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
Τῷ δ' ἄρ Βρισηὶς παρελέξατο καλλιπάρηος.
Αλλοι μὲν ῥα θεοί τε κ) ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
Αλλ' οὐκ Ερμείην ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
Ορμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε, λαθὼν ἱερὰς πυλαωρούς.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν προσὸς μῦθον ἔειπεν.
Ω γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακὸν· οἷον ἔθ' εὕδεις
Ανδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεὶ σ' ἔασεν Αχιλλεύς·
Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ κ) τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Αγαμέμνων
Γνοίη σ' Ατρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Αχαιοί.
Ως ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίσχε·
Τοῖσι δ' ἄρ' Ερμείας ζεύξ' ἵππους ἠμιόνους τε·
Ρίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, οὐδέ τις ἔγνω.
Αλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ερμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ολυμπον,

Ηὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Οἱ δ' εἰς ἄσυ ἔλων οἰμωγῇ τε τοναχῇ τε
Ἴππυς, ἠμίονοι δὲ νέκυν φέρον· ὐδέ τις ἄλλος
Ἐγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
Ἀλλ' ἄρα Καστάνδρη, ἐκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον παλέρ' εἰστενόησεν 700
Ἑσσάτ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀσυβοώτην·
Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσι·
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄσυ·
Ὄψεσθε, Τρῶες, καὶ Τρωάδες, Ἕκτορ' ἰόντες,
Εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι
Χαίρετ'· ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.
Ὡς ἔφατ'· οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνὴρ,
Οὐδὲ γυνή· πᾶσας γὰρ ἀάχελον ἵκελο πένθος·
Ἀλχῦ δὲ ξύμβλητο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ 10
Τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν ἐύτροχον αἴξασαι,
Ἀπλόμβαι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύρονθο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μεμήδα·
Εἴξατέ μοι, ὑρεῦσι διελθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἀσταδὲ κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέσησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
Τρηχοῖς ἐν λεχέεσι θέσαν, παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδούς, 20
Θρήνων ἐξάρχους, οἵτε γοόεσσαν ἀοιδὴν
Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
Ἀνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, κὰδδέ με χήρην

Λείπεις ἐν μεγάροισι· σὰϊς δ' ἔτι νήπιος αὖτως,
Ον τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, ὐδέ μιν οἴω
Ηβην ἴξεσθαι· πρὶν γὰ πόλις ἤδε κατ' ἄκρης
Πέρσε)· ἦ γὰ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
Ρύσκε, ἔχεις δ' ἀλόχυς κεδνὰς, ϗ νήπια τέκνα· 730
Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσον) γλαφυρῆσι,
Καὶ δὴ ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Εψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
Αεθλάων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχυ· ἦ τις Αχαιῶν
Ρίψει, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργυ, λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος· ὥ τινὶ δήπυ ἀδελφεὸν ἔκλαγεν Εκτωρ,
Η πατέρ', ἠὲ ϗ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Αχαιῶν
Εκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἔλον ἄσπετον ὐδας.
Οὐ γὰ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαὶ λυγρῇ·
Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὺ ὀδύρον) καλὰ ἄστυ. 40
Αρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον ϗ πένθος ἔθηκας,
Εκτορ, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψε) ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γὰ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, ὅττε κεν αἰεὶ
Μεμνήμην νύκτας τε ϗ ἤματα δακρυχέυσα.
Ως ἔφατο κλαίυσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' αὖθ' Εκάβη ἀδινῦ ἐξῆρχε γόοιο·
Εκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Η μὺ μοι ζωός περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν,
Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο ϗ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ· 50
Αλλυς μὺ γὰ παῖδας ἐμὺς πόδας ὠκὺς Αχιλλεὺς
Πέρνας', ὁππι' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ες Σάμον, ἔς τ' Ιμβρον ϗ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυσάζεσκεν ἑῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο,
Παλρόκλυ, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν ὐδ' ὥς.

Νῦν δέ μοι ἐρπύσεις ἠ σεύσφαλος ἐν μεγάροισι
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὅντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βιλέεσσιν ἐποιχόμενος καλέπτηται.
Ὡς ἔφαθ' κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε. 765
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τρίλατη ἐξῆρχε γόοιο·
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦ μάν μοι σόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς,
Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
Ἀλλ' εἴτις μ' ἠὲ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰναλίων ἐϋπέπλων,
Ἠ ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ, πάλιν ὡς, ἤπιος αἰεί, 70
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραφθάμενος καλέρυκες,
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ, καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι.
Τῷ σέ γ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμ' ἄμμορον, ἄχνυμαι κῆρ·
Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἤπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με φρίσσασιν.
Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔσσυτο δῆμος ἀπείρων.
Λαοῖσιν δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄσυδε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, 80
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν· αὐτὰ δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες·
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

Ημος δ' ηριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος ηώς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτῶ Εκτορος ἔγρετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Πρῶτον μὲν καλὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Οστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι, ἕταροί τε,
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὕπερθε
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεσόρεσαν μεγάλοισι.
Ρίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ ἵαλο πάντη,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Αχαιοί.
Χεάντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ συναγειράμενοι, δαῖνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
Ως οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Εκτορος ἱπποδάμοιο.

ΤΕΛΟΣ.

BRITISH
18FE76
MUSEUM

EXCUDEBATUR APUD FRATRES
ROBERTUM ET ANDREAM FOULIS,
ACADEMIAE GLASGUENSI
TYPOGRAPHOS, ANN. M. DCC. XLVII.
PRIDIE NONAS SEPTEMBRIS.

Versus Μείυροι sic dicti παρὰ τὸ μειῶσθαι τὴν ὄψιν, quippe cauda illis sit deminuta, seu quod eorum extremitas Claudicet. Consule Athenaeum L. 14. et Schol. ad Hephaest. pag. 92. sed omnino Terentianum Maurum: qui sic vertit versum Homericum—

Attonili Troes viso serpente paventes
Τρῶες δ' ἐφρίξησαν ἰδὼν ἐπὶ δράκοντα φανέντα.

Versus Ακέφαλοι sunt secundum Athenaeum L. 14. οἱ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες. Secundum Schol: Hephaestionis p. 92. ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ ἔλλειψιν χρόνου. ex: gr:

Επειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

Versus Προκέφαλος, secundum Hephaestionis Scholiastem, pag. 92. ὅταν ἐν ἀρχῇ πλεονάσῃ συλλαβή. vel συνεκφώνησις

Η δ' ὃς ἅλις ὅτ' ἐμὲ γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις.

Anapaestus initio, sed variùs, ponitur vice Spondei aut Dactyli.

Βορέης κὴ Ζέφυρος. Il. ι. 5. Il. ψ. 195.

Sic Virg. Georg. I. 482. Flūviōrum rex Eridanus. Hor. L. II. Ep. II. Vēhĕmēns et Ligus Eurus.

Tribrachus in initio, sed rarius,

Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε — Il. γ. 357.
Διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος — Il. δ. 135.

BRITISH 18 FE 76 MUSEUM

Vocalis brevis producitur ante P

Τὸ ῥὰ τοτ' ἐκ χηλοῖο — Il. π. 228.
—— περὶ δὲ ῥόος ἀκείαιο. Il. σ. 402.

Vocalis brevis producitur ante M

Τὸν δ' ἔτυχον ἐφέτῃ μεγάλῳ — Il. ε. 146.
Η δεῦρὸ μὲν ἔσαντο — Il. χ. 240.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι — Il. ν. 737.
— πατροκλῆα μεγάθυμον. Il. π. 818.

Vocalis brevis producitur ante Δ

Αμφοτέρων πατέρα δ' ἐόν — Il. Ε. 156.
— ὅτι καλὰ δήν. Il. Δ. 416.

vocalis brevis producitur ante Λ

Πολλὰ λισσομένη — Il. Ε. 358.

BRITISH
18FE76
MUSEUM